SOUND

N:o 5/1980
Hinta 5,90

Tuomari Nurmio

Genesis
Undertones
Bluesounds
Kesän festivaalit

743005-0-05

Ibanez STEPAHEAD

ST-50 on Studio-sarjan uusin tulokas. Muuttamalla rakennetta meillä on ollut mahdollista tarjota Ibanez-kitara kohtuulliseen hintaan.

Runko	Mahonkia
Kaula	Laminoitua kovaa vaahteraa
Otelauta	Ruusupuuta, 24 nauhaa
Skaala	25 1/2"
Mikit	V-2
Säädöt	Master volyymi, master äänensävy
Talla	Gibraltar
Kielenpidin	Ibanezin lovettu malli
Virittimet	Velve-Tune II 18:1
Metalliosat	Uudet nikkelikromatut
Värit	Brown Sunburst (BS), Musta (BK)

RS-100 on hinnaltaan edullinen, muttei laadultaan. Siinä on uudet, kuumat Super 6 mikit, jotka ovat voimakkaat ja tehokkaat. Talla ja sisäänrakennettu sustain takaavat lyömättömän pitkityksen.

Runko	Mahonkia, pinta päältä ja takaa vaahteraa
Kaula	Kiinteätä vaahteraa, 21 Velve-Touch nauhaa
Skaala	25 1/2"
Mikit	Super 6
Säätimet	Master volyymi, master äänensävy 5-asentoinen mikin valitsin
Talla	Accu-cast
Virittimet	Velve-Tune Mini II
Metalliosat	Uudet nikkelikromatut
Värit	Musta (BK), Norsunluu (IV), Brown Sunburst (BK)

Tilaa osoitteella Levytukku Oy, PL 178, 00101 Helsinki 10

Haluan lisätietoja Ibanez-kitaroista

Nimi .....

Osoite .....

.....

LEVYTUKKU Oy
PERUSTETTU 1932

Maahantuoja ja tukkumyyjä
Jälleenmyyjiä kautta maan

Tässä numerossa
BLUE S OUNDS s.50
KESÄN FESTI-VAALIT s.5
UNDERTOW s. 18
NURMO s.35
TURKU ROKKI s.59
KANSIKUVA: JUNKA UOTILA

CITY BOY: Book Early	18,-	CREAM: Fresh Cream	29,-
PETER FRAMPTON: Frampton	18,-	THEM: Profile	29,-
GRIN: All Out	18,-	THIN LIZZY: Profile	29,-
TUBES: Now	18,-	ROD STEWART: An Old Raincoat	29,-
AMERICA: Live	18,-	» Gasoline Alley	29,-
» Hideaway	18,-	» Every Picture Tells a Story	29,-
PHIL SPECTOR: Xmas Album	18,-	ALLMAN BROTHERS: Brothers &	29,-
PAPA JOHN CREACH: Filthy	18,-	CURVED AIR: Airconditioning	29,-
MOTT THE HOOPLE: Mad Shadows	22,-	RY COODER: Ry Cooder	29,-
ELP: Works Vol. 2	22,-	BOOMTOWN RATS: Fine Art of....	32,-
» Love Beach	22,-	20 ANOTHER KIND (kok.) Vol. 2	32,-
GRATEFUL DEAD: Blues for Allah	22,-	KRAFTWERK: Exceller 8 (Best of)	32,-
IAN HUNTER: All American Alien...	22,-	FINNISH GRAFFITY VOL. 2 .2LP	46,-
NILS LOFGREN: Cry Touch	22,-	FLEETWOOD MAC: Tusk .2LP	46,-
YES: Tormato	22,-	NORMAALIHINTAISET:	
ABBA: The Album	22,-	GENESIS: Duke	38,-
GLAMIN GROOVIES: Now	22,-	ROBERT FRIPP: God Save the....	38,-
EDDIE & HOT RODS: Teenage....	22,-	PRETENDERS	38,-
IGGY POP: Idiot	22,-	STATUS QUO: 12 Golden Bars	38,-
JEAN MICHAEL JARRE: Oxygene	22,-	UNDERTONES	38,-
LEO SAYER: Another Year	22,-	FUGS: First Album	38,-
» Thunder in My Heart	22,-	» Second	38,-
RICK WAKEMAN: Criminal Record	22,-	» Virgin Fugs	38,-
PETER PAUL & MARY: 10 Years	22,-	BUGGLES: Age of Plastic	38,-
STEELEYE SPAN: Rocket Cottage	22,-	WARREN ZEVON: Bad Luck	38,-
MARIA MULDAUR: Waitress in a...	22,-	OCTOPUS: New Rock Fusion	38,-
HARRY CHAPIN: Living Room	22,-	RAMONES: End of the Century	38,-
» Portrait Gallery	22,-	TALKING HEADS: Fear of Music	38,-
ILLUSION: Out of the Mist	22,-	KINKS: Face to Face	38,-
COMMODORES: Greatest Hits	22,-	» Kink Kontroversy	38,-
DEEP PURPLE: Come Taste the...	22,-	» Kinda Kinks	38,-
COMMANDER CODY: Tales from	22,-	ELVIS COSTELLO: Get Happy	38,-
JOURNEY: Look into Future	25,-	MAARIT: Nykyajan lapsi	38,-
GRIN: Best of Grin	25,-	PEARLS BEFORE SWINE: Balaklava	38,-
JEFF BECK: Wired	25,-	» One Nation Under	38,-
» Blow by Blow	25,-	VAN MORRISON: Into the Music	38,-
SANTANA: Caravanserai	25,-	TOM PETTY: Damn the Torpedoes	38,-
CHEAP TRICK: Cheap Trick	25,-	SELECTER: Too Much Pressure	38,-
SIMON & GARFUNKEL: Bookends	25,-	JETHRO TULL: Stormwatch	38,-
» Parsley, Sage, Rosemary & Thyme	25,-	GREG KIHN: Naked Eye	38,-
JANIS JOPLIN: Pearl	25,-	BOB MARLEY: Survival	38,-
» Cheap Thrills	25,-	GODZ: Contact High	38,-
BILLY JOEL: Streetlife Serenade	25,-	EAGLES: Long Run	38,-
BURDON & WAR: Black Man's .2LP	28,-		
PRETTY THINGS: Vintage .2LP	28,-		
AL STEWART: Early Years .2LP	28,-		
NILS LOFGREN: Night After. .2LP	28,-		
ROCKIN' EASY (kok.) .2LP	28,-		
NUGGETS .2LP	28,-		
JIMI HENDRIX: Cry of Love	29,-		

JB-LEVY
TEUVO PAKKALANTIE 4 D 41
00400 HELSINKI 40
PUHELINTILAUKSET (myös iltaisin)
90-573134
ALLE 150 mk:n lähetyksistä 10 mk

Dynacord

DRS 78 DIGITAALIKAIKU
STUDIOILLE JA
PARHAISIIN PA-SYSTEEMEIHIN

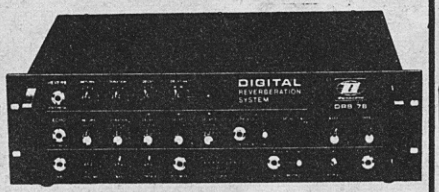

– monipuolinen
– echo/reverb
– arvot studiotasoa
– 3-numeroinen LED-näyttö
– selväpiirteinen käyttö
– 19" rack-standardi
– ja jessus mikä soundi

ovh. 9.370,-
(vertaa vastaavan-
tasoisiin studio-
laitteisiin...

Kysele kauppiaaltasi tai
RADIOTUKKU OY
Höyläämöntie 11
00380 Helsinki 38
puh. 90-558484

SOUNDI

PÄÄTOIMITTAJA ..... Timo Kanerva
TOIMITUSSIHTEERI ..... Pekka Markkula
ERIKOISTOIMITTAJA ... Waldemar Wallenius
HENKILÖKUNTA .... Jorma-Veikko Sappinen
ILMOITUKSET ..... Pekka Markkula
TILAUSASIAT ..... Timo Marttinen
..... PUH. 931-680827

AVUSTAJAT ..... Mikko Montonen
..... Arto Pajukallio
..... Mikael Wiik
..... Juho K. Juntunen
..... Juhani Kansi
..... Tapio Korjus
..... Seppo Pietikäinen
..... Hannu Tervaharju
..... Jukka Mikkola
..... Pertti Ojala
..... Jouko Turunen
..... Timo Vähäsilta
..... J.A. Blom
..... Pertti Ström
LONTOO ..... Dougie Gordon
..... Jussi Niemi
..... John Tobler
VALOKUVAAJAT ..... Anders Gästgivars
..... Jukka Vuokola

TOIMITUKSEN POSTIOSOITE ..... Soundi
Box 312
33101 Tampere 10
TOIMITUKSEN PUHELIN 931-682226

KUSTANTAJA ..... Lehtijussi Oy
33960 Pirkkala 6
PUH. 931-680827

BOSS
EFFECTS AND ACCESSORIES
BY ROLAND

TULE TUTUSTUMAAN
TAMPEREEN
musiikki
Kuninkaankatu 15 T:re Puh. 25570

Kesän festivaalit

ROCKPILE, EPUT, RATSIA, SLAM, TONY ELLIS, MUDDY WATERS, TUOMARI, SELECTER, SPECIALS, JAM...

Rockfestivaalit ovat kohtalaisen hauskoja tilaisuuksia, vaikka riemua onkin vaikea hyödyntää silloin kun holtiton festivaalinuori oksentaa kenkien päälle, joku räppää tyhjällä viinipullolla päähän ja Jumala heittää vettä niskaan. Mutta kyllähän tuon kaiken kestää, jos musiikki vain on kyllin hyvää.

Musiikin takiahan sitä festivaaleilla laahaudutaan... vai laahaudutaanko?

Joka tapauksessa kesällä on paljon festivaaleja, mikä merkitsee sitä, että nuorilla on rahaa. Rahahan pyörittää kulttuuriakin.

Soundin uutterat toimittajat ovat koonneet oheiseen luetteloon kesän tärkeimmät rockfestivaalit. Mikäli vanhat merkit pitävät paikkansa, muuttuvat esiintyjäluettelot vielä moneen otteeseen, joten kannattaa tarkistaa esiintyjien nimet ennen matkan tekoa. Jo viimeisen kuukauden aikana pari bändiä on tippunut pois kuvioista ja tilalle on otettu uusia nimiä. Nyt vaikuttaa kuitenkin varmalta, että esimerkiksi Ruisrockin ohjelmistoon EI tule muutoksia. Suomeen saapuvat siis vihdoinkin Rockpile, Jam sekä Specials.

KESÄROCK 80

Kesärock 80 on aivan uusi tapahtuma, jonka takana on Lapinlahden nykymusiikin edistämisyhdistys. Festivaali järjestetään Lapinlahden Honkaniemessä, mikä sijaitsee Viitostien varrella noin 60 kilometriä Kuopiosta pohjoiseen. Perjantaina kesäkuun kuudentena järjestettävässä ulkoilmakonsertissa esiintyvät Tampereen sikailijat Eppu Normaali, Juice Leskinen Slam, Kontra sekä Popeda. Muita yhtyeitä ovat Ratsia, helsinkiläinen Corn Flakes sekä paikallinen suuruus Frog. Tampereella tätä festivaalia kutsutaan jo leikillisesti sikajuhlaksi, koska mukana ovat Popedan ja Kontran pojat, jotka ovat aika vekkuleita miehiä.

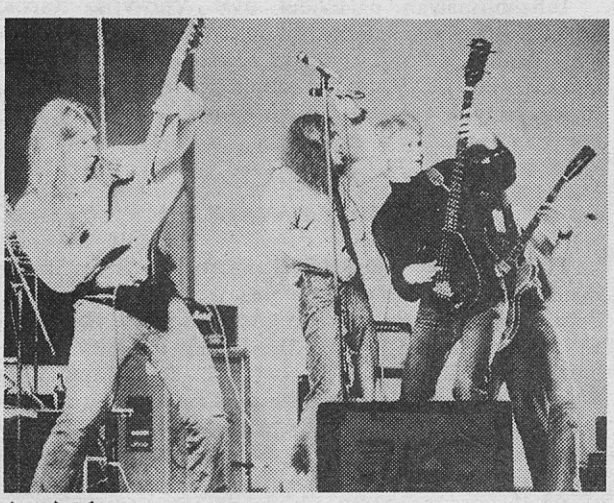

KONTRA

PROVINSSI-ROCK

Provinssi-Rock järjestetään Seinäjoella Törnävän saaressa seitsemäs kesäkuuta. Viime kesänä paikallisen kevyen musiikin yhdistyksen kokoama ulkoilmakonsertti oli vallaton ja onnistunut tilaisuus, ja etenkin Eput ja Popedat riemuitsivat runsain mitoin kesän alkamisesta. Niinpä Seinäjoella ei nähdäkään tänä vuonna kyseisiä yhtyeitä.

Provinssirockissa musisoivat tänä vuonna esimerkiksi sellaiset nimet kuin Hector, Bluesounds, Jim Pembroke Band, Tuomari Nurmio ja Viides Kolonna, Maaritin ja Samin yhtye, Hassisen Kone sekä Mistakes. Muitakin esiintyjiä löytyy runsain mitoin, sillä yhden päivän aikana lavalla ehtii vierailla noin kaksikymmentä bändiä. Konsertin ulkomaiseksi esiintyjäksi yritettiin palkata bluesmies Johnny Guitar Watson, joka kuitenkin on perunut Euroopan kiertueensa. Hänen tilallaan esiintyy jamaikalainen reggae-mies Tony Ellis, joka viime vuosina on nauttinut suurta suosiota Ruotsissa mm. albumillaan »No Place to Run».

Provinssi-Rockin mielenkintoisuutta lisännee se, että päivän aikana tehdään nauhoituksia, joista kootaan myöhemmin live-LP. Siis kovaa huutamalla voi Seinäjoella päästä levylle asti...

Hauskaa.

SUISTOMAAN SOITTOJUHLAT

Porin elävän musiikin yhdistys järjestää kotikaupungissaan 13.-15 kesäkuuta festivaalin, joka kantaa hämärää otsaketta Suistomaan soittojuhlat. Aloituspäivänä eli 13.6. kuullaan suuri paneelikeskustelu, jossa höpisevät Tapani Kansa, Juice Leskinen, Epe Helenius, Walde Wallenius sekä muutamat muut hyypät. Aiheena on tietenkin suomalaisen rockmusiikin nykytila. Tapani Kansa saa siis jälleen kerran tilaisuuden haukkua uutta aaltoa ja kehua Satua, joka tietää, miten nuori tyttö puolustaa moraaliaan. Keskustelun päätteeksi iltaa jatketaan jameilla.

Lauantaina porilaiset ovat järjestäneet Kirjurinluotoon konsertin, jossa esiintyvät Maukka »Perusjätkä» yhtyeineen, Eppu Normaali, Juicen Slam, Hilse-levyiltä tuttu Sig sekä kasa paikallisia kuuluisuuksia. Joukossa on esimerkiksi jonkinlaista mainetta niittänyt Playhouse.

Sunnuntain ohjelmistossa on koko perheen konsertti, jossa laulavat Nurmio ja Viides Kolonna, Veikko Lavi, Eikka Grön sekä Paroni Paakkunaisen lastenyhtye. Tiedossa on myös tanssia.

PUNKAROCK

Juhannusfestivaali järjestetään jälleen Punkaharjulla, joka sijaitsee Savonlinnasta 15 kilometriä Mikkeliin päin. Aattoillaksi eli kesäkuun 20. päiväksi on keksitty aivan uusi ohjelmamuoto. Paikalle laahautuneet yhtyeet saavat rämpiä aivan lavalle asti, missä on valmiina soittokamat . Esiintymisten jälkeen yleisö määrää voittajan kiljumalla lujaa. Desibelimittarilla katsastetaan, mikä bändi saa eniten huutoa ja melskettä aikaan. Kilpailun voittaja saa esiintyä 21. päivänä samalla lavalla, mutta nyt se saa palkkioksi 3000 markkaa.

Juhannuspäivän päätähdet ovat Ypö-Viis, Ratsia, Popeda, Bluesounds, Pelle Miljoona Oy sekä pari paikallista bändiä. Mukaan yritetään saada myös jotain ulkomaista esiintyjää. Varsinaisten konserttien lisäksi Punkarockin ystäville tarjoillaan diskosäpinää.

COUNTRY KAVALKADI

Tuttu country kavalkadi ei ole rockfestivaali, mutta mainitaan sekin tässä luettelossa. Karjaan Pumppulahdella esiintyvät heinäkuun kuudentena Merle Haggardin vähemmän tunnettu poika Marty Haggard sekä ruotsalaiset kantrinimet Alf Robertson, Red Jenkins ja Western Express. Suomalaisista ovat mukana ne pakolliset esiintyjät eli Country Express, Vanha Isäntä, Erkki Liikanen, Nepa sekä juuri esikoislevyn tehnyt Tom Kuchka.

AULAVA-ROCK

Aulavan huvipuistossa rokataan 12. ja 13. heinäkuuta. Ensimmäisenä festivaalipäivänä eli lauantaina esiintyvät festivaalin ulkomaiset tähdet Crazy Cavan and the Rhythm Rockers sekä Tom Robinsonin uusi ryhmä Sector 27. Kotimaiset nimet ovat Pelle Miljoona Oy, Kojo, Ronski Gang, Johnny and the Dodgers sekä Willie and the Vocals (?). Seuraavana päivänä musiikista huolehtii joukko tuntemattomia suuruuksia.

Aulavalla on tajuttu rockmusiikin monipuolisuus hämmentävällä tavalla. Pelle Miljoonan, Ronski Gangin sekä Dodgersin ystävät viihtyvät varmasti hyvin keskenään.

MUDDY W.

PORI JAZZ 80

Jaaha. Porin 15. jazzfestivaali järjestetään heinäkuun 10.-13. päivänä. Tarjolla on kaikkiaan 49 konserttia ja tapahtumaa eri ympäristöissä. Tänä vuonna iltatapahtumia on lisätty niiden suuren suosion takia, mutta jamilippuja myydään edelleen vain saman päivän ulkoilmakonserttilippujen ostajille.

Porin suuren esiintyjäkaartin takia luetellaan ohessa vain mielenkiintoisimmat konsertit.

Torstaina 10.7. esiintyy Trevor Richards Trio Kauppatorilla ja Juhana Herttuassa. Rod Mason Jazz Band konsertoi Otavassa ja Vladimir Shafranov Trio Puistokeskuksessa.

Perjantaina Kirjurinluodossa kuullaan Mongo Santamariaa, Toots Thielemansia, Roland Hanna Trioa ja Muddy Waters Blues Bandia. Muddy Waters jammailee muuten illalla Yyterin Rantasipissä. George Colemanin ja Billy Higginsin yhtye esiintyy Riihikedon koululla.

Lauantaina Kirjurinluodossa ovat George Coleman, Billy Higgins, Rova Saxophone Quartet, Melba Liston Septet, Carmen McRae ja Maynard Ferguson Big Band. Yöllä Porin teatterissa kuullaan Heikki Sarmannon ja Jeannine Otisin musiikkia.

Sunnuntain konsertissa Kirjurinluodolla ovat mukana Maynard Ferguson Big Band, Heikki Sarmanto ja Jeannine Otis, Brecker Brothers ja Rod Mason Band.

Sellaista on Porissa tänä vuonna.

TOM KUCHKA

COUNTRY ROAD 13

Kesän toinen kantrimusiikin katselmus on 13. heinäkuuta Teerijärven huvipuistossa. Konsertissa esiintyvät suurinpiirtein samat miehet kuin Karjaallakin, joten tiedossa on Alf Robertsonin, Western Expressin, Vanhan Isännän ja Tom Kuchkan musiikkia. Pääesiintyjä on mahdollisesti se sama Merle Haggardin tuntematon poika.

KUUSROCK

Oulun Kuusrockin esiintyjälistaan on tullut jatkuvasti pieniä muutoksia, mutta tämän hetken tietojen mukaan Kuussaaressa konsertoivat 19. heinäkuuta ska-hulvattelijat eli Selecter sekä englantilainen heavy-runnoja Iron Maiden. Suomalaisista nimistä voi mainita jo tutut festivaalikiertäjät Eppu Normaalin, Pelle Miljoonan sekä Kojon.

Oulun Kuusrock on vakiinnuttanut asemansa suomalaisessa kulttuurikesässä, joten olisi kiva, jos festivaalin järjestäjät yrittäisivät säilyttää esiintyjäluettelossa jonkinlaisen linjan. Nyt mukaan on otettu kaikenlaisia Peroja ja Dogseja, jotka eivät välttämättä riemastuta Selecterin ja Pellen seurassa. Mutta kai se on niin, että festivaalien aikana täytyy tarjota jokaiselle jotakin.

TULIVUORIROCK

Lappajärven Tulivuorirock on ollut aikaisempina kesinä kerrassaan ihastuttava kokemus, vaikka viime kesänä tunnelmat olivatkin hieman laimeat Sham 69 -ryhmästä huolimatta. Jotain vanhaa hohtoa oli menetetty...

Tänä vuonna Tulivuorirock järjestetään vasta elokuun toisena ja kolmantena päivänä. Eniten yleisöä vetävät nimet ovat äskettäin Suomessa vieraillut raju rockabillyyhtye Matchbox sekä mielenkiintoinen ykkösbändi Dexy's Midnight Runners. Kotimaisista rynkyttäjistä voi mainita Peran ja hauvat, Chicago Overcoatin, Mistakesin, Maaritin ja Davy Taylorin. Hyviä esiintyjiä nuo kai ovat, mutta kotimaiseen puoleen Lappajärvellä olisi saanut kiinnittää enemmän huomiota. Samaa on voinut sanoa myös aikaisemmista Tulivuorikarkeloista.

RUISROCK

Kesän tärkein rocktapahtuma on jälleen kerran Turun Ruissalon Ruisrock. Onneksi synkät puheet festivaalin lopettamisesta ovat olleet vain puhetta, eikä tätä rockin suurta ja perinteistö juhlaa ole siirretty kolkkoon jäähalliin.

Ruisrockin esiintyjälista on lyhyydessään ja komeudessaan seuraava: Fabrics, Eppu Normaali, Jimmy Cliff, Rockpile, Jam sekä Specials.

Konsertin juontajapari on muuten hupaisa. Jotkut Wallenius- ja Markkula-nimiset pojat tekevät itsensä varoittaviksi esimerkeiksi selittämällä, kuka esiintyy milloinkin.

MUITA RIENTOJA

Kesällä kuullaan rockia toki muuallakin kuin pelkillä festivaaleilla. Esimerkiksi Lappajärvelle saapuu juhannuksena englantilainen Police, ja Helsingin kesäviikot tarjoavat totuttuun tapaan klubi-iltoja ja Kaivopuiston konsertteja. Kesäviikkojen ulkomaisista esiintyjistä tiedetään tähän mennessä Selecter, Joe Jackson, Trevor Richards Trio, LA Rhythm and Blues Caravan sekä Tony Trichka. Tänä vuonna Kesäviikot ovat vierastaneet uutta aaltoa, koska viime kesänä esiintyjät eivät tyydyttäneet muutaman päivälehden musiikkitoimittajia.

Roskilden festivaalit järjestetään muuten kesäkuun 27.-29. päivänä. Roskildessä on tänä kesänä neljä esiintymislavaa, elokuva- ja teatteriesityksiä sekä oikeat markkinat. Ei ihme, että tapahtuma on noussut Euroopan tärkeimmäksi jokavuotiseksi rockkatsaukseksi. Kolmen päivän liput Roskildeen maksavat vain 12-13 puntaa (ennakkomyyntihinta Suomessa 100 markkaa) riippuen siitä, tilataanko ne etukäteen vai ostetaanko ne vasta portilta.

Valitettavasti Roskilden esiintyjäluettelo julkistetaan vasta toukokuun lopussa, mutta asiasta kiinnostuneet voivat ottaa yhteyttä osoitteeseen Roskilde Tourist Information, 4000 Roskilde, Danmark. Tiettävästi Roskildeen saapuu ainakin Police, Santana ja Kojo!

INNOCENT BYSTANDER

KOMPOSTI

Komposti. Aamuyön äänenkannattaja.
Nopeasti painettua sanaa.
Hidastekoisia ajatuksia.
Ja tapahtuu näinä päivinä.
Tajunnan käsityön ystäville.

		tukitilaus
1—6	18.—	36.—
2—6	15.—	30.—
3—6	12.—	24.—
4—6	9.—	18.—
5—6	6.—	12.—
6	3.—	6.—

PS-TILILLE 1773 29-7

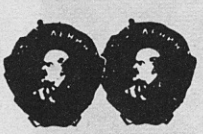

"Keskimäärin edullinen"

HILSEEN UUDET HITIT

HASSISEN KONE single
"HASSISEN KONE" / "KOLUMBIAN ORKESTERI" (YÄK-06)

TYHJÄT PATTERIT single
"TÄSSÄ JA NYT" / "22" / YÄK-05
"MAKUUHUONEEN SALAISUUS"

UUSI HILSE LEHTI (NO 11) 15.5.1980

PALJON KAUNIITA PAITOJA! PALJON SIEVIÄ PAITOJA! PALJON PAITOJA!

1.

2.

3.

4.

5.

6.

7.

8.

9.

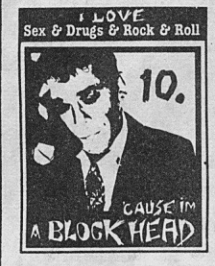

10.

11.

12.

13.

14.

15.

16.

17.

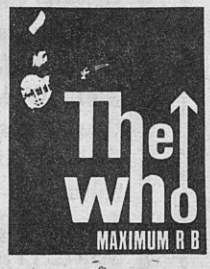

18.

19.

20.

23.

21.

22.

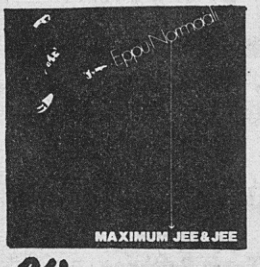

24.

25.

PUHTOISTA POPPIA 27.
AKUN TEHDAS 28.

TILAAN POSTIENNAKOLLA SEURAAVAT TUOTTEET:

T-paita numero_____, väri_____, koko____

College-paita _____, väri_____, koko____

Rintamerkit _____

Akun Tehdas-haalarit, pituuteni on ___cm

Nimi _____

Osoite _____

Korkealuokkaisten T-paitojen hinta on 27 mk. Värivaihtoehdot ovat musta, sininen, punainen ja valkoinen.
College-paitojen hinta on 72 mk. Värit harmaa, sininen ja punainen.
Akun Tehdas-haalarit ovat siniset ja duunarimallia. Hinta 120 mk.
Napit maksavat 5 mk kpl. POSTI- JA PAKKAUSKULUT ON 7 MK.

TILAUKSET OSOITTEELLA: MAINOSPAITA 69, PL 122, 33201 TAMPERE 20
Puhelin 931-33789. Myymälä osoite: Hämeenpuisto 16, Tampere.

TEE VUODEN PIISI! Suuri sävellys- ja tekstikisa alkaa!

HEI SINÄ!

Juuri sinä nuori, tuntematon, ujo säveltäjä / sanoittaja!

Tai te, samanlainen bändi! Tämä on teidän mahdollisuutenne saada LEVYLLE sävelmänne ja sananne, joita ette ole ennen arvanneet millekään levy-yhtiölle tai mihinkään kilpailuun tarjota. Soundi järjestää nyt yhteistyössä Hi-Hatin, Dig It'in ja Kräk!'n kanssa SÄVELLYS- ja SANOITUSKILPAILUN kaikille niille, jotka eivät ole ennen levyttäneet tai joiden hengentuotteita ei ole levytetty. Siispä osallistu nyt ja saa ELÄMÄSI TILAISUUS!

SÄÄNNÖT

ovat yksinkertaiset.

1. Soundi/Hi-Hat/Dig It/Kräk!-sävellyskilpailu on avoin kaikille Suomen kansalaisille, jotka eivät ole levyttäneet tai joiden sävellyksiä ei ole levytetty.
2. Jokainen saa osallistua kilpailuun VAIN YHDELLÄ piisillä.
3. Piisissä pitää olla SANAT, suomen- tai muunkieliset.
4. Piisi pitää toimittaa Soundi-lehden toimitukseen (osoitteella SOUNDI, »Sävellys- ja sanoituskilpailu», 33960 Pirkkala 6) ELOKUUN 15. PÄIVÄÄN MENNESSÄ 1980.
5. Piisi saa olla a) kasetilla (jolla ei ole mitään muuta) säveltäjän tai jonkun muun laulamana ja soittamana tai b) nuottipaperilla.
6. Molemmissa tapauksissa pitää mukana seurata erillisellä paperilla selvästi kirjoitetut piisin SANAT.
7. Jotta kaikki kilpailijat olisivat raadin edessä tasavertaisia, merkitkää kasettiin tai nuotteihin ja sanoitukseen NIMIMERKKI ja liittäkää mukaan suljettu kirjekuori, jossa päällä on nimimerkkinne ja sisällä nimenne ja osoitteenne. (Raati ei tiedä säveltäjän nimeä ennen kilpailun ratkeamista.)
8. Raadin muodostavat Soundin, ao. levy-yhtiöiden ja ammattimuusikoiden ja -sanoittajien edustajat.
9. Kilpailun voittaja saa sävelmänsä levylle joko itsensä tai haluamansa laulajan/yhtyeen esittämänä. Lisäksi voittaja saa 1500 markalla Yamaha-tuotteita Pro-Center-myymälöistä.

KITARAPAJA

Kitarapaja on kitaroiden erikoisliike. Teemme ammattitaidolla vaativia korjauksia laatukitaroihin ja -bassoihin. Valmistamme korkealuokkaisia soittimia ammattitaidolla. Myymälässämme on jatkuvasti useita eri-ikäisiä laatusoittimia kuten:

Fender Telecaster 1959
Schecter Custom Tele
Schecter Custom Tele Tapped
Schecter Custom Strat Tapped
Gibson Melody Maker 1960
Gibson Melody Maker 1964
Gibson Les Paul Custom 1973
Gibson L-6S rosewood 1975
Gibson ES-175T 1977
Epiphone Casino 1965
Schecter Precision Bass
Schecter P-J Bass Tapped
ym. ym. ym.

Schecter Guitar Research huippuluokan kitarat ja varaosat ovat saapuneet USA:sta. Ostamme, myymme, vaihdamme laatukitaroita.

KITARAPAJA
Kirjatyöntekijänkatu 4
00170 HELSINKI 17
90-631886

Juha Nuutinen
Ilkka Pusa
Tapio Peltonen
Antti Autio

Soundi-lista

1	(1)	EPPU NORMAALI: Akun tehdas	(Poko)
2	(3)	CLASH: London Calling	(CBS)
3	(2)	1980: Viimeinen syksy	(Johanna)
4	(8)	JUICE LESKINEN SLAM: XV yö (Tauko III)	(Hi-Hat)
5	(7)	KOLLAA KESTÄÄ: Jäähyväiset aseille	(Johanna)
6	(5)	PINK FLOYD: The Wall	(Harvest)
7	(9)	RAMONES: End of the Century	(Sire)
8	(4)	NEIL YOUNG: Rust Never Sleeps	(Reprise)
9	(–)	TUOMARI NURMIO: Maailmanpyörä palaa	(Johanna)
10	(15)	SPECIALS: Specials	(2-Tone)
11	(13)	MADNESS: One Step Beyond	(Stiff)
12	(–)	POPEDA: Raswaa koneeseen	(Poko)
13	(–)	JAM: Setting Sons	(Polydor)
14	(11)	MAARIT: Nykyajan lapsi	(Dig It)
15	(6)	NEIL YOUNG: Live Rust	(Reprise)
16	(17)	PELLE MILJOONA & 1980: Pelko ja viha	(Love)
17	(16)	EPPU NORMAALI: Maximum jee & jee	(Poko)
18	(19)	RY COODER: Bop till You Drop	(Warner Bros)
19	(–)	TALKING HEADS: Fear of Music	(Sire)
20	(–)	KARI PEITSAMO: Levylaulaja	(Johanna)

BUBBLING UNDER:
H. PEDRO HIETANEN: Pedro's Heavy Gentlemen (Kerberos)
YPÖ-VIIS: Halpaa lystiä (Poko)
VAAVI: Neljä nolattua neroa (Johanna)

Soundin lukijoiden ikiomalle listalle voi kukin äänestää kolmea viimeaikaista mielialbumiaan. Äänestäneiden kesken arvotaan kolme voittolevyä, jotka menivät tällä kertaa seuraaville: Markku Kullaa, Kuhalankuja 2 A 10, 30420 Forssa 42 (Ramones: »End of the Century»), Jaakko Heinonen, Srk-talo, 07600 Myrskylä (Ypö-Viis: »Halpaa lystiä») ja Kai Husso, Messupolku 14, 28190 Pori 19 (Tuomari Nurmio: »Maailmanpyörä palaa»). Mitähän nimiä näemme ensi kerrallal Lähettäkää siis Soundin listaäänestyslappusianne osoitteella SOUNDI, 33960 Pirkkala 6.

Meidän poikien lista

PERTTI STRÖM
Boys: You Better Move Me . . . . (single)
Clash: London Calling . . . . . .
Tuomari Nurmio & Viides Kolonna: Maailmanpyörä palaa . . . . . .
Sensuuri: Hengissä läpi Helsingin . (single)
Cockney Rejects: Greatest Hits Vol. 1 . . .

MIKKO MONTONEN
Linton Kwesi Johnson: Bass Culture . . . .
Suicide: Suicide (II). . . . . .
Gram Parsons: Grievous Angel. . . . . .
Smokey Robinson & Miracles: Anthology .
Dexy's Midnight Runners: Geno . (single)

J-V SAPPINEN
Undertones: Hypnotised . . . . . .
Tuomari Nurmio & Viides Kolonna: Maailmanpyörä palaa . . . . . .
Pertsa ja Väärä Osoite: Täältä jostakin... . .
Bluesounds: T.H.E. World . . . . .(LP-ura)
Gerry Rafferty: Rick Rack. . . . .(LP-ura)

MIKKOLA:
Flying Lizards: Flying Lizards. . . . . .
Orchestral Manouvers in the Dark. . . . .
Tuxedo Moon: Half-Mute . . . . . .

WALDEMAR WALLENIUS
George Jones: 16 Greatest Hits . . . . . .
Tuomari Nurmio & Viides Kolonna: Maailmanpyörä palaa . . . . . .
Bluesounds: Black. . . . . .
Undertones: Hypnotised . . . . . .
Gerry Rafferty: Best of... (itse tehty kas.)

JUHO JUNTUNEN
Wreckless Eric: Big Smash!. . . . . .
Members: 1980 — The Choice Is Yours. . .
Fugs: The First Album . . . . . .
Tuomari Nurmio & Viides Kolonna: Maailmanpyörä palaa . . . . . .
Vaavi: LP:n mukana tuleva EP. . . . . .

PERTTI OJALA
Tuomari Nurmio & Viides Kolonna: Maailmanpyörä palaa . . . . . .
Undertones: Hypnotised . . . . . .
Graham Parker: Mercury Poisoning (Promo)
Bob Dylan: 4 Songs from O.S.T. of Renaldo & Clara . . . .(Promo-EP)
Iggy Pop: Soldier . . . . . .

TIMO KANERVA
Feelies: Crazy Rhythms . . . . . .
Undertones: Hypnotised . . . . . .
Tuomari Nurmio & Viides Kolonna: Maailmanpyörä palaa . . . . . .
Bluesounds: Black. . . . . .
Country Gazette: Sunny Side of the Mountain. . . . . .

UKKOSLINNUT — HIRRRVEETÄ MEININKIÄ!

Iltana muutamana kuuntelin (taas kerran) NME:n Maailman Ihanimmaksi ihmisolennoksi valitsemaa John Peeliä, kun äkisti pahaa-aavistamaton systeemini joutui orgastiseen tilaan vastustamattoman letkeästi keinuvan bluesin takia. Piisi oli »She's Tuff» ja sen esitti Fabulous Thunderbirds Austinista, Teksasista. Pari viikkoa myöhemmin huomasin riemukseni, että ko. yhtye soittaa Lontoossa. Tästä ihmeestä on lähinnä kiittäminen Jake Rivieraa, Costellon ja D. Edmundsin manageria, joka Teksasissa vieraillessaan ihastui Thunderbirdseihin ja hommasi heidät lämmitysbändiksi Rockpilelle. Bändin ainokainen LP (kakkonen on tulossa tuota pikaa) julkaistiin saman tien Chrysaliksen toimesta, alunperin se levytettiin Takomalle.

Otin kiiruusti yhteyttä Chysalikseen, anoin albumia ja tikettejä konserttiin. Edellinen on tulossa parasta aikaa postin välityksellä, mutta liput olivat jo kaikki joutuneet ahnaampiin käsiin, sillä sana näin kuumasta bändistä leviää täällä nopeasti. Lähdin kuitenkin jäljittämään Ukkoslintuja, kun nämä esiintyivät läheisessä ja tunnetussa rock-pubissa, Hope & Anchorissa.

Pubin ulkopuolella oli hirvittävä jono, vaikka saavuin paikalle hyvissä ajoin. Liityin jonoon, jossa vietinkin sitten tunnin erittäin kylmää aikaa vain kuullakseni, että pubin yläkerran jo täyttävät ihmiset ovat etusijalla alakertaan pääsemisessä, ja että itse asiassa koko mesta täyttyy heistä ääriään myöten. Tämä vaivauduttiin ilmoittamaan ulkona odottaville vasta hetkeä ennen bändin lavalle tuloa. Seuraten ainoata periaatettani (jonka kokemus tosielämän kovassa testissä on osoittanut seuraamisen arvoiseksi): »Jollet onnistu heti, petkuta.»

Kamppailin tieni kuolemaa halveksuen turhautuneen ihmismassan läpi kohti pienen omakotitalon kokoista ovimiestä, otin muutoin niin nöyrille kasvoilleni arvovaltaisen, ellei suorastaan tiukan ilmeen ja sanoin olevani vieraslistalla. Tietenkään en ollut siellä vaikka jättiläinen tavasi sen läpi kolmeen kertaan. Vaadin paikalle jonkun Chrysaliksen toimihenkilön ja sainkin sellaisen käsiini. Parin tosiasian ja jokusen valkoisen valeen taivuttamana mies tyrkkäsi minut ystävällisesti alakertaan.

Paikka oli TÄYNNÄ! Mutta silti raivasin tieni Southern Comfortiani läikyttämättä aivan lavan tuntumaan. Ohjelmassa oli ensiksi uutisia: kitatisti Jimmy Vaughan oli edellisen illan Venue-keikan jälkeen joutunut jonkinlaiseen onnettomuuteen, jonka laatu jätettiin tarkoin mainitsematta. Tilalla olisi Rumourin Martin Belmont.

Saman tien soittajat kapusivat lavalle ja lähettivät matkaan nopeatempoisen instrumentaalin, jossa vokalisti Kim Wilsonin järeäsointinen harppu leikkoi ilmaa kuin sähköinen ruohonleikkuri. Yhteissoitto oli tiukkaa, vaan ei kireätä, juuri niin kuin hyvän bluesin pitääkin olla. Belmont ahersi telecasterinsa kimpussa niin hikiseen malliin, että se pani näyttämään hänen käytöksensä Rumourin riveissä pankkivirkailijan hillityltä toiminnalta. Kaikesta päätellen mies nautti joka sekunnista. Tyylillisesti kitarointi sijoittui jonnekin Chicago Bluesin ja Wilko Johnsonin väliin korostuksen ollessa kompissa, soolokuviot olivat niukkoja mutta tehokkaita. Belmont näytti sulautuvan muuhun bändiin ihailtavalla vaivattomuudella.

Seurasi muutamia vanhoja standardeja, jotka kuitenkin esitettiin sellaisella välittömällä ja »eletyllä» otteella, että se muuttaa materiaalin ajattomaksi. Turbaaniin sonnustautuneen Wilsonin ääni ei ole erikoisen käheä, matala tai korkea, mutta kylläkin miehekäs, voimakas ja todenmukainen. Nämä adjektiivit ynnä rento kuvaavat myös hänen muuta olemustaan. Äijän olentoa väritti sellainen maailmaanähnyt ja sen hyväksyvä huumori, joka aina välittyy yleisölle ja panee sen rentoutumaan. Eikä asiaa pahentanut se nautiske-

BRITANNIAN HEAVY METAL -HUIPUT

Ensi kesänä Kuusrockissa.
Saatavana myös kasettina.

EMI

BRITISH HEAVY METAL!

levan rietas virne, joka jatkuvasti loisti basisti Keith Fergusonin kasvoilta. Mies kähmi pitkää Fenderiään kuin se olisi ollut nainen ja poltteli ketjussa savukkeita otteella, joka viittasi erääseen melko suosittuun rentoutumismenetelmään. Tatuointeineen, rasvattuine hiuksineen ja hawaijipaitoineen mies toi mieleen katuviisaan hustlerin. Rumpali Mike Buck viehkoine hymykuoppineen vaikutti muita nuoremmalta, mutta pojan rytminpito oli kyllä hairahtamatonta.

Ensimmäinen hidas piisi oli »Black Night». Wilson vaihtoi Super Vamperin pelottavan kokoiseen kromaattiseen harppuun ja puhalsi siihen niin sielukkaasti, että kakistelin kurkkuani ja tunsin äkisti rakastavani kanssaihmisiäni, jotka sivumennen sanoen olivat .miellyttävän sekalainen (ja innokas) joukko vaihdellen nuorista punkeista keski-ikäisiin kirvesmiehiin ja konttoristeihib. Uhratkaapa ajatus sille, miksi juuri blues vetää niin kaikenlaisia ihmisiä pieneen hikiseen, savuiseen luolaan!

Wilsonin harppu tuntui olevan bändin pääinstrumentti ja aivan oikeutetusti, sillä mies osasi käsitellä sitä ja lisäksi omalla tyylillään.

Ukkoslinnut ovat vuosien varrella soitelleen mm. Lowell Fulsomin, Johnny Winterin ja Freddy Fenderin seurassa, ja sen kyllä huomasi. Itse Muddy Waters kuulemma on Thunderbird-fani.

Puolentoista tunnin rautaisen setin jälkeen bändi palasi suorittamaan yleisön kovaäänisesti vaatimaa encorea ja toi mukanaan pari muusikkokaveriaan Teksasista: laulaja/kitaristi Joe Elyn ja tämän haitaristin Ponty Bonen. Tunnelma tiheni pakanalliseksi, kun tämä hilpeä joukko ryhtyi »Kansas Cityyn» kotipaikkakunnalleen tyypillisellä railakkuudella. Ely on huippuenerginen nuorimies ja riehui tavalla, jota ei ehkä heti odottaisi country-laulajana tunnetulta kaverilta. Olutta tuhoutui suuria määriä ja encoret seurasivat toisiaan kuin Rion karnevaaleissa. Se oli ihan hirrrveetä meininkiä! Kun vain sattuisi sellaisen kohdalle usiammin! JUSSI NIEMI

Odottakaa hetki
LÄHIAIKOINA
MYYNNISSÄ
ROLLING STONES:
EMOTIONAL RESCUE!

EMI

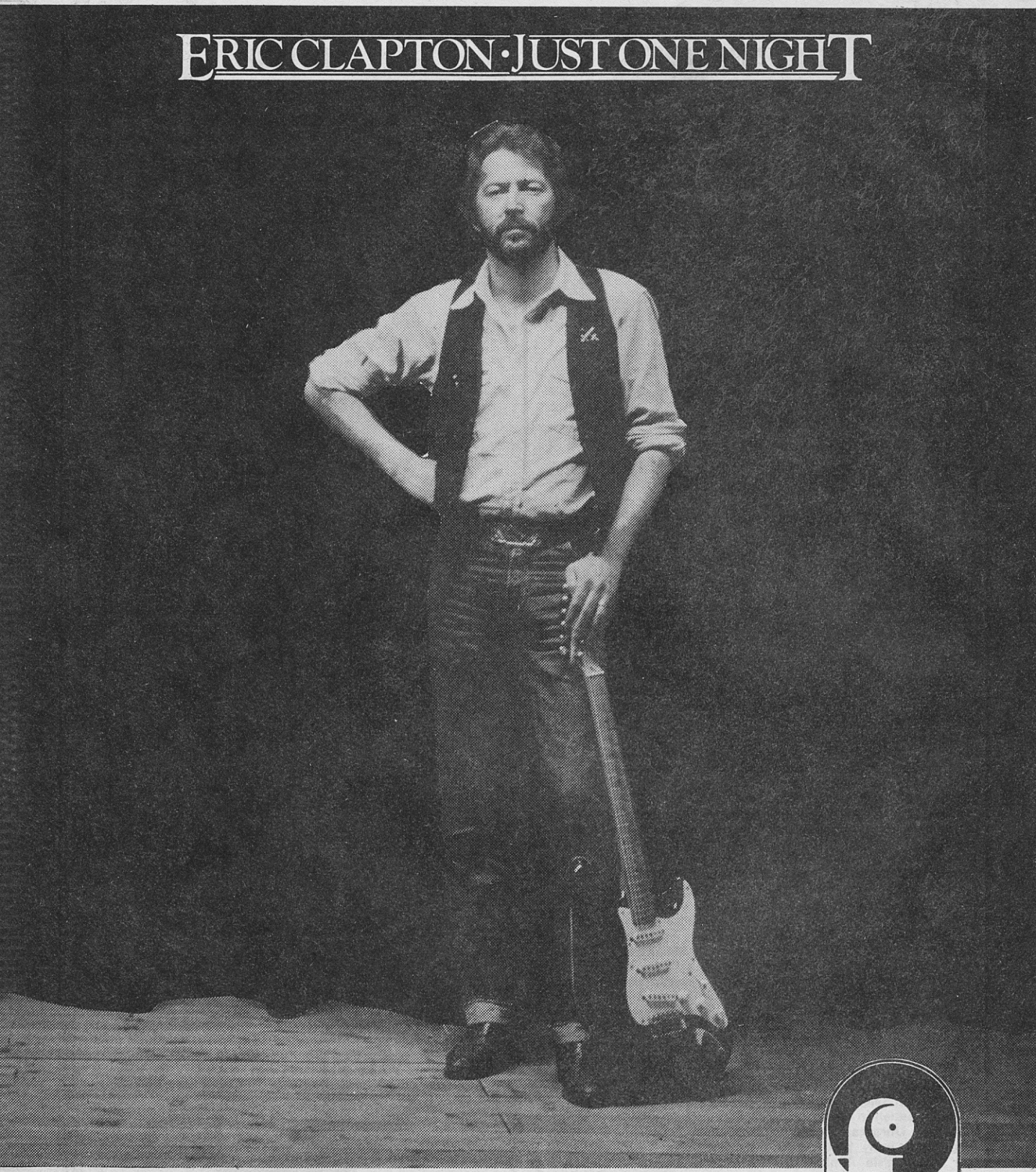

UUSI MAHTAVA LIVE-TUPLA

finnlevy

14 SOUNDI

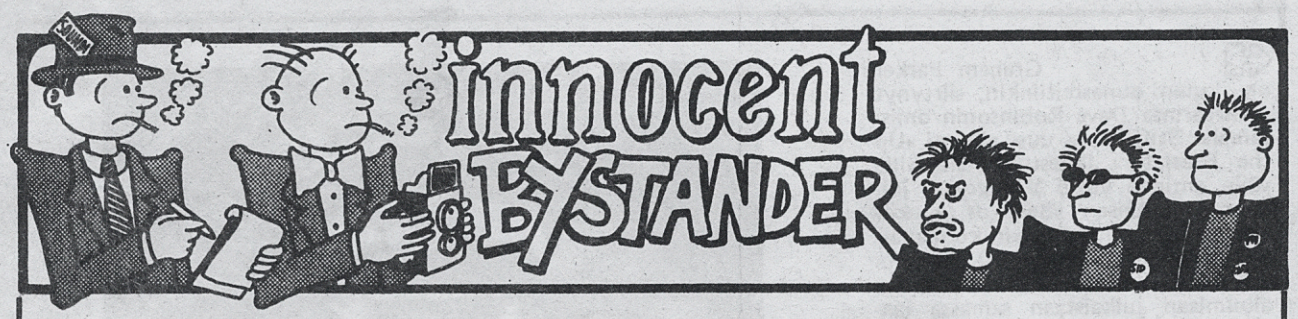

Tämänkesäinen Soundi-matka on tällä hetkellä kaavailuvaiheessa viimeistelyä vailla. Ensi numeroon toivomme saavamme lopulliset tiedot, mutta tällä hetkellä todennäköisimmältä ajankohdalta vaikuttaa elokuun viimeinen viikko. Alunperin ajankohta valittiin siksi, että silloin oli tarkoitus olla suuret Knebworthin festivaalit, mutta ne pahukset onkin siirretty kaksi kuukautta aikaisemmaksi! Palaamme siis asiaan...

Knebworth on festivaaliareenana nyt siis meikäläisten juhannusviikonvaihteessa, ja pääesiintyjäksi tullee Beach Boys, mutta muista ei tätä kirjoitettaessa ole tietoa. Readingin festivaalienkin olemassaolo näyttää olevan vaakalaudalla, ja kaikesta päätellen Suomen rockjuhlakesä hakkaa Englannin ainakin tilaisuuksien määrässä. Kesällä Englantiin suunnistaville kuitenkin kerrottakoon, että Milton Keynes nimisessä paikassa on tarkoitus olla isot karkelot heinäkuun 26. päivänä ja että itse Pink Floyd soittaa kuutena iltana 4.-9. elokuuta Lontoon Earls Courtissa...

Rockin uusin »marttyri» on Stranglersien kitaristi Hugh Cornwell, joka äskettäin sai kahden kuukauden vankilatuomion pienistä huumerötöksistä »varoituksena muille». Cornwell kärsi rangaistustaan kuusi viikkoa Pentonvillen vankilassa ja keräsi takuulla myötätuntoa (ja varmaan aiheita seuraavan LP:n piiseihin!). Cornwellin linnareissu sattui samaan aikaan kuin Stranglersien oli tarkoitus pitää pari konserttia Lontoossa — ja konsertit myös pidettiin suuren hälyn ympäröimänä, sillä Hughin paikan tarjoutui täyttämään iso liuta englantilaisen rockin nimimiehiä Ian Durysta Wilko Johnsoniin, Peter Hammillista Robert Frippiin ja Steel Pulsesta Memberseihin. Konsertit nauhoitettiin ja niistä julkaistaan live-albumi, jonka tuotto menee kokonaan erään huumeklinikan hyväksi...

Edelleen elämän varjoisalla puolella pysyäksemme: Lontoossa ovat skinheadit kuulemma antaneet kuonoon entiselle pääministerille Sir Douglas Homelle...

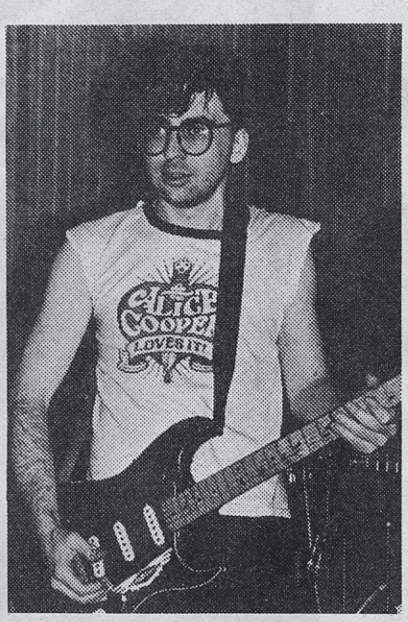

Edelleen poliitikoissa pysyäksemme: Blondie on päättänyt antaa kampanjatukensa Ted Kennedylle... Edelleen videotähdissä pysyäksemme: Gary »Android» Numan on tehnyt rockin ensimmäisen kaupallisessa levityksessä olevan videokasetin, jonka hinta Engkannissa on noin 160 mk... Edelleen päivän kuumissa nimissä pysyäksemme: lähiaikoina teatteriopiskelunsa Lontoossa päättävä Jussi Niemi on kuumana new yorkilaiseen Plasmatics-yhtyeeseen, jonka laulusolistina toimii vähäpukeinen ex-sex-tähti Wendy O Williams ja jolle Jussi ennustaa tulevaisuutta... Edelleen Jussissa pysyäksemme: mr. Niemi suorittaa radiodebyyttinsä ensi kesän aikana radioitavassa Timo Kanervan ja Jake Nymanin kirjoittamassa Beatles-yhtyeen historiaa käsittelevässä kuulokuvasarjassa, jossa Jussi on Lennon, Kari Peitsamo on Harrison, kuuluisa Holle Holopainen on Ringo ja Pirkka-Pekka Petelius on Macca. Beatles-stoori tulee 20 minuutin jaksoissa lauantaisin puolenpäivän aikaan...

Tarkastaja Miettinen on kuulemma huolissaan siitä, että pidetäänkö Tampereella enää Vandaaleista... Miksiköhän... Vandaalit ovat joka tapauksessa yksi niistä bändeistä, jotka lehtemme ilmestyessä ovat jo panneet purkkiin tupla-liven, jonka muut esiintyjät ovat Hassisen Kone, Hurskas ja Tyhjät Patterit... Hassisen Kone on muuten kova bändi ja odotamme kiinnostuneina piakkoin ilmestyvää ensisingleä... Live-ääninityksiä on tekemässä myös hesalainen Widows, jonka albumin toinen puoli äänitetään sunnuntaina 25.5. Tavastia-klubilla klo 15 alkavassa tilaisuudessa, johon yelisöllä on vapaa pääsy... Sensuurin Pepe on ostanut moottoripyörän ja hänen levy-yhtiönsä johtaja on kuulemma huolissaan siitä, että kerkiääkö hän saada purkkiin tarpeeksi materiaalia julkaistavaksi sen jälkeen, kun Pepe on tehnyt itsestään muusia ja legendan...

Mikko Saarela ei ole Eppu-keikkailun lopettamisen jälkeen malttanut kuitenkaan pysyä poissa studiosta: piakkoin ilmestyy single nimellä Mikko Saarelan Siivet, jonka muodostavat bassoilevan ja laulelevan Mikon lisäksi rumpalina eräs tehtailija ja kitaristina jne. eräs tuottaja. Ykköspuolella on, jos kaikki käy hyvin, vanha kunnon »Lili Marlene» uusilla sanoilla ja kakkospuolella »Drinker's Blues»...

Graham Parker on, kuten ounasteltiinkin, siirtynyt managerinsa Dave Robinsonin omistamalle Stiffille, ja uusi albumi »Up the Escalator» ilmestyy pian. Sillä välin entinen yhtiö Vertigo on julkaissut rautaisen »Best of..» -kokoelman... Jimi Hendrixin kuolemasta tulee pian kuluneeksi 10 vuotta ja sen kunniaksi hänen 12 »virallista» albumiaan julkaistaan samassa laatikossa...

Kevin Coyne kävi taas Suomessa ja oli taas hyvä. Tällä kertaa hänen miksaajansa Bob Ward soitti rautaista sähkistä ja viimeisiltä levyiltä tuttu Paul Wickens jotain omituista kosketinsoitinta, ja ainakin Tampereen Ylioppilastalolla meni lujaa. Kevinin uusi albumi »Bursting Bubbles» ilmestyi äskettäin myös Suomessa... Stiff Recordsilla on vihdoin edustaja maassamme, joten mainioita Stiff-kiekkoja saa jälleen kaikista hyvinvarustetuista levykaupoista. Nyt on siis saatavilla mm. Ian Duryn »Do It Yourself», Lew Lewisin »Save the Wail» ja muut mukavat... Reggae on vihdoin ja viimein alkanut saada Suomessakin pikkuisen laajempaa jalansijaa, ehkä kiitos Astronautsien ja K-Telin »Reggae»-kokoelman, ja on jopa alettu kaavailla reggaen tarjoamista myös konserttilavoilla: viime vuonna Ruisrockissa ilahduttanut Steel Pulse tulee ehkä syyskuussa ja yhtälaista arvostusta nauttivan Black Slaten on huhuttu saapuvan jo kesäkuun alussa. Puhutaan myös laajemman jamaikalaisen musiikin konsertin järjestämisestä syksyllä. Hyvä hyvä...

Madness tulossa Punkarockiin?... Selecter ja Joe Jackson melko varmasti Kaivopuistossa 27. heinäkuuta... Martti Syrjä ja Maukka Perusjätkä nyrkkeilyottelussa keskenään? Moinen oli kuulemma Suosikki-lehden idea hyvästä jutusta — Martti kieltäytyi, Maukan kommenteista ei ole tietoa... Suosikkiyhtyeemme Hellhound alkaa olla kuivilla miehistövaikeuksistaan: vokalisti-Väiskin ja kitaristi-Jyrkin kumppaneiksi ovat nyt vakiintuneet ex-Popeda-basisti Ilpo Ainiala ja ex-Ducks-rumpali Matti Palmutie. Mielenkiintoiselta vaikuttavan rapparikokoonpanon treenit ovat kovassa vauhdissa ja tuloksia kuultaneen piakkoin... Amerikassa julkaistavaksi tarkoitettu Poko-kokoelma on jäissä Bomb-yhtiön sopimusselkkausten takia, mutta Englannissa ilmestyy pian Cherry Red -yhtiön toimesta albumillinen Pokokamaa mm. Epuilta, Art Pop Kombolta, Top Rankilta, Loose Prickiltä ja Duckseilta...

INNOCENT BYSTANDER

ROY HARPER, joka hamassa nuoruudessaan on muiden sekoilujen ohella käynyt vapaaehtoisena armeijassakin (kuten kuvasta näkyy) on pitkän hiljaisuuden jälkeen antanut kuulua itsestään. Mieheltä on ilmestynyt uusi albumi nimeltä "The Unknown Soldier", josta tässä vaiheessa on vielä vaikea mielipidettään ilmaista: kovin on oudon tuntuista. Halukkaat hesalaiset ja muutkin voivat kuitenkin tsekata itse Royn touhuja 24.5. Helsingin Tavastialla, jolloin mies soittelee kitaristi Andy Robertsin kanssa. Muitakin keikkoja Suomen niemellä saatetaan tehdä, mutta tätä kirjoitettaessa ei mikään ole niin varmaa kuin epävarma, joten seurailkaapa paikallisten lehtien ilmoituksia.

MAUKKA?

KOJO

New LP

Lucky Street

digit

VANHAT KATSOO PITKÄÄN, KUN

UNDERTONES

PIENET POJAT PITÄÄ HAUSKAA...

Tuntui siltä kuin kyseessä olisi kohtaus sotaelokuvasta, mutta kyllä tässä oli tosi kyseessä. Paikalliset asukkaat katselevat syrjäsilmin aseistettuja sotilaita, jotka sormi liipasimella partioivat postitoimiston edessä. Heille tuntuu olevan paljon tutumpaa se, että katua matelee panssaroitu auto tai minitankki kuin johonkin hälytyksen saanut ohikiitävä poliisiauto. Kukaan ei tunnu edes kiinnittävän huomiota joen toiselta puolelta kuuluvaan laukausten vaihtoon. Tuollaisista tapahtumista on tullut osa jokapäiväistä elämää.

Joki on kuin jokin näkymätön raja — sen rannoilla olevista kojuista tulevat armeijan vartijat, jotka suorittavat summittaisia tarkastuksia niin jalankulkijoille kuin autoilijoillekin. Tämä raja jakaa kahtia tämän kaksoiskaupungin, joista toinen on London ja toinen Derry. Siis Londonderry. Toinen on uskonnoltaan katolinen ja toinen protestanttinen.

Kuitenkin sodan merkit ovat täällä vähemmän näkyviä kuin Belfastissa. Muutamat tyhjillä tonteilla nököttävät poltetut autot muistuttavat väestön taistelusta toisiaan ja Englannin armeijaa vastaan. Siellä täällä on talojen seinissä ammusten jäälkiä ja poliisiasemat muistuttavat Gestapon päämajoja lähes sinetöityine ikkunoineen ja vahvistettuine ovineen. Ne suojelevat ja samalla vangitsevat yhtä hyvin vankinsa kuin heidän vartijansakin.

Kuitenkin Derry on ihastuttava kaupunki puistoineen ja arkkitehtoonisine aarteineen, jotka tuntuvat järkyttäviltä vastakohdilta piikkilankaesteille ja partioiville sotilaille. Kaupunkia piirittävät kaksikerroksiset talot, jotka rapistuvat hoidon puutteessa. Siihen tarvittavat rahat tuntuvat menevän kaupungin muunlaiseen »suojeluun».

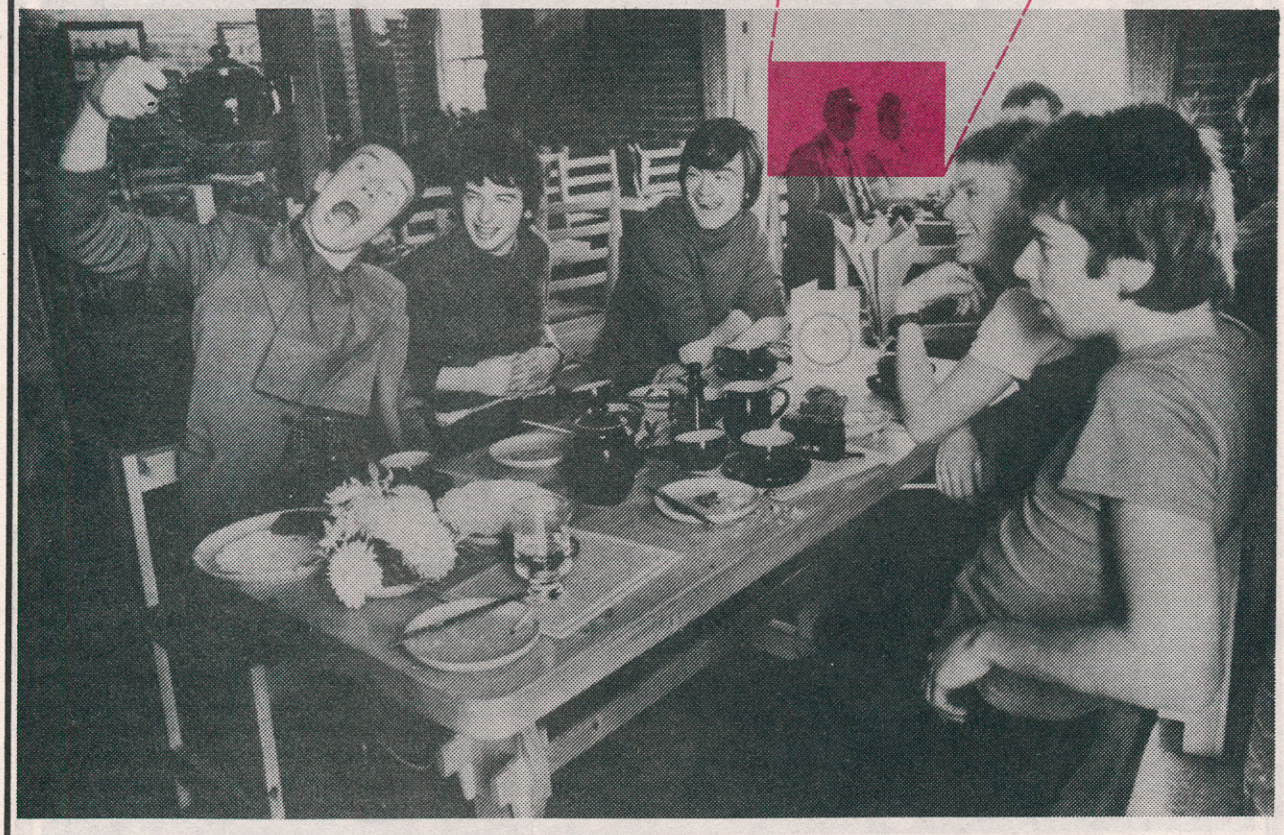

Tämä on Undertonesien maata. Kaikki yhtyeen viisi jäsentä asuvat lyhyen matkan päässä toisistaan. Mickey Bradleyn (basso) ja Billy Dohertyn (rummut) perheet asuvat kunnan taloissa kun taas Feargal Sharkey (laulu) ja O'Neilin veljekset Damian ja John asuvat vielä vanhempiensa luona kaksikerroksisissa sievissä taloissa. Näissä pikkulaatikoissa, kuten sanonta kuuluu.

Feargal asuu äitinsä, isänsä ja kuuden sisaruksensa kanssa. Hän kuvailee sitä tyypilliseksi katoliseksi kodiksi: pieni olohuone, jossa kunniapaikalla on televisio, jonka yläpuolella riippuu paavin kuva. Hän kävi siunaamassa Irlannin kansaa viime vuonna. Molemmin puolin kuvaa riippuvat krusifiksi ja rukousnauha.

Feargalille kasvaminen työväenluokan köyhissä oloissa ei ole ollut asia, josta hän olisi ollut sen enempää ylpeä kuin häpeissäänkään. Se on yksi elämän tosiasioista.

»Minun taustani on perinteinen irlantilaisen työväenluokan katolisen nuoren tausta. Isäni on sähkömies, ja jokaisella yhtyeen jäsenistä on vastaava elämä takanaan. Jokaisella on ollut vaikeuksia ja köyhyyttä, eikä ylellisyyksiä ole kotiin siunaantunut. Meidän perheessämme on yhteensä yhdeksän jäsentä, ja niinpä jokaisesta pennistä on tarvinnut venyttää useampia. Kuitenkin lapsuuteni ja nuoruuteni ovat olleet hienoa aikaa, jota en vaihtaisi mihinkään. Isossa perheessä on omaa, ainutlaatuista tuntuaan.»

»Minä korjailin televisioita, lakaisin lattioita ja keitin teetä sähkömiehille kunnes pääsin vihdoin pöydän ääreen ja sain valkoisen haalarin. Minulle se oli tärkeä ylennys ja symboli. Työt Derryssä olivat tiukalla — minä olin ollut työttömänä jo kauan — ja niinpä tunsin itseni onnekkaaksi saadessani hommia. Jokainen yhtyeestä on ollut jossain vaiheessa kilometritehtaalla, ja se on jotakin, joka mädättää ihmisen sisältä päin. Ihminen tulee hulluksi ilman työtä — yksitoikkoisuus menee päähän. Yhtyeessä oleminen on auttanut meitä pääsemään eroon tuosta monotoniasta, luojan kiitos.»

Feargalin tapaaminen tuo mieleen naapurin rasvatukkaisen, räkänokkaisen, vanhempien veljien kuteissa kulkevan kakaran tapaamisen. Hänen vaatekertansa näyttää olevan kotoisin Anttilan postimyyntimalliston halvimmasta päästä ja hänen murskatun näköinen nenänsä, joka roikkuu ristihuulen päällä tekee hänet auttamattoman rumaksi. Varsinaiseksi mannekiinikilpailujen kauhuksi.

Mutta kukapa siitä välittäisi, sillä hänen äänessään on samantyyppistä tunnetta ja voimaa kuin Familyn Roger Chapmanilla. Feargal tuntuu imevän energiaa sylkeäkseen sen sitten valon nopeudella samalla kun hän tuntuu taistelevan koko fyysisellä olemuksellaan näkymätöntä nyrkkeilyvastustajaa vastaan. Hän haisee hieltä mailien päähän ja pysähtyy vähän väliä pyyhkimään silmistään lentävää rääppää. Luotaantyöntävä ulkonäkö panee kuulijan keskittymään enemmänkin miehen henkiseen voimaan. Toisaalta hän näyttää tosiaan pieneltä pojalta, joka etsii tikkunekkuaan.

Feargalin kautta voi päästä sisään koko ilmiöön nimeltä Undertones. Hänessä yhdistyy kaikki se, mitä Undertones on: pelkkää ilonpitoa, rehellistä ja suoraa ilman että kukaan yrittäisi puolustella päämäärien puuttumista tms. Enimmäkseen Undertones käyttää hyväkseen kaikkea sitä, mikä on parasta Ramonesissa, Buzzcocksissa puhumattakaan siitä, että Bowien »Jean Jeanie» esitetään silkalla virnuilulla säestettynä uudestaan nimellä »Jimmy Jimmy».

Muut yhtyeen jäsenet ovat kuin huutolaispoikia, jotka etsivät jotakin, mutta ovat unohtaneet mitä etsivät. Tuntuu kuin tapaisi joukon partiolaisia, joiden johtajana esiintyy Feargal. He ovat niin uskomattoman nuoria, että on vaikea tajuta kaverien tehneen jo kaksi albumillista loistavia piisejä parantaen komeasti kakkosalbumillaan »Hypnotised» ensimmäisen albuminsa tasoa. Jos se ei tätä lukiessasi ole numero ykkönen, niin sen pitäisi olla.

Piisit ovat yhtä naiiveja kuin ennenkin ja niissä on hienostuneisuutta yhtä paljon kuin neekeriksi maalatussa Al Jolsonissa laulamassa »Sonny Boyta». Kun ensimmäinen albumi keskittyi käsittelemään iänikuista teemaa aiheesta poika-tapaa-tytön, on toisen albumin aiheena yllättäen aivan uusia alue: poika-tapaa-tytön.

Ehkä tuo nyt oli turhan yksioikoinen tulkinta, sillä mukana on nyt jopa älykkäiksi luettavia piisejä, jotka kertovat epä-älykkyydestä. »My Perfect Cousin» on kyyninen kommentti opiskelijoista, ja mielestäni se on ehkä musiikillisesti parasta kamaa mitä singlelistoilla on ollut tänä vuonna tarjolla. Tämä piisi on kuluttanut levysoittimeni neulaa runsaasti ja sen rytmi tarttuu auttamatta varpaisiin. Se on jopa humoristinen.

Huumoria oli sekin, että aluksi aiottiin nimiuraksi piisiä nimeltä »More Songs About Chocolate and Girls» eli lisää lauluja tytöistä ja suklaasta. Tarkoitus oli tietysti vinoilla Undertonesin mieliyhtyeelle, Talking Headsille, jonka albumi on nimeltään »More Songs About Buildings and Food». Tuntuu oudolta, että Undertonesin mieliyhtye saarnaa taiteen puolesta, kun Undertones tuntuu saarnaavan taidetta vastaan.

»O.K. En ole väittänyt vihaavani taidetta vaan sitä teeskentelyä ja poseerausta, joka tapahtuu sen ympärillä ja nimissä. Meillä ei ole mitään sitä vastaan, että taidetta tehdään ihmisille, mutta vain muutamille, yläluokalle tarkoitettua taidetta me vihaamme.»

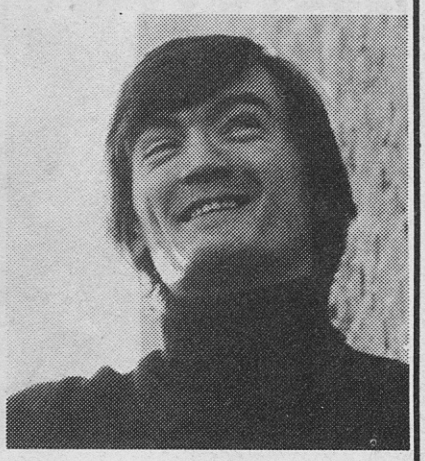

»Sama pätee musiikin suhteen — me emme pidä Gang of Fourista. Se on diddle-diddle-musiikkia. Heillä on oikeus olla radikaaleja, mutta minusta hauskan pitäminen on rentoutumista ja sauhuamista eikä saarnojen kuuntelemista. Undertones haluaa sanoa, että me emme pidä Human League -liikkeestä. Minä vastustan heidän älyperäistä lähestymistapaansa — olen ylpeä siitä että olen antiintellektuelli. "My Perfect Cousin" sanoo tuon kaiken.»

Huolimatta yhtäläisyyksistä Ramoihin ja Buzzcocksiin, Undertones on pystynyt löytämään irlantilaiset juurensa ja »Hypnotised»-albumilla ne tulevat loistavasti esiin. »True Confessions» -uraa kuunnellessa tulevat elävästi mieleen irlantilaiset tanssimusiikkiyhtyeet, ja samaa fiilistä löytyy uudesta »What's with Terry» -piisistä. Huomautin Feargalille, että on hyvä etteivät he ole unohtaneet juuriaan, johon mies totesi, että paskat: juuri typerien tanssiyhtyeiden takia Undertones halusi ryhtyä soittamaan...

»Derryssä soittavat enimmäkseen juuri tanssibändit, jotka siisteissä puvuissaan näppäilevät varovasti stratocastereitaan. Me halusimme lähteä täysin päinvastaiseen suuntaan ja panna pääpainon energialle. Tuntuu että se on ollut oikea liike. Perustimme bändin päästäksemme eroon toimettomuuden noidankehästä. Toiset tekivät lentokoneiden pienoismalleja, toiset perustivat futisporukoita ja me bändin.»

»John, Billy ja Mickey asuivat naapureina ja olimme kaikki varsin läheisiä kaveruksia. Derryn musiikkielämä oli lähes täysin lamassa — se vähä, mitä oli olemassa, oli silkkaa paskaa. Päätimme ryhtyä tekemään omaa musiikkiamme, ja nyt voimme vain olemalla lavalla ja huutamalla mikkiin antaa monelle nuorelle jotain mistä uneksia seuraavat pari viikkoa. Ainakin olemme antaneet heille jotain muistoja ja siitä olen ylpeä.»

»John ja Billy olivat tehneet piisejä ja soitelleet jo vuosikaupalla ennen Undertonesin perustamista, mutta vasta kun minä tulin mukaan ja ryhdyin auttamaan asioiden organisoimisessa, aloimme suhtautua hommaan vakavammin. Ensimmäisen vahvistimemme ostimme syyskuussa 1976 — historiallinen hetki. Damian otettiin mukaan kitaristiksi, koska hänellä oli vahvari, ja siitä se alkoi vähitellen kasvaa. Kukaan meistä ei oikein osannut soittaa ja olimme korviamme myöten velassa. Maksoimme taskurahoistamme keräämämme kaksi puntaa viikossa osamaksuina kauppaan — kullekin meistä jäi 20 penseä (n. 1.60 mk) viikon tarpeisiin.»

Mistä yhtyeen outo nimi on peräisin?

Feargal kerää naamalleen yhden niistä hymyistään, jotka saavat minut voimaan pahoin — se näyttää niin sairaalta. Ja se peittää koko naaman aivan kuin hönellä olisi pahoja tuskia. Hän pöläyttää savukettaan ja vaikuttaa edelleen tyytyväiseltä itseensä saatuaan minut kiinni asian keskeyttämisestä. Hän kuitenkin jatkaa...

»Billy luki jotain kirjaa ja törmäsi tuohon sanaan Undertones ja se jäi hänen päähänsä. Meille bändin nimi oli lähes vitsi, koska vaihdoimme nimeä kuin mustalainen hevosta. Undertones tuntui kaikkein korneimmalta ja kuulosti typerän tanssibändin nimeltä ja niin se jäi pysyväksi.»

Mutta etkö juuri sanonut, että te ette halunneet olla missään tekemisissä tanssiyhtyeiden kanssa?

Feargalin virnistys jähmettyy ja katoaa savupilven taakse. Vielä enemmän hän jähmettyy kun esitän väistämättömän kysymykseni: miksi yhtye ei edes mainitse missään yhteydessä niitä kauhuja, jotka kohtaavat heidät joka kerta heidän astuessaan ulos kotiovestaan. Feargal yritti taktista väistöliikettä...

»Minulla on määrättyjä asenteita ympäristöäni kohtaan, ja ne johtuvat katolisesta kasvatuksestani, mutta minulla olisi joitain aivan toisenlaisia ennakkoluuloja jos olisin protestantti. Koska olen peräisin katolisesta työväenluokan perheestä, pidän asenteeni omana tietonani.»

Mutta miksi ei sanaakaan Irlannin tilanteesta?

»Jos minä sanoisin siitä jotain, haluaisin sen olevan jotain terävää eikä pelkkiä kuvauksia ammuskeluista ja piikkilangoista. Meistä tuntuu,

että emme osaa olla teräviä ja niinpä annamme asian olla. Tällä hetkellä on kurkku suorana jo liian moni, joka on unohtanut mistä alunperin oli kysymys. Ihmiset ottavat aseen käteensä vain ampuakseen toista omien ennakkoluulojensa vuoksi. Vuonna 1972 oli mahdollisuus saada aikaan rauha, kun Pohjois-Irlannin parlamentti, Stormont, lakkautettiin ja UDA:n ja IRA:n välillä oli aselepo, mutta liian monella ihmisellä oli omat valtapelit menossa ja homma meni tuhansiksi pieniksi... Sitä on vain jatkunut ja jatkunut. Me haluamme pysyä siitä erossa.»

Kysyin tässä vaiheessa Feargalilta suoraan, millä puolella hän kokee seisovansa — katolisena tuntuisi luonnolliselta, että hän kannattaisi IRA:ta.

»En sano mitään. Minulla on vahvat mielipiteet, ja ilmeisesti minun sympatiani ovat IRA:n puolella, mutta muuta en suostu sanomaan. Henkilökohtaiset uskomukseni ovat omiani ja se, että satun olemaan tällaisessa semassa ei tarkoita sitä, että ihmisillä olisi oikeus tunkeutua yksityiselämääni ja tunteisiini.»

Feargal jatkoi vielä, että hänen mielestään sellaisten yhtyeiden kuin esimerkiksi Stiff Little Fingers poliittinen asennoituminen on hänen mielestään puhdasta teeskentelyä. Undertonesin maalit ovat politiikan ulkopuolella.

»Me menemme soittamaan protestanttiseen kaupunkiin ei suinkaan siksi, että se on protestanttinen kaupunki vaan siksi, että kakarat siellä ostavat levyjämme ja ovat kiinnostuneita meistä. Meillä ei ole halua yrittää yhdistää kahta osapuolta, koska ihmiset tulevat konserttiin vain pariksi tunniksi ja menevät sitten takaisin slummeihinsa. Protestanttityöläiset asuvat slummeissa aivan samoin kuin katolisetkin.»

»Me olemme vain viisi kaveria eräästä osasta Derryä ja haluamme soittaa hauskaa musiikkia. Meillä on vain käynyt säkä, että olemme voineet tehdä harrastuksestamme ammatin. Ihmiset jotka tulevat kuulemaan meitä välittävät tuskin paskaakaan siitä mistä me tulemme. He pitävät meistä ja haluavat pitää hauskaa!»

Päätellen 14-vuotiaiden reaktioista, jotka näin äskettäin eräässä Undertonesin konsertissa, Feargal puhui totta. Kakarat olivat aluksi kovin ujoja, mutta Sharkeyyn innostamana he ympäröivät Feargalin lavalla ja vaativat, että hekin saavat laulaa. Sharkeyn välitön ja reilu käytös esti sen, että homma olisi päässyt mellakan tasolle, ja samalla sai muutama ihailija toteuttaa suuren unelmansa: laulaa Undertonesien kanssa.

Vastakohtana Sharkeyn ja Mickey Bradleyn iloittelevalle sekoilulle seisoi lavan toisessa reunassa yksinäisenä yhtyeen aivot, John O'Neil kitaransa kanssa. Hän säveltää suurimman osan materiaalista, mutta jättää mieluummin puhumisen Feargalille ja inhoaa sen lisäksi kiertue-elämää.

»John haluaa vain tehdä levyjä — hän olisi täysin tyytyväinen, jos hänet jätettäisiin rauhassa studioon loppuiäkseen. Minä taas pidän kiertueista ja uusista ihmisistä. On tehtävä kompromisseja: lavalla John seisoo sivussa vahvistimensa takana, mutta studiossa hän puhkeaa kukkaan. Hän jaksaa virittää kitaraansa ja hakea oikeaa soundia loputtomiin kunnes me muut alamme hermostua. Uskon kuitenkin, että yhteinen lapsuuden ystävyys on auttanut meitä yhtyeenä. Vietimme juuri kolme kuukautta levytysstudiossa eikä kertaakaan poltettu päreitä. Totta tietysti on, että tuskin kestimme toistemme näkemistä loppuvaiheessa, mutta järki säilyi kaikilla.»

Teillä säilyi järki, mutta miten lienee yleisön suhteen. Kun kaksitoista ensimmäisen albumin viidestätoisesta piisistä käsittelee aihetta poika-tapaa-tytön, alkavat vitsit olla vähissä, vai?

»Mitäs sitten? Ne ovat vain lauluja. Haluamme tehdä jokaisesta Undertones-albumista sellaisen, että se kuulostaa "Greatest Hits" -kokoelmalta. Ei kukaan välitä, mistä aiheesta kiljumme, vaikka ei sen puoleen — tämänhetkiset laulumme ovat paljon aikuismaisempia. Emme ole enää naiiveja.»

No mikä ihme sai teidät sitten levyttämään vanhan Rollari-hitin »Under the Boardwalk»?

»Vihaamme parillisia lukuja — piisejä oli neljätoista.»

»Derry on meidän tukikohtamme ja minun elämäntapani ovat aivan samanlaiset kuin ennenkin. Derry on kaupunki, joka on ehkä paras paikka varttua koko Pohjois-Irlannissa. Belfastissa katoliset ja protestantit elävät sekaisin pienissä ryhmissä, eikä siellä uskalla kulkea edes kadun toiseen päähän, joka on jo vihollisaluetta. Derryssä jakaa joki kaupungin melko tarkkaan katoliseen ja protestanttiseen osaan, mutta toisaalta minä kyllä olen saanut kulkea rauhassa kummankin osan läpi. Derryssä fanaatikotkin ovat rauhallisempia. Belfastissa nuoret jätkät ajavat autolla ammuskellen katolisia tai päinvastoin, eikä tuollaista täällä paljoa esiinny. Sen tähden jään Derryyn. Minulla sen enempää kuin muillakaan yhtyeen jäsenillä ei ole mitään tarkoitusta muuttaa pois.»

DOUGIE GORDON

STUDIO 303400
Parikkalantie 11
00920 Helsinki 92

Demo- ja omakustannuslevyäänitykset myös viikonloppuisin

60 mk/tunti

Soittimet sisältyvät hintaan
Soittele niin kerromme lisää

Kysy Jarmo Patalaa,
puh. 90-1652397 tai 90-784080

PIKKUTYKKI!

CUBE-20

Roland

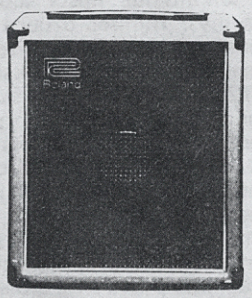

HINTA 1.100,-

Teho 20 W RMS, Input: Overdrive / Normal, Säädöt: Volume / Treble / Midle / Bass / Reverb / Master Volume. Korvakuulokeliitäntä. Paino 8 kg.

TYKKI!

CUBE-40

Roland

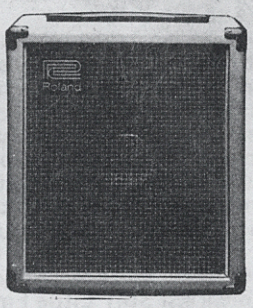

HINTA 1.350,-

Teho 40 W RMS. Input: Overdrive / Normal. Säädöt: Volume / Treble / Bass / Reverb / Master Volume. Footswitch jack: Reverb. Korvakuulokeliitäntä. Paino 10,5 kg.

ISO TYKKI!

CUBE-60

Roland

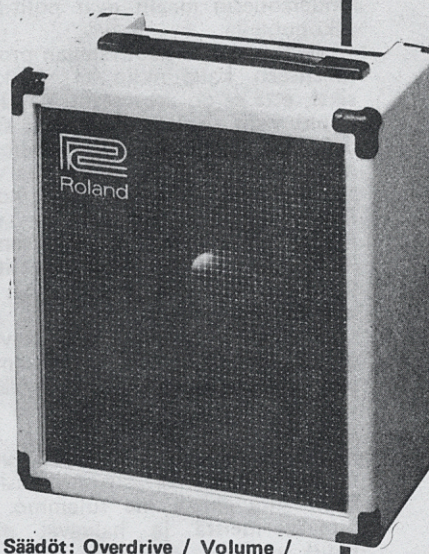

HINTA 1.650,-

Teho 60 W RMS, Input: Overdrive / Normal. Säädöt: Overdrive / Volume / Treble / Middle / Bass / Reverb / Master Volume, Footswitch jack: Overdrive, Reverb, Korvakuulokeliitäntä. Paino 13.5 kg.

Myynti:
ROLAND-KAUPPIAAT KAUTTA MAAN

Maahantuoja: TAMPEREEN musiikki

Kuninkaankatu 13, Tampere
Puh. 931-25570

KESÄROCK

KANSALLINEN ROCKFESTIVAALI

80

— EPPU NORMAALI
— JUICE LESKINEN SLAM
— RATSIA
— KONTRA
— POPEDA
— CORN FLAKES
— FOG

LAPINLAHDEN HONKANIEMESSÄ

(5-tien varrella 60 km Kuopiosta pohjoiseen) Perjantaina 6.6. 1980 klo 18.00
Liput 30,- ENNAKKO: Musiikki-Fazer Kuopio/Iisalmi

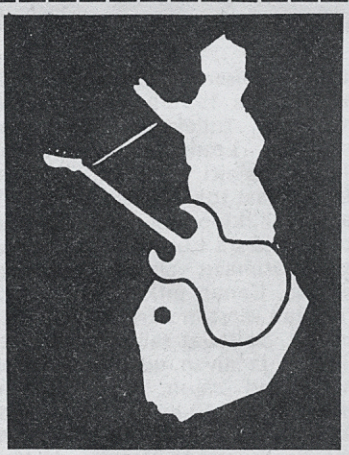

PROVINSSI-ROCK 80

SEINÄJOEN TÖRNÄVÄNSAARI
LAUANTAI 7.6. 1980 KLO 12–02

Ulkomaisena vieraana TONY ELLIS (Jamaika / Ruotsi)

MISTAKES
SENSUURI
BLUESOUNDS
VANHA ISÄNTÄ
EERO JA JUSSI
JIM PEMBROKE BAND
KALLE KIWES BLUES BAND
MAARIT & SAMI HURMERINTA BAND
TUOMARI NURMIO & VIIDES KOLONNA
TOP RANKING ERIC &
ASTRONAUTS IN BABYLON
TERVO & GAURILOFF
KIINAN KEISARI
HASSISEN KONE

HARD ROCK SALLINEN
RAYA, SUIKKI & CO.
ST. PETERSAARI
ULTIMA THULE
TRANSFUSION
LENA MAATE
CRAYOLA
GABRIEL
VAAVI
RATSIA
KUULUU
STRESSI
FABRICS
TV:N ORJAT

Tapahtumaan myydään saaren koosta johtuen vain 6000 lippua.
Lippuja ennakkoon musiikkiliikkeistä
tai postiennakolla: KEMU, Box 180, 60101 Seinäjoki 10.
Liput 40 mk/kpl.
»Se on vain rockia, mutta pidämme siitä.»

RUHTINAALLINEN NAUTINTO

ROCKING DOBSIE & HIS CAJUN TWISTERS
Hold on!
(Sonet SNTF 800)

Hold on (To That Tiger) – Baby by by – My Baby She's Gone – Marie – That Gets It /// Times Done Gone – The Opelousas Waltz – You Promised Me Love – Tanya – Tired in the Street

CLIFTON CHENIER
Boogie & Zydeco
(Sonet SNTF 801)

Shake It, Don't Break It – Oh! My Lucille – Choo Choo Ch-Boogie – Nonc Helaire – You Can't Sit Down /// Hot Tamale Baby – You Used to Call Me – Road Runner – Je Me Fu-Pas Mal – Johnny Can't Dance

Hanurinsoitto svengaa joskus pahuksen hyvin afroamerikkalaiseen musiikkiin tottuneissa korvissakin. Näin nimenomaan silloin kun hanurin johtamina soitetaan afroamerikkalaispohjaista musiikkia. Meno on aivan toinen kuin suomalaisessa mies ja kurttu -yhdistelmässä. Nyt ei otsaa turhaan rypistellä, vaikka maailman meno joskus uhkaavasti olisikin kaatua päälle. Louisianan osavaltiossa, USA:n eteläosissa ja Meksikon lahden rannalla, tiedetään miten hanuria soitetaan niin että se rokkaa.

Zydeco-musiikista alettiin puhua vasta 1060-luvulla, mutta itse musiikki oli ollut olemassa pitempään. Varsinaisesti zydecon tosin katsotaan syntyneen toisen maailmansodan jälkeen 1940- ja 1950-luvun taitteessa. Euroopasta tulleiden siirtolaisten istuttamana Louisianassa puhutaan edelleen laajalti ranskaa, ja toki uudisasukkaat toivat mukanaan myös omaa musiikkiperinnettään. Ranskalaisten toimesta Louisianaan iskostui vanhan kotimaan valsseja ja klassista musiikkia. Ennen pitkää ne kohtasivat mustan väestön Afrikasta tuoman perinteen. Soittajat saivat vaikutteita toisiltaan, ja aivan uutena yhdistelmänä syntyi cajun. Levyttämisem yleistyttyä 1940-luvulla valkoiset soittajat alkoivat lisätä ohjelmistoonsa kantria, mustat puolestaan rhythm & bluesia. Jälkimmäinen keitos tunnetaan tänään zydecona.

Omaleimaisuudestaan louisianalaissoittajat eivät nykyisen massaviihteen aikanakaan ole tinkineet, vaan oma musiikkiperinne elää kotiseudun tansseissa ja pikkumerkkien levyjulkaisuina vahvasti. Niinpä maaliskuun lopussa Tavastialla vierailleen johtaviin zydeco-hanuristeihin lukeutuvan Rocking Dopsien alias Alton Rubinin bändiin kuuluu itseoikeutettuna tähtisolistina pesulautaa soittava pieni-

kokoinen veteraani Chester »Shorty» Zeno. Kaulassaan roikkuvaa metallista pesulautaa Shorty soittaa metallisella »lusikalla» — vireänä showmiehenä vaikkapa selän takaa.

Rocking Dopsien Suomen vierailu muodosti tervetulleen poikkeuksen vasta uransa ehtoopuolella maahamme ennättävien mustan musiikin voimahahmojen sarjaan. Vaikka Dopsie on soittanut hanuria työkseen jo yli kolmenkymmenen vuoden ajan, hän on vasta 47-vuotias. Sitäkin harmillisempaa on, että Tavastialle mitä ilmeisimmin osui pitkään Euroopan kiertueeseen väistämättä mahtuva heikompi ilta. Vaikka Dopsien porukkaa levyllä kuuntelee ilokseen, albumi antoi odottaa vasta keikalla repeävän kunnolla. Näin ei valitettavasti käynyt, sillä vaikka bändi mukavan irtonaisesti soittelikin, parasta svengiä jäi rutiiniluontoisessa esityksessä turhaan kaipaamaan. Osansa tässä varmasti oli surkean alaarvoisella miksauksella. joka ei taatusti parantanut soittajienkaan tunnelmaa.

Levyttämään Rocking Dopsien keksi Sonetille monenmoista niin musiikkihistoriallisesti kuin kuuntelunautinnon osalta arvokasta amerikkalaista musiikkiperinnettä tallentanut Sam Charters. Aiemmin Dopsie oli purkittanut pikkumerkeille jokusen sinkulan, mutta »Hold on!» on jo hänen joukkionsa kolmas albumi Sonetille. Kun kiekon pani soimaan Tavastian keikan jälkeen, tiedosti itse keikkahetkeäkin paremmin, miten vaisussa vedossa Dopsie ja kumppanit tuolloin parhaimpaansa verrattuna olivat. Sellaiset rokkipalat kuin »Hold on» ja »My Baby She's

Gone» kulkevat levyllä aivan toiseen malliin soiton pursutessa taidon ja syvällisen kokemuksen vaivattomuutta.

Tänään Rocking Dopsie on ainakin Euroopan puolella toiseksi tunnetuin zydeco-hanuristi. Vaikka Dopsie keikalla soittaakin kruunu päässään, tämä kruunu kiistattomimmin kuuluu edelleenkin louisianalaismuusikoista tunnetuimmalle, Clifton Chenierille. Tiedä sitten kuinka pitkään, sillä vaikea sokeritauti estää nykyisin Chenieriltä kiertueille lähtemisen, ja hän joutuu tyytymään kotiseudulla soittamiseen sekä levyttämiseen. Sonet on hiljattain julkaissut Euroopassa Chenierin alun perin Maison de Soul -pikkumerkillä vuonna 1977 ilmestyneen albumin »Boogie & Zydeco».

Chenier bändeineen tempaa vastustamattomasti mukaansa albumin riemukkaalla avausraidalla »Shake It, Don't Break It». Eikä jatkossa ole valittamista, sillä heti perään seuraavat zydeco-miesten yhteisomaisuuteen kuuluvat »Lucille» ja »Choo Choo Ch-Boogie». Tunnelmaa kuvaa hyvin tuonnempana seuraava piisinnimi: »You Can't Sit Down». Vielä tällä albumilla Chenierin yhtyeessä soittaa sittemmin Rocking Dopsien matkaan lähtenyt tenoristi John Hart. Tavastialla Hart puhalsi jykevän monoliittimaisen järkähtämättömästi tuhteja soolojaan, joista voi nautiskella myös etenkin Dopsien kiekolla.

Turhan paljon zydecoa ei Suomessa voi väittää kuulevansa, eikä sitä järin helposti ole asianharrastajienkaan ulottuvissa. Jokaisesta levyhyllystä uskoisi löytyvän tilaa menevän iloiselle zydeco-tuokiolle, jonka pituuden voi määritellä oman maun mukaan. Näiden Dopsien ja Chenierin albumien lisäksi Sonetilla on saatavissa toistakymmentä muutakin zydeco-albumia, joita yhtiö Dopsien Euroopan rundin myötä on markkinoinut. Dopsien itsensä aikaisemmat kiekot ovat »Doin' the Zydeco» (Sonet SNTF 718) sekä »Zy-De-Blue» (SNTF 761), ja Chenieriltä löytyy myös albumi »Bayou Blues» (SNTF 5012).

Tarjolla on myös muiden hanuristien musisointia: Nathan Abshiren »Good Times Killin' Me» (SNTF 776), Wayyne Toupsin »Cajun Paradise» (SNTF 814, sisältää muun muassa kappaleen »Cajun Disco»!) sekä Austin Pitren »Back to the Bayou» (SNTF 815). Valkoista cajunperinnettä pitää yllä Balfa Brothers, jonka oma albumi on »Cajun Days» (SNTF 813). Albumilla »The Cajuns Vol. 1» (SNTF 643) Balfat soittavat niin ikään valkoisen Nathan Abshiren kanssa, ja toisen albumipuoliskon täyttävät Ardion Brothers & Kenry Fontenot. Kakkososalla (SNTF 644) hanuripuolesta vastaavat Bessyl Duhon ja Branch Playboys — pääosassa Vinest Matte — Grand Mamou Orchestran soittaessa lopuilla raidoilla.

Vaihtelevampaa soittokaartia kuullaan albumeilla »Cajun Cruisin'» (SNTF 816) ja »Cajun Cruisin' Vol. 2» (SNTF 817). Ja yhä vain lisää cajunia: Don Montoucet & Wandering Acesilta on saatavilla kiekko »Cajun Two-Step!» (SNTF 805), kun taas Revon Reed, Sady Courville ja Mamou Cajun Band johdattavat albumiin »This Is Mamou Cajun Radio» (SNTF 802). Siinä siis vähän cajunia alkajaisiksi.

MIKKO MONTONEN

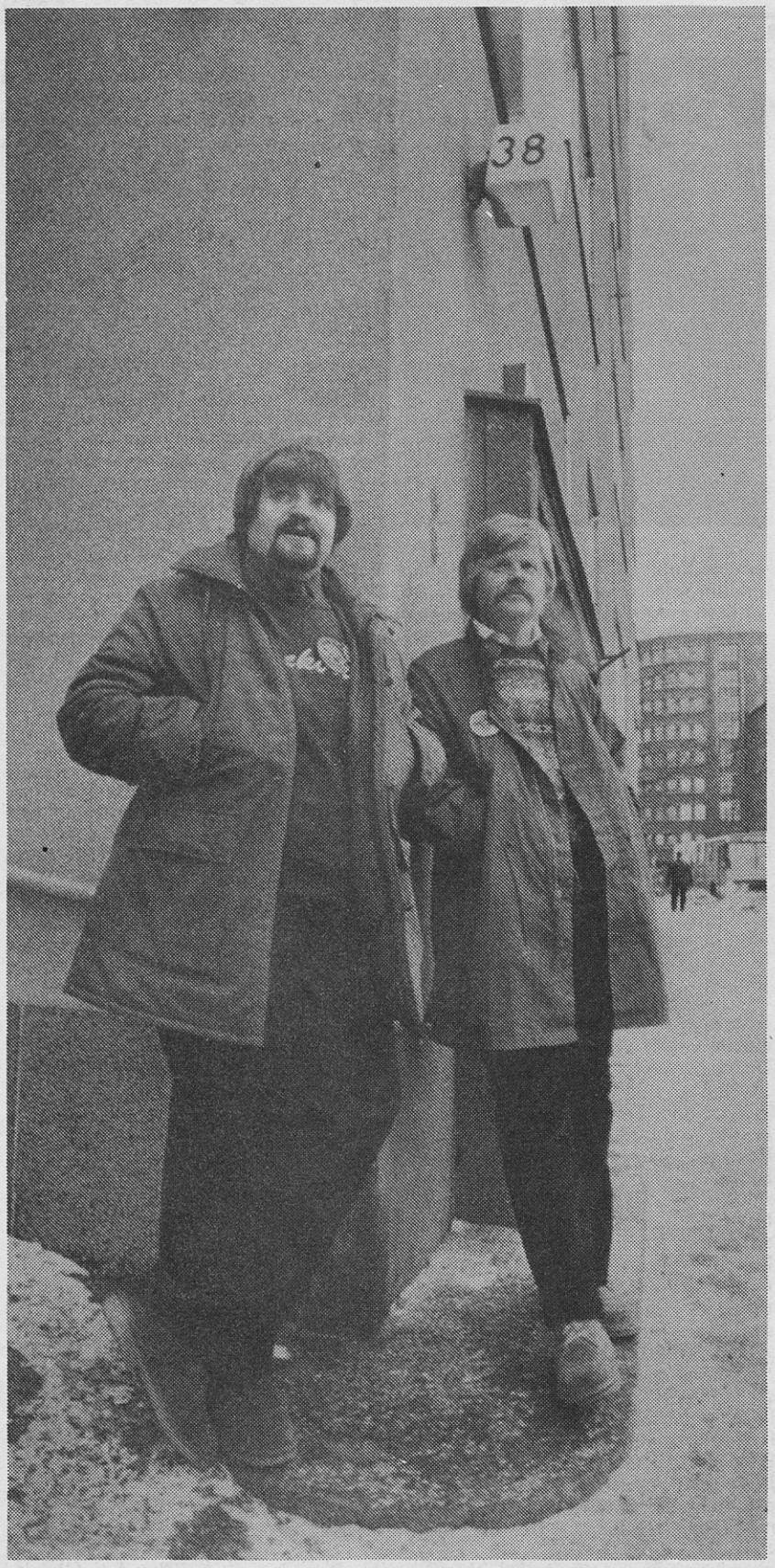

Eero &

Pieni särö siinä on: olisi kuvitellut että Eeron ja Jussin kahden LP:n julkistaminen olisi sijoitettu johonkin kalliolaiseen kapakkaan – etenkin kun toisen levyn nimikin on »Hämeentie 38». Mutta on tietysti ymmärrettävää, että vakavarainen levy-yhtiö mieluummin juhlii arvokkaammassa ympäristössä. Tosin siinäkin on vaaransa: normaalissa tapauksessa minä, kohtuullisen kova diggari, en olisi edes päässyt sisään sellaiseen paikkaan.

Tapiola Garden Hotel oli siis varattu naitinta-alueeksi, kun Discophon julkisti Eeron ja Jussin kaksi LP:tä. Toinen niistä on Unto Torniaisen maukkaasti kokoama läpileikkaus tämän voimakaksikon tuotannosta kautta aikojen. Tyylikkäästi Unski on välttänyt maneerinomaisen kokoamistavan' piisi tolta ajalta, tolta levyltä, noista skaboista, tolta kokoonpanolta. »Eero ja Jussi 20 vuotta» kelaa tyylikkäästi läpi erään ajanjakson suomalaisesta rockista.

Mutta palataanpa itse tilaisuuteen. Ennen en ole ollut levyn julkistamisessa tällä tavalla vastaanottavana puolena, joten esiin tulevat hämmennykset ja oudoksumiset ovat ymmärrettäviä. Lehti-ihmiset pörräsivät heille ominaiseen tyyliin: pyydettiin poseerausta, hymyä, jakauksen oikomista – jopa minulta! Levy-yhtiö tarjosi boolia, mutta sitä nautittiin jokseenkin eri tavalla kuin Soundin kesäjuhlissa. Raittisen veljeksistä suulaampi puhui, kiitteli levy-yhtiötä, manalta manattua Stump-lehteä, tekstittäjää, muusikoita, veljeään ja tietysti tilaisuuteen tervetulittamiaan rykelmiä. Kaikki olivat ystävällisiä ja kauniita jopa minulle vaikka rintapielessäni komeilivat tyylikkäästi ja sulassa sovussa monille skitsofreniaa aiheuttavat Eppu Normaalin ja Eino Valtasen badget!

Boolia nautittiin baarissa, ja siitä seurasi että baaria nauttiin boolissa. Pohdin, että jos Koskenkorva on Kossu niin sovittaja Halonen on Kaskenkorva.

Jussi 20 vuotta

Boolin loputtua meidät hätisteltiin alakertaan. Tarjoilija lapioi eteen Janssonin kiusausta ja toinen raahasi kaljaa tai viiniä. Sapuskaa haarukoitiin suuhun – ainakin keskimäärin: osa mätti kiusaukset rinnuksilleen. Juomia kaikki ammensivat päähän, mutta vain sisällisesti ja hillitysti, mikä ehkä olisi ollut laimeantuntuista kalliolaisessa kuppilassa. Opin rock'n'rollin siipeläisten – siis lehdistön, levyfirmojen jne. tavoille: lakkasin kiroilemasta ruoka suussa ainakin suomeksi, koska se herättää närkästystä.

Ja kun kiusausta oli kestänyt kyllin kauan, päästiin vihdoin vastustamasta sitä. Valot himmennettiin, tiskijukka ajoi ämyreihin mystistä mekkalaa ja yleisön katseet kiinnittyivät tähtiin. Tähtiä nimittäin oli heijastettu diaprojektorilla estradin takaseinään, tai jos ei, niin minä näin tähtiä. Lavalle kapusi bändi: sympaattinen basisti Antti Tammilehto, parrastaan luopunut rumpali Aikka Hakala, parrastaan luopumaton koskettelija Hillel Tokazier, ja parrasvaloihin kitarasoolojen aikana joutuva Nono Söderberg. Ja sitten tietysti Eero ja Jussi.

Vajaan tunnin kestänyt ohjelmisto käsitti sikermän vanhoja hittejä: »Liisan koira», »Kaunis nainen», »Tummanpunainen», »Tahdon saaren», »Ukko-Pekka-Uu-Uu», »Toivotaan toivotaan», »Vanha holvikirkko»... Eero bravuroi bluesilla »Nobody Knows You (When You're Down and Out)», jonka Jussi säkeistö kerrallaan, ei vaan säe kerrallaan käänsi suomeksi sitä mukaa kun Eero eteni. Noin puolesta välistä showta alkoi uuden kaman osuus. LP:ltä »Hämeentie 38» kuultiin edustava valikoima duon uutta linjaa, joka nyt toivottavasti kestää edes jonkin aikaa.

Bändi soitti mallikkaasti ja riittävän hiljaa. Hienot nyanssit tulivat maukkaasti esiin, mikä tällaisessa tilanteessa tietysti on itse asiassa perusedellytys. Ilahduttavaa oli, että vaikka kysymyksessä lienee tilapäinen kokoonpano, ei kertaakaan tullut mieleen, että on vain niputettu ammattitaitoisia ja suht. raittiita muusikoita ja tehty taustabändi. Kvartetti synkkasi hyvin sekä keskenään, että myös juhlivan parivaljakon kanssa. Niin sitä pitää.

Joopa. Tapiola Garden Hotelissa kunnialla loppuunsaatettu juhla oli kyllä ravintolashow parhaasta päästä. Välispiikit olivat varsin luontevia kun ottaa huomioon, että vain J. Raittinen oli sillä lailla varustautunut. Hieman häiritseviä olivat ne iänikuisen sananmuunnokset (kuusi villiä, pannaan menemään, hillitöntä kuppikansaa...), mutta eihän niistä tarvitse välittää. Niissä vain on se vaara, että ne hyvin pian menettävät makunsa.

Shown jälkeen kippailu jatkui. Ajattelin, että menenpä levynjulkistamisiin toistekin. Tämä tietysti sillä edellytyksellä, että kukaan läsnäolleista ei ole kutsuvan osapuolen edustaja.

Iloinen puheensorina jatkui pitkään. Jotkut jopa diskoilivat paikalle sopivaan tyyliin eli paikallaan seisten. Tanssialattia oli kuin naamiaisareena, jossa kaikki kuin yhteisestä sopimuksesta ovat sonnustautuneet merkonomin asuun. Mutta mehän puhuimme vain, Sorsakosken Topi, Westerlundin Kajde, Appo, Niiniluodon Maarit, Aarnialan Mimmi, Aaltosen Vesa...

Valomerkistä tilasimme mittarin, Appo ja minä, ja ajoimme Tikanmäen Anssille yöksi. Westerlundin Kajde pakattiin samaan taksiin koska suunta oli sama. Mutta miksi Kajdella, »Hämeentie 38:n» sovittajalla ja pianistilla oli kravatti. Näin siitä painajaisia.

JUICE LESKINEN

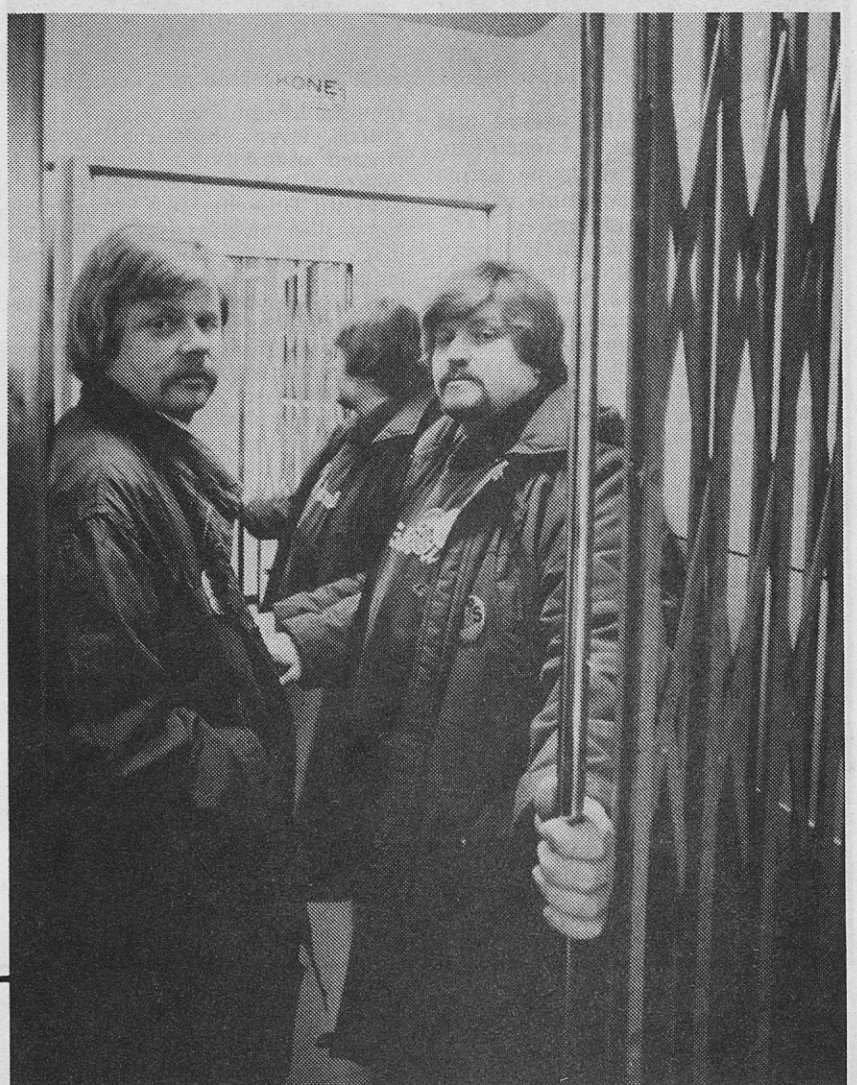

VANDAALIT VAPAALLA JALALLA

»Meillä on aina ollut unelma, että näkisimme albumimme kannen kaupan ikkunassa ja voisimme katsoa siinä kuviamme. Odotamme sitä vieläkin», Vandaalit nauravat.

Kirjapainon konkurssi viivästytti Vandaalin esikoisalbumin »Namuja lapsille» ilmestymistä, mutta nyt levy on saatavilla. Vandaalit on hyvinkäälläinen punk-bändi, jonka suoraviivainen soitanta ei ehkä kuulosta tämän päivän jutulta. Eikä se sitä pyri olemaankaan, mutta Vandaaleilla on otteissaan aitoa rehellisyyttä ja vilpittömyyttä, joka paikkaa monia muita puutteita.

»Namuja lapsille» on yllättävän monipuolinen ja kuuntelukelpoinen kiekko, vaikka sitä ei suurimmaksi suosikikseen ryhdykään väittämään. Studiossa on rakennettu kaiken alleen peittävä melumuuri, jota vastaan vokalisti Vesa Häkli yrittää taistella. Kamppailu päättyy kitaristien voittoon ja ehkä hyvä niin, sillä huolimattomat ja ajoittain hieman huitaisten tehdyiltä tuntuvat sävellykset ja sanoitukset eivät näin tuo heikoimpia piirteitään niin voimakkaasti esiin.

»Vaikka olenkin liian läheisessä suhteessa Vandaaleihin, jotta mielipiteeni olisi merkittävä, niin silti ne ovat mielestäni kehittyneet todella hienoksi rock'n'roll -yhtyeeksi. Ja minusta LP on ihan oikeasti hyvä», yhtenä levyn tuottajana toiminut Hilseen päätoimittaja Miettinen vakuuttaa. »Namuja lapsille» on julkaistu Hilse-merkillä, kuten myös Vandaalien aikaisemmat levytykset, jotka löytyvät Hilseen kokoomaalbumilta.

Tein ensimmäistä kertaa tuttavuutta Vandaalien kanssa viime vuoden alussa Tampereella järjestetyssä Hilse-konsertissa. Neljä kaveria möyrysi meluisasti mustissa nahkarotseissa ja farkuissa, ja soiton pysyessä varsin hyvin kasassa touhu oli aluksi melkoisen hauskaa. Mutta paljon ennen kuin puoli tuntia tuli täyteen, takamus alkoi uhkaavasti puutua ja korvat samoin. Viimeisessä piisissään bändi peräänkuulutti persoonallisuutta ja tuntui huutavan paitsi kuulijoidensa myös itsensä puolesta.

»Vielä vuosi sitten piisimme olivat aika kaavamaisia. Parhaat kappaleet ovat tulleet viimeisen vuoden aikana joitain tosi vanhoja lukuunottamatta. "En ole nainen" oli bändin ensimmäinen sävellys», rumpali Ari Lindroos myöntää.

Kolmen vuoden ajan Vandaalit on ollut koossa, niistä kaksi nykyisellä nimellään. Hurriganes-kopioinnin jälkeen tuli kesä 1977 ja Ramones. Pojat lähettivät kasetin supermanageri Heimoselle, joka lupasi kakkospaikan Johnny Thundersin kiertueella. Thunders ei koskaan tullut Suomeen eikä Vandaaleistakaan pitkään aikaan kuultu mitään. Alkuvuodesta 1978 oli sentään keikka diinipaikka Ruskopirtissä. Samalla keikalla soittivat myös Eppu Normaali ja Trash, jonka pörrötukkaisesta, pienikokoisesta kitaristista Nisse Poutasesta kuultiin myöhemmin enemmän mutta toisessa tarinassa.

»Nähtyämme Eput päätimme alkaa laulaa suomeksi, kun se kuulosti niin hyvältä», Vesa Häkli paljastaa.

Häkli, rumpali Ari Lindroos ja kitaristi Piitsi Huhtakallio olivat tuolloin jo bändissä mukana. Viime kesänä liittyi mukaan toiseksi kitaristiksi Klide Pelkonen. Alusta lähtien oli mukana basisti Sepi Rautiainen, joka kuluvan vuoden alussa muutti Kanadaan »elelemään levyrahoilla». Albumilla Rautiainen vielä soittaa, mutta nykyisin toimii bändin basistina Appa Nasaretilainen.

Hilse-kokoelmien kappaleet eivät ensivaikutelmaani Vandaaleista kohentaneet, mutta »Namuja lapsille» -albumia kuunnellessa touhu muuttuu mielekkäämmäksi ja ilmeikkäämmäksi varsinkin sellaisten kappaleiden kuin »Sporttipoika» ja »Kaksin aina kaunihimpi» voimalla. Paljolti Vandaalit albumillaan toistavat monesti paremminkin sanottuja asioita, ja vaikka se tapahtuu sympaattisesti, innostavampaa jälkeä syntyy kuljettaessa vähemmän tallattuja polkuja. »Sporttipoika» edustaa leppoisaa vandaalihuumoria, niin myös »Kaksin...» hurtissa Ramohengessä.

Harjoituskämpällään Vandaalit soittavat pari uutta, vielä levyttämätöntä piisiä. Ne ovat suoraviivaista jykevää poppia, joka kulkee oikein mukavasti. Bändi on hitsautunut hyvin yhteen, ja on arvattavasti tänään lavalla tiukka yhdistelmä. Arvailuun joudutaan turvautumaan, koska en ole hiljattain nähnyt poikia keikalla — eikä keikkoja kuulemma liikaa olekaan. Kämppä sijaitsee Häklin pihamaalla keskellä metsää Hyvinkäällä. Möhkälemäiset betonilähiöt peltojen keskellä ovat jääneet rautatien varteen.

»Hyvinkää on sikäli paha paikka asua, että jossain Jalasjärvellä huudetaan, että menkää takaisin Helsinkiinne. Hesassa sitten taas kutsutaan juntiksi», Klide huokaa. »Duunissa on niin vittumaista, että tulee todellisia raivopiisejä», Helsingissä metroa rakentava Klide jatkaa. Muut Vandaalit ovat hekin joko koulussa tai

päivätöissä. »Mulla on hyvää aikaa tehdä koulussa piisejä, koska siellä ei ole muutakaan tekemistä», Häkli toteaa. Arille on juuri koulussa huomautettu, että runsaiden poissaolojen takia ei paikalle ilmaantuminen olo koko loppukeväänä tarpeellista.

»Albumin tekeminen oli hauskinta, mitä bändille on tapahtunut», Ari kiittää. »Oli kivaa juoda kaljaa ja pelata biljardia», Häkli vahvistaa.

Harkitsematon vastuuntunnottomuus nostaa ajoittain päätään Vandaalien albumilla eikä aina anteeksiannettavasti, vaikka pojilla onkin sydän paikallaan. Pahimmin kömmähdetään tehtäessä suomennos Sid Viciousin »Belsen Was a Gas» -piisistä. Huono pila ei tällaisessa toistamisessa ole enää pila ollenkaan.

»Ensinnäkin se on hyvä piisi, ja toiseksi siitä voisi olettaa jonkun närkästyvän ja ottavan sen aivan kirjaimellisesti. Että tulisi jotain hämminkiä, se olisi hauskaa», Häkli yrittää puolustella. »Auschwitz oli rautaa» -kappaletta.

»Mikä on ajava voima Vandaalien sisällä? Minä!» Klide huudahtaa. »Ainakin meillä on erittäin hyvä yhteishenki ja liikumme yhdessä muulloinkin kuin soittaessa», Ari arvelee.

Entä mitä Vandaalit pyrkii tuomaan julki musiikillaan?

»Kuinka helppoa on päästä Hilseelle levyttämään», Häkli sanoo ja jatkaa vakavammin: »Eiköhän se selviä piisejä kuuntelemalla. Emme me mitään suuria julistajia tai inktuelleja ole.»

Inktuelleja?

»Joo, se on liian vaikea sana meille», Ari huomauttaa todeten vain olevan hauskaa soittaa. »Ja elää kun olet nuori vielääää», Klide irvii. »Älä pilaa nuoruuttasi», Ari lainaa Vandaalien omaa piisiä, jossa varoitetaan nuoruuden unohtumisesta aikuistumiseen kiirehdittäessä. »Sitten kun olemme vanhoja, laulamme ”älä pilaa vanhuuttasi”. Elä täysillä niin kauan kuin keinutuolisi kestää», Ari kehottaa. »Käy päivätansseissa ja sitä rataa», Klide tukee.

Neljällä viidesosalla Vandaaleista on vihreät silmät. Sarjan rikkoo sinisilmäinen Ari.

Viime kesänä ilmestynyt ensimmäinen Hilse-LP kokosi samalle levylle maamme eturivin uuden aallon yhtyeet sekä joukon tuntemattomia yrittäjiä. Päätoimittaja Miettinen arvelee levyä myydyn kolmisentuhatta kappaletta, ja hyvin on kaupaksi mennyt myös toinen Hilse-albumi. Miettinen myöntää , että nämä albumit tehtiin rahanansaitsemismielessä, jotta lehden julkaisemista pystyttiin jatkamaan. Nyt hän toteaa kuitenkin olevansa innostuneempi Hilseen levypuolen pyörittämiseen kuin lehden toimittamiseen.

Hilseen levytuotannossa on sikäli tapahtunut muutoksia, että nämä langat ovat nyt täysin Miettisen käsissä. Kahdella ensimmäisellä albumilla vaikuttanut Jusa Sipilä on raisiolainen Sig mukanaan siirtynyt muihin puuhiin. Ensin Sipilä kasasi uusien bändien kokoomalevyn Johannalle, jonne Sig jäi, kunnes ryhtyi vastaaviin puuhiin Finnscandian laskuun.

Vandaalien isoa kiekkoa seuraavat Hilse-levyissä hämeenlinnalaisen Hurskaan, vammalalaisten Tyhjien Pattereiden sekä SM-voittaja Hassisen Koneen singlet. Hassisen Kone oli ennen uuden aallon bändien Suomen mestaruuttaan sopinut Hilseen kanssa levynteosta ja myös piti sanansa isompien yhtiöiden houkutuksista huolimatta. Edellä mainittu sinkkukolmikko ilmestyy kauppoihin toukokuun aikana.

MIKKO MONTONEN

Rokit ARVOSTELU-MENESTYKSET

Jo tamperelaisen Hellhoundin kaksi singleä "Suomi 60" ja "Pakoon neonarmeijaa" antoivat viitteitä siitä, mitä tuleman pitää: tukevaa rhythm & blues -vaikutteista riuskarockia, jossa on selviä yhtymäkohtia myös punkrockiin, siivittämässä tekstejä, joita on selvästi pohdittu tavallista pitempään. Mutta tarvittiin kokonainen albumillinen "helvetinkoiraa" pyörimään ahkerasti levylautasella, ennen kuin mieleen jäsentyi tarkempi kuva yritteliäästä ja varsin omaehtoisesta ajattelevasta yhtyeestä.

Hellhoundin keski-ikä on selvästi korkeampi kuin ajallemme ominaisten uusien yhtyeiden, mutta tämä on albumin perusteella pikemminkin hyväksi kuin painolastiksi. "Soitetaan rock'n'rollia" sisältää kyllä muutamia musiikillisia epätasmällisyyksiä ja erheitä, mutta sanoitusten asiapitoisuuden ja parhaimmillaan ponnekkuuden takia ne antaa helposti anteeksi.

"Soitetaan rock'n'rollia" suomii terhakasti monenlaisia tyyppisuuntauksia ja kykenee jopa osoittamaan niiden naurettavuuden ja perusteettomuuden. Osansa saavat niin poliittinen yksisilmäisyys kuin punkrockiin pesiytynyt univormuuntuminen tunnusnapeillakin. Yhtye toteaa avoimesti pasifistisuutensa, mutta myöntää samalla olevansa myös pohjimmiltaan omalla tavallaan isänmaallinen.

"Soitetaan rock'n'rollia" kenties kahmii käsittelyynsä liian monia aiheita liian nopeasti ja liian alleviivaavasti. Mutta se sisältää myös paljon silkkaa asiaa ja herättelee ajattelemaan aiheitaan läheisemminkin: Hellhound on ilmeisesti aidosti huolissaan aikamme ilmiöistä.

Hellhoundin uusin single Pakoon neonarmeijaa on yksi parhaista singleistä, joita viime aikoina on ilmestynyt. J-V Sappinen & muut näyttävät mihin pystyvät. Hellhoundin ensimmäinen oli mielestäni hieman vajaa, siitä puuttui jotain. Mutta tämä uusin todistaa Hellhoundin todella osaavan.

Pakoon neonarmeijaa on vahvaa rythm and bluesia, johon on sovitettu suomalaiset, asiapitoiset sanat. Sinkun b-puoli on käännös Ramojen Suzy is a headbanger:ista. Hellhoundilla sen nimenä on Ota mut vielä uudestaan. Biisi kulkee lujaa, ja on säilyttänyt alkuperäisen voimansa. Hyvä teos.

Esa Toivonen & Rantapallo on tehnyt Rokit-merkille ensimmäisen levynsä, EP:n otsikolla "Sinikantinen vihko". Se-yhtyeen masentamana levyä kuuntelee mielikseen ja ihan siitä ilostuu.

Esa Toivonen on nuori laulaja, joka etsii maailmasta niitä pieniä huomaamattomia asioita ja laulaa niistä. Rantapallokin saa levyllä aivan uusia arvoja ja samoin mandariinikauppias.

Toivosen laulelmat ovat naiiveja ja uneksivia, mutta ilahduttavan hauskoja ja hauskaahan pitää toki olla. Rantapallo-yhtye soittaa poppinsa kiitettävästi ja tuotanto on selkeä. Mitä muuta vielä pitäisi olla. "Sinikantinen vihko" on viehättävä pieni löytöretki.

VAAVI: UHOAN VOIMAA/ MIHIN JÄI PUNK

VOIN SANOA EDELLÄ OLEVAN PUOLIKKAAN HUUTY TÄMÄ SINGLEN SUHTEEN. SE ON TOSI HAHTAVA

MIELESTÄNI VAAVI ON SAANU HIGHAN VAIKUTTEITA STRAUGLERSEILTA, ETENKIN SANOIDEN PUOLESTA. MUTTA SI VAAVI OLE MIKÄÄN SUOMALAINEN KOPIO STRAUGLERSEILTA. VAAN VAAVI ON HYVINKIN OMAPERÄINEN YHTYE. LAULAJISTI TAPIO NYMANILLA ON TOSI HIGAN TAPA LAULAA JA SAMALLA PIRUN HYVÄ ÄÄNI. "UHOAN VOIMAA" ON AIKALAILLA SIMPPELI HOMMA. KERTOSÄE ON KYLLÄ OMAPERÄINEN JA SAMALLA HYVÄ. KIPALE ON SOPIVAN LYHYT, EIKÄ JÄÄ RAIKALLEEN JAUHAMAAN.

"MIHIN JÄI PUNK" ON PARHAIMPIA SUOMALAISIA UUS-AALTO KIPALEITA. PIRUN KYSYMYS ON KYLLÄ TARPEEN, SILLÄ NIIN ON IKÄVÄ KYLLÄ HIGAN PUNKILLE KÄYNY.

Pokon kanssa Tampereella telmivä Rokit-yhtiökin on vihdoin saanut julkaistuksi jotain järkevää. Nimittäin legendaarisen BEAT THE MEAT-yhtyeen EP-levyn, jolla lauletaan ja soitetaan kantria ja westernia. Ja uskokaa pois: ne laulaa ja soittaa ihan hyvin ja tottakai tunteella.

Beat The Meat ei oikeastaan ole mikään varsinainen yhtye, sillä sen kokoonpano vaihtelee tilanteen mukaan. Toijalassa vieraillessaan yhtyeessä soittivat ja lauloivat mm. Peitsamo, Sappinen, Juntunen, Epe ja Timo Huovinen. EP:llä ovat mukana mm. Mikko Alatalo, Martti Syrjä, Juntunen, W. Wallenius, Sappinen ja Jyrki Mattila ja kenties vielä muitakin. Kappaleina kuullaan mm. oikeaoppinen versio traditionaalisesta "Jesus on the Mainline"-sävelmästä. Neljän kappaleen joukossa on yksi oma kappalekin, hillitön juomalaulu "Bottle, give me a ride". Ei Beat The Meatin EP ole pelkästään mikään keräilijöiden hankittava kiekko, vaan elämänläheisyydessään sitä voi suositella aivan kenelle tahansa.

Rantapallon ensimmäinen levy on EP, jonka nimi on **Sinikantinen vihko** (Rokit Records ITEP 01). Sinikantisesta vihosta on löytynyt viisi kappaletta levytettäviksi. Tarinat ovat naiiveja mutta samalla hellyttäviä ja huvittaviakin. Esa Toivosen lauluääneen on äänitettäessä lisätty hieman kaikua, joten lopputulos kuulostaa hieman tukevammalta kuin Peitsamolla, vaikkei luonnollisestikaan yhtä persoonalliselta. Yhdessä kappaleessa on jopa kitarasoolo.

BEAT THE MEAT: Bottle, Give Me A Ridr-Rye Whiskey/Jesus on the Mainline-Home on the Range (ROKIT ITEP 02)

Mitä minä olen tehnyt että käin rangaistaan? EP täynnä saastaista remuamista ja soinnuja riidassa keskenään. Mahaha hölmöilemässä muiden idioottien seassa myös manuekiinimme Matti Syrjä. B the M Sings Country & Western on kyvittava levy... tavallaan. Osta tämä niin saat tretiä enemmän. Home on the Range on kyllä ehdottomasti paras. Kapootit ulvoo ja kun kuumottaa sinetvällä taivaalla ja yksinäinen ratsastaja ratsastaa kyyneltippa silmäkuopassa. Uggggh! ghgg! klopotiklopoti.

Palstan päättää kohuyhtye Beat the MEAT. Yhtye jonka sessiopohjaisissa kokoonpanoissa on ollut kulttuuripersoonia laidasta laitaan, Arto Melleristä Veltto Virtasen kautta Juice Leskiseen sekä ym:ita lähinnä kaikki Tampereen ja sen ympäristön rocktoimittajat ja muusikot. Beat the Meat on nyt kuitenkin "opetellut soittamaan" ja tehnyt country and western EP:n. Hauska on tämäkin joskin Beat the Meatin "ensikeikoille" tämä ei pärjää alkuunkaan.

ESA TOIVONEN JA RANTAPALLO: SINIKANTINEN VIHKO (EP)

TUO MIELEEN PEITSAMON JA VELTON EP:N RITEYTYKSEN POIKA TEKEE IHAN KUUNNELTAVIA BIISEJÄ KYLLÄ TÄSTÄ VIELÄ KEHITTYY JOTAIN ON KIVA MUUTEN ETTÄ SUOMESSA ON NYKYISIN NÄIN MONELLAISTA MUSIIKKIA JA VÄITÄN JOPA ~~XXXXXX~~ ETTÄ SUOMELLA ON PROSENTTUAALISESTI ENEMMÄN ANETTAVAA MUSIIKKIIN KUIN USA:LLA JA ENGLANNILLA

ONKO TÄMÄ MAKSETTU MAINOS?

HELLHOUND: PAKOON NEON ARMEIJAA/OTA MUT VIELÄ UUDESTAAN

A/PUOLI ON TODELLA MAHTAVA KITARAT JYLLÄÄ EIKÄ SÄÄSTÄ KUULIAA SAPPISEN LAULAJA ON KUIN TIKKU PERSEREIKÄÄN KUKAAN MUU EI VOISI LAULAA TÄTÄ KAPPALETTA B/PUOLI TUNTUI ALUKSI IHAN PASKALTA RAND KÄÄNNÖKSELTÄ MUTTA ON SEKIN IHAN HYVIN VAIKKAKIN SE PYSTY PAREMPAAN KUUKAUDEN A/PUOLI JAAS

Vaavin ensimmäiseltä levyltä kuulee selvästi, että bändi on olemassaolonsa aikana hioutunut energisesti rämistelevästä punkyhtyeestä tiukasti soittavaksi rock-kokoonpanoksi — jonka soitossa on kuitenkin yhä säilynyt alkuperäinen energisyys ja peräänantamattomuus. Itse asiassa soitto on sen verran vakuuttavaa, ettei levy tarvitse mitään puolusteluja sen johdosta, että se on vasta ensimmäinen yritelmä.

HELLHOUND:
Pakoon neonarmeijaa / ROKIT
ota mut uudestaan (ROKIT)

Tätä on jotu kehunut jopa kaikkein aikain parhaaksi suomilaiseksi wiisi aaltoiluksi. Hah! Hah! Ehkä tämä on paras Hellhound-single (tähän mennessä), mutta on tätä tovempia tehty paljonkin. Hyvä tämä silti on; soittokulkee (aulu soi hyvin karheasti (ja raasti)) jippoja on tungettu paljon mukaan. Sanoitus on OK, ja sävellys sopivan yksinkertainen. HYVÄ LEVY (ja lisäksi selvää hittitarttuu heti)! (K-JÄRVI)

HELLHOUND: SOITETAAN ROCK 'N' ...

Oho onpa pojat osanneet tehdä hyvän levyn. Tosi tuhtia kamaa. Äänityskin on onnistunut, kuten yleensäkkin Sundqvistin ollessa kyseessä. Kantsii ostaa ilman muuta. Kuukauden kotimainen yllätys. Sanat on paikoin todella omnistuneita. Toki levyllä on pari mokaa, mut mitä niistä. Ainoastaan Se:n levy oli parempi depyytti lp Suomalaisessa uudessa aallossa. Uskokaa mua tää on todella hyvä.

Hamy

SINGLET

10—10401	HELLHOUND: Suomi 60 / Kasvot	
10—10403	HELLHOUND: Pakoon neonarmeijaa / Ota mut uudestaan	
10—10405	VAAVI: Uhoan voimaa / Mihin jäi punk?	
10—10406	MEAN ONES: Sun on mun / Ei teistä tuu tähtiä	
10—10407	UNOHDA EILA: Elämäni tarina / Opiskele kiinaa	
10—10408	SIDI & HERMOTTOMAT: Arkipäivä / Mietiskelen sängyssäin	

EP:T

12—10402	ESA TOIVONEN & RANTAPALLO: Sinikantinen vihko — Kauniita poppipiisejä	
12—10404	BEAT THE MEAT: Sings Country & Western	

LP:T

37—0980	HELLHOUND, MEAN ONES, RÄIME, ESA TOIVONEN & RANTAPALLO JA UNOHDA EILA: Pistä paremmaksi	
37—0981	HELLHOUND: Soitetaan rock 'n' rollia	

ROKIT-levyjä voit ostaa ainakin seuraavista paikoista:
EPE'S MUSIC SHOP, Kuninkaankatu 32, Tampere
ORIGINAL RECORDS, Aleksis Kiven katu 10, Tampere
ORIGINAL RECORDS, Kalevankatu 26, Helsinki
ORIGINAL RECORDS, Hämeenkatu 16, Turku
ORIGINAL RECORDS, Kukonkarinkatu 16, Rauma
ORIGINAL RECORDS (Hendeset), Nahkurinkatu 6, Kemi
ORIGINAL RECORDS, Haapaniemenkatu 19, Kuopio
ORIGINAL RECORDS, Kauppamiehenkatu 4, Kouvola
ORIGINAL RECORDS, Kauppakatu 25, Lappeenranta
...ja muista hyvinvarustetuista äänilevyliikkeistä.

Postitse voit tilata niitä seuraavista paikoista:
EPE'S MUSIC SHOP, Box 104,
33201 Tampere 20 (Puh. 931—36684)
ORIGINAL RECORDS, Aleksis Kiven katu 10,
33210 Tampere 21 (Puh. 931—38124)

KUINKA AKU ANKKAA LUETAAN

Suomessa luetaan Aku Ankkaa väkiluvun huomioon ottaen enemmän kuin missään muussa maassa koko maailmassa. Aku Ankka koreilee aikakauslehtien levikkitilastojen kärjessä, ja lehden levikki pysyy myös vakaana suuren tilaajamäärän ansiosta. Aku Ankka elää ja voi hyvin Suomessa.

Nyt Aku Ankalla on kuitenkin huolia. Love Kirjat on julkaissut suomenkielisen painoksen chileläisestä kirjasta »Kuinka Aku Ankkaa luetaan». Ariel Dorfmanin ja Armand Mattelartin raportti on suora, melkeinpä tyly hyökkäys Aku Ankkaa ja Walt Disney -yhtiötä vastaan. Kirja ei edes yritä olla objektiivinen tutkimus Ankkalinnan eläimistä tai elämänmuodosta. Se iskee lujaa ja häikäilemättömästi, ja kirjan muodossa Dorman ja Mattelart palauttavat ankan takaisin herra Disneylle höyhennettynä ja hyvin paistettuna – kuten teoksen englanninkielisen laitoksen esipuheessa sanotaan.

»Kuinka Aku Ankkaa luetaan» -kirjalla on mielenkiintoinen historia. Kulttuurimiehet Dorfman ja Mattelart kirjoittivat teoksen vuonna 1971 Allenden hallitsemassa Chilessä, missä ulkomainen ja etenkin amerikkalainen kulttuuri nähtiin ristiriitaiseksi asiaksi kansanrintamahallituksen omien kehitystavoitteiden kanssa. Huomiota herättänyt kirja käännettiin heti italiaksi ja siitä otettiin useita espanjankielisiä painoksia, mutta englanninkielistä versiota saatiin odottaa neljä vuotta. »Kuinka Aku Ankkaa luetaan» -kirjan englantilainen painos tehtiin Ranskassa, mistä teoksia vietiin suurin toivein Yhdysvaltoihin, Aku Ankan kotimaahan. Tullissa kirjat takavarikoitiin välittömästi, sillä niiden väitettiin loukkaavan Disney-yhtiön tekijänoikeuksia. Vuoden taistelun jälkeen tekijänoikeussyytteistä oli pakko luopua, ja »Kuinka Aku Ankkaa luetaan» tuli nopeasti oman alansa klassikoksi.

Näihin aikoihin kirja oli jo julkaistu Chilessä, missä oli tapahtunut verinen vallankaappaus. Jäljellä olevia kirjoja tuhottiin upottamalla ne mereen, ja Dorfman ja Mattelart muuttivat ulkomaille, mistä käsin he jatkoivat omaa kulttuurikapinaansa.

Walt Disney -yhtiön ja amerikkalaisen elämänmuodon suosijoiden närkästyksen ymmärtää, kun lukee tätä Aku Ankka -tutkielmaa. Disneyn tuotannon kimppuun on toki hyökätty usein aikaisemminkin, mutta tavallisesti Disneytä on pidetty vain amerikkalaisen maailman ihailijana ja epätodellisten unikuvien levittäjänä. Esimerkiksi Richard Schickel ruotii Disneyn tuotantoa teoksessaan »The Disney Version», mutta loppujen lopuksi Disney luo Schickelin mukaan vain harmitonta viihdettä. Dorfman ja Mattelart sen sijaan väittävät, että Aku Ankan avulla tuhotaan kehitysmaiden oma kulttuuri ja tilalle syötetään amerikkalaisia unia.

Dorfman ja Mattelart aloittavat Aku Ankan ruotimisen käymällä kiinni tuttuun asiaan, Disneyn maailman merkilliseen perhejärjestelmään. Ankkalinnassa on vain setiä, veljenpoikia tai serkuksia, joista poikkeuksen muodostavat vain Pepi ja Iso paha susi. Kirjan edetessä tähän normaalien sukulaisuussuhteiden puuttumiseen tartutaan uudelleen ja uudelleen, ja syynä nähdään itse Disneyn tunnettu naiskammo ja seksuaalisuuden vihaaminen. Samalla kirjoittajat kuitenkin huomaavat, että välittömän biologisen (siis luonnollisen syntyperän) sekä välittömän taloudellisen tuotannon (Disneyn maailmassa harvat tekevät työtä tuottavissa tehtaissa) puuttuminen ei ole mikään yhteensattuma, sillä se tukee vallitsevaa ideologiaa, joka pyrkii eliminoimaan pois työväenluokan, tavaraoiden todellisen tuottajan. Samalla luokkataistelua ei tarvita.

Dorfman ja Mattelart ovat poliittisia kirjoittajia, eivätkä he epäröi vetää jopa hieman hämmentäviä johtopäätöksiä. »Kuinka Aku Ankkaa luetaan» -kirjassa tartutaan hanakkaasti kiinni lehdessä yleisesti käytettävään juonikuvioon, jossa Roope-setä kartuttaa omaisuuttaan vaihtamalla alkuasukkaiden kanssa rihkamaa jalokiviin ja muihin aarteisiin. Tämähän on selvää kolonialismia, joten kirjoittajat samaistavat sen kehitysmaista raaka-aineita vievään imperialismiin. Walt Disneyn tehdas saa kuitenkin tämän ryöväyksen vaikuttamaan oikeutetulta, koska villit eivät kehity eivätkä he tarvitse aarteitaan. He pitävät enemmän helyistä.

Kaiken kaikkiaan Dorfmanin ja Mattelartin raportti Ankkalinnan kulissien takaisesta politiikasta on mielenkiintoista ja tärkeää luettavaa, vaikka itse teksti vakavuudessaan ja ehdottomuudessaan ei tempaakaan lukijaa mukaansa. Siksi onkin hyvä, että suomennokseen on liitetty ranskankielisen ja englanninkielisen laitoksen esipuheet. Etenkin David Kuzlen kirjoittama englantilainen johdanto on täynnä kullanarvoista taustatietoa Disney-yhtiöstä ja sen tuntemattomista voimavaroista. Jo yksistään Kuzlen jutun takia »Kuinka Aku Ankkaa luetaan» on ostamisen arvoinen kirja kaikille sarjakuvan

ystäville ja vihamiehille.

Dorfman ja Mattelart eivät ole muuten ainoat henkilöt, jotka ovat hyökänneet Disneyn luomaa valtakuntaa vastaan. Dellin kustantamana ilmestyi pari vuotta sitten varsin mielenkiintoinen teos »Walt, Mickey and Me». Kirjaa on ollut myynnissä muutamassa helsinkiläisessä kirjakaupassa, joten sen voi ilmeisesti vieläkin saada tilaamalla.

Paul Petersenin kirjoittama »Walt, Mickey and Me» on ensimmäinen omaelämäkerrallinen paljastus Disney-yhtiön lukittujen ovien takaa. Paul Petersen palkattiin 50-luvulla televisiossa esiintyvään Mouseketeer-ryhmään, joka temppuili Mikki Hiiri -lakit päässä lasten iloksi. Tämä Disneyn keksintö oli itse asiassa vain kulissi maailman hurjimmalle televisiokaappaukselle. Walt Disney sai tynkäohjelmillaan itselleen satoja tunteja ilmaista mainostilaa sekä Emmy-palkinnon. Samalla hän sai tyydytettyä omaa hulluuttaan, joka huipentui kahteen Disney-maahan, jotka ovat valtioita valtiossa.

»Walt, Mickey and Me» -kirjan kannessa sanotaan, että »tämä teos typistää hiirivaltiolta korvat». Ja on totta, että Petersen nylkee hitaasti Disneyn korean, makean ja viettelevän ulkokuoren pois. Jäljelle jää totuus suunnattomista ego-vaikeuksista, uskomattomista liikesuhteista sekä siitä epämoraalisesta liasta, mitä kaivon pohjalta voi kaivaa esiin. Paul Petersen kirjoittaa ovelasti ja mukaansa tempaavasti. Hän ei pidä Walt Disneytä imperialismin ruumiillistumana vaan kivikovana liikemiehenä, jonka sairaat unelmat toteutuivat rahan avulla.

Niin »Kuinka Aku Ankkaa luetaan» kuin »Walt, Mickey and Me» -kirjakin ovat tarpeellisia kirjoja, jotka romuttavat useita harhoja ja ruusuisia unelmia. Vaikka sarjakuvien vahingollisuus on huomattu ja vaikka sitä liioitellaan, nämä kirjat ovat kipeitä potkuja. Tuskin on kuitenkaan välttämätöntä polttaa kaikkia Aku Ankkoja roviolla, sillä itse sarjakuvissa on paljon hyvää. Varmaa on kuitenkin, että näiden kirjojen jälkeen Aku Ankka -lehti ei ole enää sama asia kuin ennen. Taianomaisen kuningaskunnan tähtisumu on laskeutunut maahan.

ANTTI TEERIVAARA

KERÄÄTKÖ LEVYJÄ?

Mittavat Schwann-levyluettelot ovat vihdoin saatavilla Suomessa. Ne paljastavat sinulle levyjä, joita et tiennyt olevan saatavissa ja selvittävät säveltäjien ja artistien täydellisen levytetyn tuotannon klassisesta rockiin ja paljon muuta... Schwann 1 ja 2 kattavat yli 65.000 LP-levyä ja kasettia (myös nelikanava- ja suorakaiverrus-levyt) täydellisine tilausnumeroineen.

SCHWANN-1

Ilmestyy kuukausittain. Satoja uusia julkaisuja, 45.000 levyä: klassista, viimeistä poppia, rockia, jazzia, kantria ja elektronista musiikkia ym. Hinta 13 markkaa.

SCHWANN-2

Neljännesvuosittain ilmestyvä täydennysosa. Kattaa kaikki kaksi vuotta vanhemmat saatavilla olevat julkaisut. Hinta 13 markkaa.

Kaikki levyt ovat tilattavissa kauttamme USA:sta.

Maahantuonti ja myynti: FROG MUSIC

TILAAN POSTIENNAKOLLA
☐ Schwann—1 hintaan 13 mk
☐ Schwann—2 hintaan 13 mk

Iivisniemenaukio 2 A 9
02260 ESPOO 26

Nimi .....
Katuosoite .....
Postitoimipaikka .....

IAN DURY &
THE BLOCKHEADS
Do It Yourself
Stiff SEEZ 14

STIFF·RECORDS

POLARVOX

»Dont watch that, watch this, this is the heavy heavy monster sound, the nuttiest sound around...«
MADNESS
One Step Beyond
Stiff SEEZ 17

HUDA HUDA HUDA HUDA HUDA HUDA HUDA HUDA HUDA HUDA

viide|s[75] *järjestysl.*, joka vastaa perusl:a viisi; merkitään 5:s, 5. t. V. | Perheen v. lapsi. 5. rivi alhaalta lukien. Koulun V luokka. Maan v:nnet laulujuhlat. Joka v:ntenä päivänä. Kuningas Kustaa V. Ns. v. infinitiivi. Poika on v:nnellä [ikävuodellaan] 'täyttänyt neljä, mutta ei vielä viittä vuotta'. Kello kävi jo v:ttä 'oli yli neljän'. V:ttä sataa (myös ⏑) markkaa. — Eräissä kiteytyneissä kuv. ilmauksissa. | Olla v:ntenä pyöränä vaunuissa [= liikaa, tarpeeton esim. jssak seurassa] SP. V. kolonna 'maanpetoksellinen ainekset, jotka ovat valmiit avustamaan vihollista'. — Arvosijasta, laatuluokasta. | Jäädä kilpailussa 5:nneksi. V. palkinto. Puutavaran v.

En ole taatusti ainoa, jota kiehtoo musiikillinen ilmiö nimeltä Tuomari Nurmio. Hänen levynsä ja esiintymisensä ovat olleet niin antoisia ja reheviä, että niiden takana oleva tekijä on kiehtonut mielikuvitusta. Uusi albumi »Maailmanpyörä palaa» on sellaista kaleidoskooppimaista räiskettä, että kiinnostus ja uteliaisuus hänen musiikkiaan kohtaan on vain kasvanut.

Eikä sille voi mitään, että musiikillisen ilmiön ohella kiehtoo myös henkilö nimeltä Hande Nurmio. Moinen varsin outo ilmestys on kiinnostanut tavata siitäkin huolimatta (tai ehkä juuri siksi), että hän on vaikuttanut jotenkin etäiseltä ja vaikeasti lähestyttävältä.

Jokin aika sitten Nurmio oli uuden Viidennen Kolonnansa kanssa keikalla Tampereella. Minä rohkaisin luontoni ja lähestyin häntä sanoin: »Olen pitänyt sinua etäisenä ja vaikeasti lähestyttävänä, mutta...» Huomasin, että kyllä häntä saattaa lähestyä ihan kuin ketä tahansa. Sovimmekin, että tekisin hänestä haastattelun uuden levyn ilmestyessä. Se ilmestyi ja lähdin Helsinkiin tekemään haastattelua. Nurmio oli jotenkin etäinen ja vaikeasti lähestyttävä. Minä menin hämilleni ja haastattelusta tuli vähän sellainen sun tällainen.

Ehkä hän on aina harvasanainen, kysyi häneltä mitä tahansa. Ehkä hän oli vain tällä kertaa harvasanainen, jos vaikka kysyin liikaa tyhmiä kysymyksiä, minulla kun tahtovat joskus sekoittua nuo uteliaan fanin ja tutkivan journalistin roolit. Mutta harvasanainen hän joka tapauksessa oli, kun istuimme Juntusen työhuoneella ja joimme kaljaa eräänä huhtikuisena torstai-iltana.

Minua halutti udella niitä näitä Nurmion musiikillisista mieltymyksistä ja vaikutteista. Hänen piiseistään voi tietysti päätellä jo pääpiirteet: country, blues ja sensellaiset. Hänen iästään voi päätellä lisää: hän on 29. On luonnollista, että hän on aloittanut musiikinharrastuksensa 60-luvun puolivälissä, ja että varhaisiin suosikeihin ovat kuuluneet muun muassa Ray Charlesin »I Can't Stop Loving You», Renegadesin »Cadillac» ja Beatlesien »Sgt. Pepper». Ja kuten Kanervan Timon vuosi sitten tekemässä haastattelussa kävi ilmi, varhaiset toverijoukolta saadut vaikutteet tulivat Elvis-fanien taholta. Se oli sitä aikaa kun hän osti halvan tsekkiläisen basson ja soitteli muutaman kaverin kanssa vahvistimenaan radio. Jotkut tutut olivat jopa oikeissa bändeissä — yksi soitti Häjyissä, toinen Pemseissä — mutta Handen bassonsoitto loppui aika lyhyeen hänen muutettuaan toisaalle Helsinkiin. Myöhemmin hän alkoi digata folkkia ja gospelia.

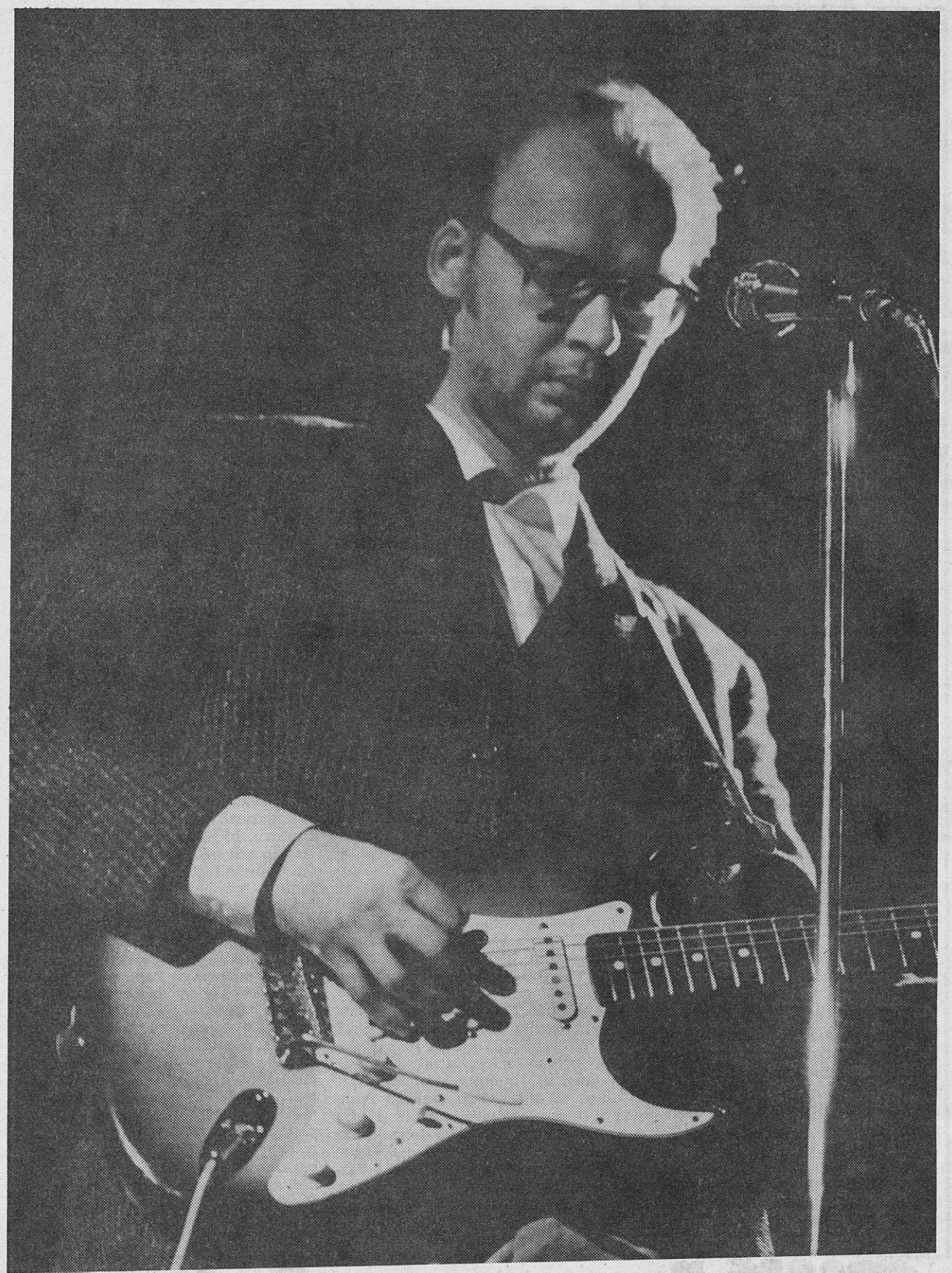

»Folk Song -klubilla minä olin kai ensimmäistä kertaa lavalla esiintymässä. Siinä kokoonpanossa, jossa esiinnyin, oli muistaakseni mukana muun muassa Harma ja Guldgurkorna-yhtyeen jäseniä — se oli aika spontaani esitys. Siellä soitettiin aika paljon tällaista Peter, Paul & Mary -tyyppistä musiikkia ja heillä oli myös gospel-tyylisiä stykejä, joista vasta paljon myöhemmin kuulin alkuperäisiä esityksiä. Oli sellaisia piisejä kuin "This Train" ja myöhemmin kuulin tämän "My Babe", joka on sama piisi. Sen tyyppistä musaa diggaan vieläkin.»

Miten mahtoi tulla kuvaan country?

»Frankie Laine... "Rawhide" ja "Cool Water". Jimmy Rodgersia kuulin aika myöhäisessä vaiheessa. Eräällä kaverilla oli yksi hänen levynsä, ja sitten hommasin niitä vielä vähän enemmänkin. Hänellä oli aika puhtaaksi viljelty tyyli. Hän ja Hank Williams ovat countryn osalta olleet aika keskeisiä, mutta sittenkin pidän melkein enemmän tuollaisista Frankie Lainen ja Tennessee Ernie Fordin tyyppisistä... "Mule Train" on huippuluokan numero, mutta muuten en ole Tennessee Ernien levyjä kovin paljon kuullut. Bluesin alalla minua on kiinnostanut lähinnä country-blues — en ole niinkään koskaan kuunnellut Chicago-bluesia, ehkä jotain Howlin' Wolfia lukuunottamatta...»

Musiikin kuuntelusta ja sen mukana hyräilemisestä oli sitten ennen pitkää seurauksena sen esittäjäksi ryhtyminen, mutta Hande on ollut myös yhden sortin musiikkijournalisti — hän toimi takavuosina Uuden Laulun päätoimittajana. Miten siihen jouduit?

»Se oli lähinnä vahinko. Sähläsin siihen aikaan laululiikkeessä ja olin aikaisemmin ollut Soihdunkantajassa toimittajana. Olin saanut sen verran kokemusta, että minusta tehtiin Uuteen Lauluun väliaikainen päätoimittaja, mutta lähdin siitä saatuani uudet miehet tilalle — tämän vaiheen voi kyllä unohtaa...»

Uudesta Laulusta tulee mieleen, että se tarjosi äskettäin tilaajaetuna jotain vanhaa EP:tä, jolta löytyy sinun ensimmäinen levytetty esiintymisesi.

»Se oli tämä Spartakiadi-EP... olisikohan ollut vuodelta 78 tai 77. Sillä oli "Mutsi mutsi".»

Mistä moinen on muuten peräisin?

»Flänässä olevat jätkät sitä joskus hokevat ravintoloissa, mutta en tiedä mistä se on alunperin peräisin. Sanat ovat traditionaaliset helsinkiläiset ja siihen on joku sävelkin olemassa, mutta minä en ole ikinä kuullut sitä — tuskin se noin hyvä on!»

Miten ja milloin aloit tehdä piisejä? Alkoiko se juuri siten, että aloit kapakassa hoilaamaan?

»No ei, mutta "Mutsi mutsi" oli kyllä ensimmäisiä joskus 77 tai jotain. Sävellysharrastukseni on siis aika nuorta, sitä ennen olin duunannut kai yhden piisin: englannin kirjassa oli jonkun irlantilaisen runoilijan runo, josta minä huomasin, että siitä saisi jännän irlantilaistyyppisen styken...»

Minä onnistuin näkemään sinut ensimmäistä kertaa lavalla vasta Köyhien Ystävien kanssa, joten minua uteluttaa tietää esimerkiksi se, että millainen oli tämä Dusty Ramblers, jossa olet aikoinaan soittanut.

»Se oli just tämä bändi, joka oli tällä EP:llä. Se oli sellainen hillbilly-yhtye. Siinä oli mukana Launiksen Antero, joka oli soittanut jo Guldgurkorna-yhtyeessä, ja hänen kanssaan minä olin sitä ennen soitellut erilaisissa bailuissa ja sensellaisissa...»

Entä tämä »uusi laulu» -liike — voiko sanoa sinun juuristasi osan olevan siinä?

»Mieluummin sanoisin, että ne ovat vanhoissa työväenlauluissa, joista olen aina pitänyt enemmän. Ja sitten on tämä brechtiläinen tyylisuunta, joka on ihan asiallista kamaa. Brechtiläinen laulutyyli on ehkä hieman jäykkää, mutta laulut ovat hyviä ja niitä voi esittää monilla muillakin tavoin.»

Valtaosa musiikkisi vaikutteista on kuitenkin amerikkalaisia. Koetko sinä koskaan, kuten minä joskus, ristiriitaisia tunteita siitä, että arvostat amerikkalaista musiikkia ja amerikkalaisia perusjätkiä, mutta vierastat itse Amerikkaa poliittisin yms. perustein?

»Voisin ehkä sanoa, että suhtaudun asiaan vähän samalla tavalla kuin Hiski Salomaa — että Amerikka on jonkinlainen realiteetti. Sille ei voi mitään, eikä sille tarvitse voidakaan mitään — siellä vain on sulautunut yhteen kaikenlaista. Kaikki englantilainen nykypoppikin perustuu amerikkalaiseen, ja toisaalta minulla on sellaisia piisejä kuin "Sheludnikov ja Sagirnjak", joka on aika ugrilainen, ei amerikkalainen, mutta en minä tietoisesti tätä ongelmaa pohdi. Hiski Salomaan albumia pidän ehkä parhaana suomenkielisenä levynä mitä tiedän, mutta muuten en ole vanhoista kupleteista perillä. Joitain Tannerin lauluja olen joskus lukenut kirjoista, mutta niistä en ole piitannut — hän ei ole niin kova runoilija kuin Hiski. Repe Helismaa taas teki niin paljon paskaa, mutta myös muutamia helvetin hyviä juttuja. Juicea pidän erittäin hyvänä tämän perinteen jatkajana...»

Kuinka keskeisessä asemassa sinulla on ollut Dylan?

»Kyllä hän on ollut... Hyvin mielelläni kuuntelin aikoinaan "Highway 61:ia". Sitten hän välillä unohtui, mutta nyt jälkeenpäin olen ostanut joitain hänen levyjään. Alkuaikoina treenasin joitain hänen folkrock-juttujaan ja olin hyvin tyytyväinen niihin... niin että kyllä minä olen Dylania matkinut. En sitten tiedä mitä siitä enää on jäljellä...»

Ehkä siitä jotain on jäljellä, joskin täytyy sanoa, että minulle ei ole juurikaan juolahtanut mieleen vertailla Dylania ja Nurmiota — siitäkään huolimatta, että jälkimmäinen oli mukana edellisen kunniaksi järjestetyllä Ohjelmakeskuksen kiertueella. Mutta hänhän oli mukana myös saman idean pohjalta järjestetyissä rock & roll -kunnianosoituksissa, joissa lauloi muun muassa »Money Honey» ja »Silhouettes», joten jos vertailuja halutaan ruveta tekemään, niin niitähän riittää. Minä en näistä konserteista nähnyt yhtään, joten minulle tuli yllätyksenä Handen toteamus siitä, että häntä kiinnostavat myös viimeksi mainitun piisin kaltaiset doowop-jutut. Juntunen muistutti Handen olleen mukana myös konserteissa, jotka pidettiin Woody Guthrien kunniaksi, ja joissa hän esiintyi nimenomaan Dusty Ramblersin kanssa.

»Se olikin sitten näistä konserteista viimeinen, sen jälkeen idea on kuihtunut. Minä olin niitä kaikkia organisoimassa ja sen ansiosta myös esiintymässä. Niistä oli kaikenlaista hyötyä: tapasi jäbiä ja...»

Ja siihen aikaan aloit ilmeisesti pohtia myös levyn tekemistä?

»Silloin aloin unelmoida bändistä, sähköorkesterista, ja ostin ensimmäisen sähkökitarani. Minä tein Lovelle demonauhan, bluegrassia ja pari kitaralla esitettyä piisiä — taisivat olla "Mutsi mutsi" ja "Valo yössä". "Aavaa preeriaa" oli sillä bluegrass-versiona...»

Keitäs tällä ensimmäisellä singlellä sitten soitti esimerkiksi »Valo yössä» -piisissä?

»Siinä oli Ronnie Österberg, Make Lievonen, Hasse Walli, Hessu Hietanen ja viulussa Ahti Marja-aho. Toisella puolella olikin kai jo Pulliainen slaidissa — se taisi olla jo Köyhien Ystävät. Se nimi keksittiin sitä levyä varten.»

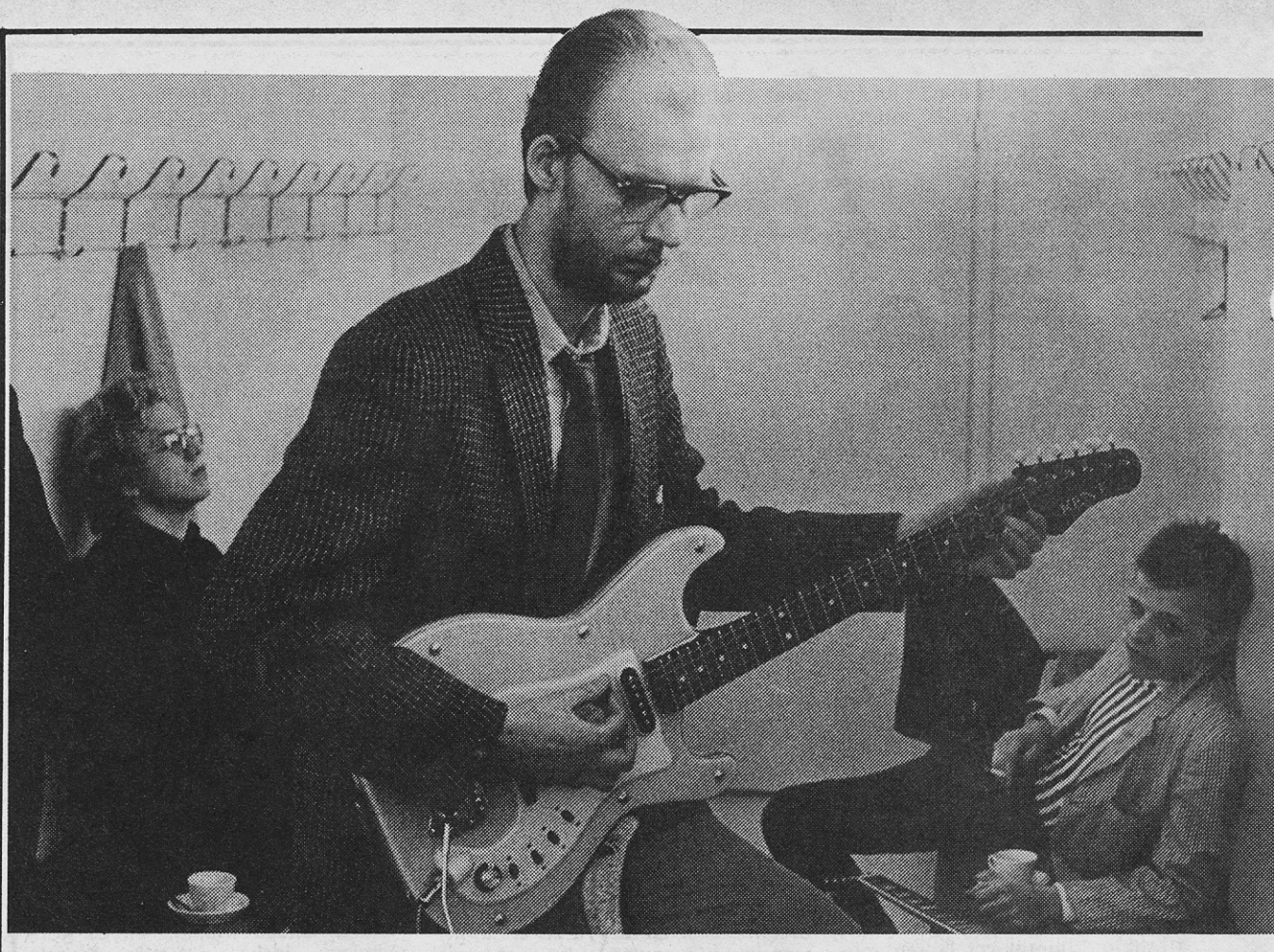

Miten levy-yhtiö suhtautui koko ideaan?

»Atte oli vähän skeptinen. Minäkin pidin "Valo yössä" -piisiä vähän liian monimutkaisena, mutta minä olin siinä tavallaan vähän Aten manipuloima — hän oli vakuuttunut, ettei siitä voinut tulla mitään.»

Ei olisi uskonut, juu, mutta nykyään siitä piisistä on tainnut tulla sinulle varsinainen riesa?

»Lievästi sanottuna.»

Juntunen arveli, että ensisinglen menestystä auttoi sen ykköspuolen uskonnonvastaisuus, jumalanpilkka, mutta meikäläiselle eivät virret ole niin tuttuja, että olisin moiseen kiinnittänyt mitään huomiota ilman siitä nostettua hälyä.

»Kyllä sekin siihen kai vaikutti — vaikkei siinä mitään jumalanpilkkaa olekaan. Se oli ihan vaan maallista tuskaa, eikä siinä taivaasta puhuttu mitään.»

Lujaa tämä single kuitenkin ampaisi listoille ja teillä taisi alkuaikoina mennä lujaa myös keikoilla. Muistan tämän yhden keikan Casa Academicassa, huhhuh!

»Joo, alkuaikoina oli tosi neitseellisiä keikkoja — soitettiin pari tuntia, koko repertuaari läpi, kaikki piisit mitä ikinä osattiin. Mutta sitten se meni siihen, että ruvettiin soittamaan tunnin settejä. Se meni pikku hiljaa vähän snyftailuksi — pärjättiin tunnilla eikä viitsitty treenata yhtään enempää, ja saatiin kuitenkin enemmän fyrkkaa.»

Tähänkö Köyhien Ystävät sitten kaatui?

»Kyllä osittain... siihen että me vähän laiskistuimme. Minä en kyllä tiedä muiden syistä ja lähinnä Pulliaisen syistä sen enempää, mutta asia oli kuitenkin selvästi ilmassa. Pulliaisella oli ehkä se syy, että hän haluaa olla isäntä omassa talossaan. Hänellä on hyvin puhdasoppinen tyyli, hän hankki nauhakaiun ja alkoi etsiä hyvin puhdasta Hank Marvin -soundia — ja hän ehkä halusi soittaa pelkästään sillä soundilla. Agents on varmaan nyt sitä mitä hän halusi. Se on hyvin tyylipuhdas bändi ja hän tietää tarkkaan mitä haluaa.»

Hänestä pitää varmaan tehdä tässä joskus juttua! Mikäli olemme oikein ymmärtäneet, te erositte ilman riitoja.

»Kyllä meillä on edelleen ihan hyvät välit, ei meillä mitään riitaa ollut. Siihen vaikutti ehkä sellainenkin syy, että minä ja etenkin Pulliainen aikaisemmin roudarina olimme hypänneet keikoilla aika paljon ja näimme kaikki varjopuolet aika selvästi. Me teimme aika pitkiä rundeja, pari viikkoakin kerralla. Viimeiset keikat teimme alkusyksystä.»

Uuden bändin kasaamisessa et sitten pitänyt mitään hoppua.

»Kyllä minä pidin taukoa siinä välillä, en minä mitään hoppua pitänyt.»

Miten tämä nykyinen Viides Kolonna sitten syntyi?

»Mayflowerin jätkät minä tunsin jo aikaisemmin ja Affehan oli juuri tuolloin vapaalla jalalla. Hän on tanakka rumpali, jonka olin kuullut soittavan sekä hyvin että huonosti. Luumun olin kuullut soittavan Maukan orkesterissa ja Redhouse Bandis-

sa ja Stoned Bandissa — hän esiintyi aika strongisti blueskuvioissa. Ensimmäisellä keikalla me olimme näillä suomalaisen kirjallisuuden päivillä Stokiksessa. Se oli ihan hyvä keikka muuten, mutta se oli keskellä sitä hulinaa, eikä meillä olut edes omia kamoja.»

Kokositko tämän bändin siinä mielessä, että tietoisesti halusit uusia soundeja ja suuntauksia, vai syntyikö se tällaiseksi mahdollisesti ihan sattumalta?

»Ei minulla mitään erityistä ollut mielessäni, kyllä se syntyi aika sattumalta. Urut oli pääasia — tai en minä niidenkään suhteen osannut haluta nimenomaan Farfisa-soundia. En minä tiennyt millä levyillä on käytetty Farfisaa, mutta Farfisa oli ainoa nimi, jonka tiesin...»

Joka tapauksessa Viidennen Kolonnan soundi on osoittautunut aika erilaiseksi Köyhien Ystäviin verrattuna, ja sen sulattaminen on näemmä osoittautunut hieman vaikeaksi joillekuille. No, nehän ON otettava omina erillisinä juttuinaan, joissa toisaalta on ihan selvä jatkumo, mutta joita ei toisaalta ole lainkaan tarpeellista verrata. MUTTA minulla on sellainen kutina, että sinulla olisi ollut jopa tarkoitus tämän levyn joillakin karkeammilla ja kovemmilla soundeilla hieman ärsyttää niitä, joiden voi olettaa haluavan vain lisää samanlaista ja joita et kuitenkaan halua miellyttää vain miellyttämisen takia...

»Kyllä siinä on perää. Minä olen perillä siitä ja siihen on pyritty: on tarkoitus hankkia vähän vapautta. Siinä on ikään kuin putsattu pöytää. Se kävi välillä hieman ahdistavaksi: tämä arveluttavan laaja suosio ja pelkkä odotuksien täyttäminen.»

Ja kun »Maailmanpyörä palaa» otetaan ihan sellaisena kuin se on ja kuunnellaan sitä, niin vain hölmö ei osaa ottaa sitä hienona levynä. Minun kuuntelussani se on nyt ollut yli kuukauden, eikä se vieläkään ole paljastanut koko potentiaaliaan, vaan löydän siinä jatkuvasti uutta kuuntelemista. Pelkästään piisien sanat ovat niin värikkäitä ja moninaisia, että vaikka niiden kielikuvat vähällä kuuntelulla jäävät mieleen erityislaatuisen rikkaina, niin niiden kokonaisuuksien omaksuminen, saati ulkoa oppimiseen täytyy käyttää runsaasti aikaa. Mikäs sen antoisampaa. Haastattelun tekoon lähtiessäni olin kuunnellut jonkin aikaa kasettia, joka ei kertonut edes piisien nimiä, joten näkemykseni haastateltavamme levyn annista olivat vielä hataria, mutta joitakin kysymyksiä oli jo herännyt.

Se on tietysti asia erikseen, että onko tarpeellistakaan udella kaikista näistä piiseistä, kun ne ovat sen verran herkullisia myös jäädessään avoimiksi kuulijan omille tulkinnoille, mutta silti... kerropa mitä on takana tässä piisissä »Sheludkov ja Sagirnjak»?

»Ne ovat autenttisia nimiä — he ovat ne venäläiset miehet, jotka silloin kaappasivat sen lentokoneen Helsinki-Vantaan lentokentälle. Se kertoo heidän tarinansa.»

Kun et vain olisi itse keksinyt?

»Ei, kyllä tämä on totta joka sana — tai ei nyt ihan joka sana, sillä en tiedä minkä tuomion he saivat... eivät he kai elinkautista suolakaivosta saaneet, mutta ankarat rangaistukset kuitenkin.»

No okei, sovitaan että se on totta joka sana. Mikäs siinä, sehän on hauska laulu, mutta ettei siinä vain olisi ollut joitakin muitakin tarkoitusperiä...?

»Sehän on poliittinen...»

Ovvai? Tarkoitatko, että se on heti poliittista, jos tekee hauskan laulun itäisen vaalipiirin asioista? Sinulla on siis ollut tietoinen tarkoitus halventaa naapuria?

»Ei minulla tietenkään mitään tuollaista ollut mielessä.»

Se on hyvä tietää.

»Minä olen yya-sopimuksen vanha kannattaja.»

Kuka ei olisi? Mutta miten innostuit moisen laulun tekemään?

»Se on niin tragikoominen tapaus. He olivat varustautuneet joillain vesipistooleilla, ja sitten kun se kone seisoi siellä lentoasemalla, he pyysivät jotain piirakoita ja jotain miestenlehtiä. Niitä he kai sitten selailivat siellä koneessa ja sitten heidät vietiin takaisin. Se oli ainoa mitä he kostuivat koko reissusta. Niin siinä kävi.»

Hehheh, niin siinä kai kävi. Samalta suunnalta tuleva aihe esiintyy myös piisissä »Moskovan maailmanrodeo 2070». Mikäs se on?

»Se on tuollainen onnellinen utopia: järjestetään rodeokilpailut Moskovassa, kaikki huolet ovat ohitse ja supervaltojen suhteet ovat järjestyksessä.»

Utopiaahan moinen olotila ehkä on, mutta kyllä sille silti kannattaa omistaa ajatus ja laulu. Siinäkin kutkuttaa juuri se, miten niin ei-niintavanomaisilta mutta silti ah-niinluontevilta tahoilta Hande lauluihinsa inspiraation hakee. Sama pätee sellaiseen lauluun kuin »Sunnuntaina» — se on toisaalta ihan kummallinen laulun aihe, mutta toisaalta niin kotoinen, niin suomalainen, niin elävästi 50-luvun mieleen tuova, että minä olisin saattanut kuvitella, että se tosiaan on jo joskus 50-luvulla tehty piisi. Mutta kuten saatoimme todeta, niin varmaan jokainen on joskus ollut perheensä kanssa tällaisella sunnuntaikävelyllä — kukaan muu ei vain ole äkännyt tehdä siitä hassua laulua. Tehokkaan toimivan mielikuvan luo myös »Paha tyttö», jossa välittyy Handen ilmeinen helsinkiläisyys.

»Se on Helsingin nähtävyyksiä käsittelevä piisi. Minä olen asunut Helsingissä monessa paikassa...»

Entä onko sinulla koskaan ollut kaukokaipuuta?

»Kyllä minä Amerikkaan mielelläni lähtisin käymään. Voisi ajella jotain kulttuurihistoriallista reittiä, New Yorkista lännen läpi Tyynelle merelle ja etelän kautta takaisin...»

Niinpä niin... »on the road»... Hande on kuulemma myös lukenut Kerouacin kirjan. Mitä muuta luet?

»En minä hirveän paljon lue... viimeksi olen lukenut matkakertomuksia, Arvid Mörneä, Paavolaista... Kaksi matkaa olisi hyvä tehdä: tämä Amerikan reissu ja Isän pikajunalla Novosibirskiin. Minä olen matkustellut aika vähän, mutta minua ei kiinnosta tällainen hippimatkustaminen, vaan haluaisin matkustaa kunnolla. Siihen pitäisi olla paljon rahaa...»

Matkailu avartaa ja niin myös musiikki. Voisi olettaa, että sinä olet ottanut tehtäväksesi hieman avartaa suomalaisten musiikillisia näkemyksiä.

»Kyllä minua kiinnostaa esitellä erilaisia mahdollisuuksia — myös suomalaisen musiikin suhteen. Joskus voisi tehdä jopa niin, että esittäisin suomalaisia iskelmiä, Olavi Virtaa ja sellaista — siis tätä juttua, jota teki Badding, mikä oli aika miellyttävää. Olisi miellyttävää tehdä kantrilevy, bluegrass-levy, tangolevy ja kaikkea sellaista. Ehkä se joskus on mahdollistakin vielä. Nämä tangojutut ja vastaavat ovat sellaisia, ettei minulla ole niihin muuta elävää kiinnostusta, mutta minua kiehtoo se, että niitä pystyisi esittämään monellakin tavalla. Minulla on ehkä vähän liian määkivä ääni — tai eihän minulla itse asiassa mitään ääntä olekaan — mutta joka tapauksessa on mahdollista laulaa eri tavalla kuin esimerkiksi Olavi Virta, jonka levytykset ovat vähän liian jäykkiä. Hän on studiossa ehkä näyttänyt olevansa kingi ja rypenyt äänensä komeudessa — levyistä voi vain aavistaa millainen hän on ollut parhaimmillaan.»

Kuvailit ääntäsi määkiväksi. Minusta se on niin suomalainen ääni tai toisaalta niin kantriääni...

»Elviksestä sen näki niin hyvin, että miten kapea hänen soundinsa oli alunperin ja miten hän on treenannut sitä tultuaan ammattilaiseksi. Hänen ensimmäisissä jutuissaan ollut spontaanius katosi ja hänen neroutensa ansiosta tai erityisen taitonsa ansiosta hänestä tuli mitä tuli.»

Etkö sinä mielestäsi ole hyvä laulaja?

»Olen esitellyt vasta minimaalisen osan laulukyvyistäni. Minä olen parempi laulaja kuin toistaiseksi on käynyt ilmi. Minua kiinnostaisi välillä laulaa englanniksi ihan vain sen takia, että sillälailla minä olen aloittanut laulamisen. Minua kiinnostaisivat esimerkiksi "Silhouettes"-tyyppiset palat, sillä sellainen laulutyyli miellyttää minua paljon. Kovissa gospel-jutuissa on myös samanlaisia moniäänisiä laulujuttuja...»

Ja palataksemme Tuomari Nurmion uusimpaan albumiin, siinä on komeita piisejä — kuten tämä »Liputtomat laivat».

»Se on ihan parhaita sanoituksiani, mutta lavalla siihen on vaikea saada oikeaa tunnelmaa. Eihän se mikään ihmeellinen tarina ole, mutta se...»

Se henkii sellaista vuosisatojen kaikua? Entä mitä syvällistä on piisissä »Huda huda»?

»Sen idea on sanojen rytmityksessä... Se on uskonnollinen piisi, jos siinä jotain muuta ideaa nyt on. Uskonto ja talvisota — nehän ovat tärkeitä asioita. Talvisodastahan ei päästä eroon millään, pitäisi tulla uusi sota ennen kuin päästään siitä eroon. Minä kuulun sellaiseen ikäluokkaan, että en ole vielä päässyt siitä irti, ja minä suhtaudun tietyllä kunnioituksella suomalaisiin jermuihin, mutta myöhemmin on tullut ikäluokkia, joiden faijat eivät ole olleetkaan sodassa. Se on tärkeä muutos, ollaan tultu uuteen tietoisuuden vaiheeseen, ja mahtaa olla tylsää, kun ei ole faijaa, joka olisi ollut sodassa...»

Eikö teistä lukijoistakin tunnu, että Tuomari Nurmio yrittää tässä hieman vetää meitä jalasta? No, hänellä on oma huumorintajunsa ja symbolistinen näkemyksensä, mutta tätä enempää en pysty tällä kertaa niitä teille valottamaan. »Haastattelua» nyt kasetilta kuunnellessani huomaan hänen saaneen minut niin pahasti kipsiin, että vuoropuhelu edistyessään käy yhä vaivalloisemmaksi, meikäläisen hermostuneen hekottelun ja Nurmion lakoonisen lausahtelun töksähtelyksi, jota ei kehtaa luettavaksi tarjota. Välillä tilanne kääntyyi niin, että hän kyseli minulta ja Juntuselta meidän kantrisuosikeistamme ja analysoi sitten meidän kyynistä suhtautumistamme suomalaiseen kulttuuriin, välillä vaihdettiin mielipiteitä Sehr Schnellistä ja Kari Peitsamosta (molemmat ovat kuulemma hänen suosikkejaan) ja lopuksi huipentui Linnankoskesta ja Haanpäästä virinnyt keskustelu ankaraksi Vonnegutin kritisoinniksi, mutta kaikki tämä jääköön armollisesti ilman tarkempaa referointia.

Silti, Tuomari Nurmio kiehtoo minua yhä edelleen.

WALDEMAR WALLENIUS

VAN HALEN
AMERIKAN
JYTINÄÄ

VAN HALEN
Women and Children First
Warner Bros. K56793

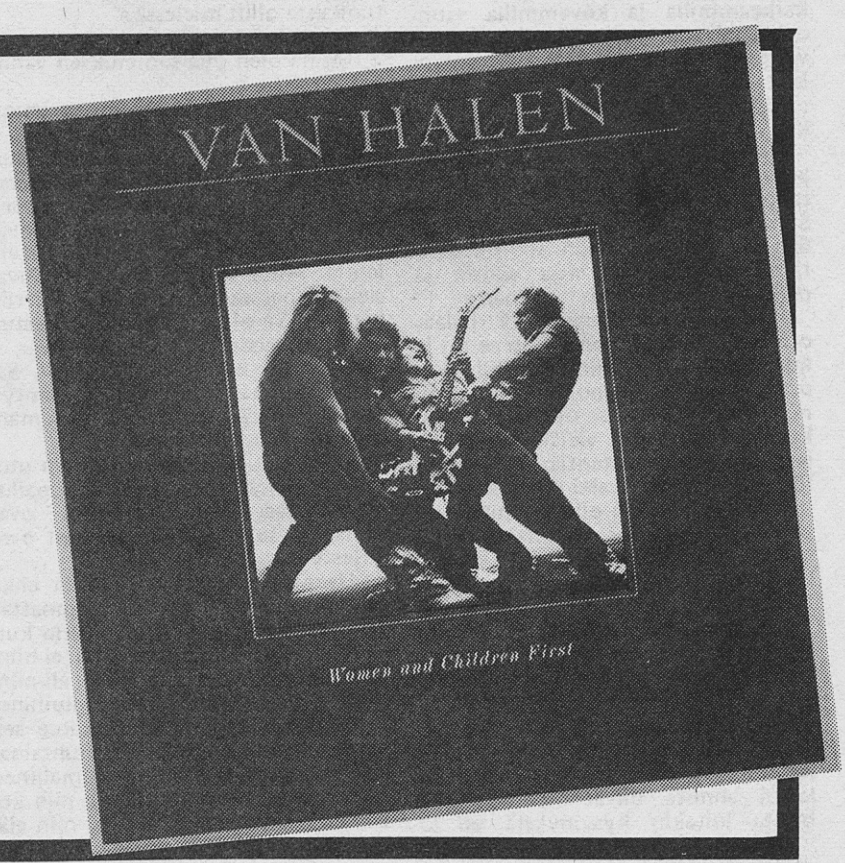

Scandia

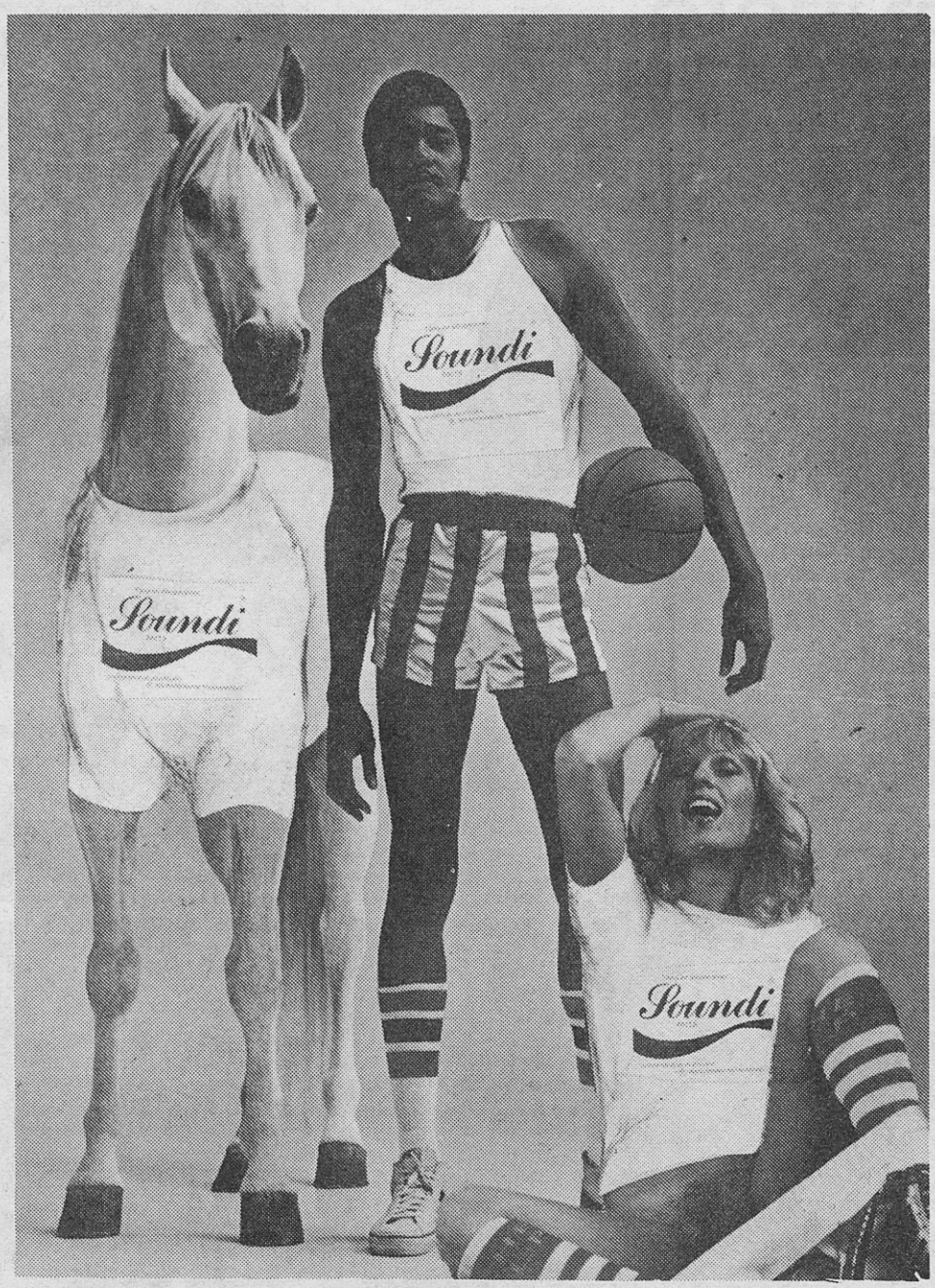

Tilaa nyt kesäiseksi iloksesi Soundi-paita. Värit: punainen ja sininen. Koot: S (=pieni), M (=keskikoko), L (=suuri) ja XL (=erikoisen suuri). Hinta vain 20 mk! Pakkaus- ja postituskuluja perimme 7 mk. Toimitukset postiennakolla, toimitusaika kaksi viikkoa. Lähetä tilauksesi mieluiten postikortille kirjoitettuna osoitteella: SOUNDI, 33960 Pirkkala 6.

GENESIS:

Meitä on kolme ja pysyy...

Kahden vuoden tauon jälkeen on ilmestynyt Genesis-albumi, joka eroaa sekä tyylillisesti että musiikillisesti huomattavasti edellisestä nimeltä »Then There Were Three». Oliko lähestymistavassa jotain uutta?

»Kiva kun kysyit tuosta erosta, sillä vain harvat ihmiset tuntuvat huomanneen sen. Meidän mielestämme eroa todella on. Kun Miken ja Tonyn soololevyt oli saatu pois tieltä, meillä ei ollut kovinkaan paljon valmista materiaalia — tavallisesti jokaisella on valmiina piisejä — ja niinpä lauluja tehtiin huomattavasti enemmän yhdessä. Tämä on tavallaan lähestymistä vanhan Genesiksen systeemiin.»

»Me muutimme kaikki minun makuuhuoneeseeni. Minä siirsin sänkyni pois tieltä ja kamat sisään ja me harjoittelimme siellä nelisen viikkoa ja sävelsimme melkoisesti piisejä. Lähes puolet albumista on tehty näin, ja se on todella suuri ero edellisiin albumeihin verrattuna. Yritimme myös pysyä erossa Genesikselle tutuksi tulleista tavaramerkeistä. Kun edellisestä albumista oli aikaa kaksi vuotta, halusimme tehdä aivan erilaisen ja uudenaikaisen albumin. Olemme yrittäneet tehdä niin tuoretta tavaraa kuin mahdollista.»

Sanot, että olette pyrkineet tekemään mahdollisimman uudenaikaisen albumin. Luuletko, että yhtyeeseen ovat vaikuttaneet tämän kahden vuoden aikana nousseet uudet musiikilliset virtaukset?

»Ei ainakaan minun kohdallani ja muiden puolesta en halua puhua. Toisaalta esimerkiksi Tony kuuntelee paljon radiota ja haluaa pysyä ajan hermolla, joten uskoisin, että ihmiseen vaikuttaa kaikki se mitä hän kuuntelee. Yhtyeenä me olemme kuitenkin aina tehneet juuri sitä mitä haluamme, eivätkä meihin ole kovinkaan vaikuttaneet mitkään muotivirtaukset. Tämä single "Turn It on Again" on jotain, joka on mielestäni uudenaikaista meille.»

Sanoit, että »Duke»a-lbumilla on runsaasti yhtyeen yhdessä tekemiä sävellyksiä. »Duke» levytettiin kolmen miehen yhtyeellä. Onko työskentely kolmen kaverin kokoonpanolla mielestäsi helppoa?

»Musiikillisesti ajatellen se on varsin helppoa, koska kaikki soittavat niin lujaa, ettei kukaan huomaa virheitä (naurua). Ei vaan, kyllä minusta hyvän soundin saaminen aikaan tällä porukalla on varsin helppoa, eikä yhtyeessä ole ollut sisäisiä erimielisyyksiä sen jälkeen kun Steve lähti. Tulemme hyvin toimeen keskenämme ja yhdessä säveltäminen on helppoa. Uskallan luvata, ettei Genesis enää tästä kutistu. Itse asiassa on ollut hyvin piristävä kokemus saada kaverit taas yhteen, koska yksittäiset ideat paranevat, kun joku toinen pääsee panemaan niihin omat ajatuksensa. Minä haluaisin tehdä seuraavan albumin, jonka toivomme saavamme kokoon ennen vuoden loppua, samalla tavalla kuin tämän levyn. Toisaalta haluan, että jokaisella on mielensä mukaan mahdollisuus tehdä soololevyjä. Olemme nyt melko pitkälle päässeet takaisin tilanteeseen, jossa yhtye säveltää yhdessä ja minä ainakin haluan pitää homman juuri siinä.»

Ovatko ulkopuoliset projektit vaikuttaneet bändin työskentelyyn? Tätä uutta albumia saatiin sentään odottaa kaksi vuotta.

»Levyjen tekeminen on aina tupannut viemään meiltä enemmän aikaa kuin mitä olisimme halunneet, mutta toisaalta kiertueet ovat syöneet aikaa levyttämiseltä. Sen tähden haluammekin tehdä seuraavan levyn jo ennen vuoden loppua. Minä olen aina pystynyt sovittamaan omia hommiani yhtyeen juttujen väliin, ja mielestäni minun osuuteni bändissä on juuri sen tähden pysynyt tuoreena. Kun tekee työtä yhtyeen kanssa ja toisella laidalla omiaan, huomaa millainen voima yhtyeen kanssa työskentelemisessä on. Minä esimerkiksi olen pitänyt aina huolta siitä, että kaikkien nimet ovat oikeilla paikoilla levyn kannessa, ja että jokainen saa nimensä säveltäjänä/sanoittajana oikeaan paikkaan. Nyt kun kaverit ovat tehneet sollolevyjä, heidän on täytynyt luntata minun teksteistäni, että jokainen nimi olisi paikallaan.»

Nykyään te näytätte keskittyvän huomattavasti enemmän sanoituksiin ja instrumenttien sointiin kuin aikaisemmin. Onko tämä tulosta soololevyistä?

»Me kirjoitamme aina sanat viimeksi. Esimerkiksi tällä albumilla me menimme Ruotsiin levyttämään taustat ja tulimme sen jälkeen kahdeksi viikoksi kotiin tekemään sanoituksia. Sen jälkeen käytimme kuukauden verran lauluosuuksiin ja viimeistelyyn. Käytämme sanoituksiin paljon aikaa — ainakin saman verran kuin säveltämiseen — mutta jos pitäisi valita, niin kyllä musiikki tulee etusijalle. Mutta kun sävellystyö on tehty, pidämme kyllä huolta siitä, että sanoitukset ovat juuri sitä mitä haluamme.»

Lauluosuudet »Duke»-albumilla ovat todella hyviä — ehkä parhaita mitä olen Genesiksessä koskaan kuullut.

»Olen iloinen, että olet huomannut sen. Itse asiassa tämä levy oli helppo tehdä. Olen tietysti laulanut vuosia, mutta en ole osannut käyttää ääntäni sillä tavoin kuin joku varsinainen laulaja. Sen tähden tämä albumi on minulle suuri läpimurto — olen käyttänyt laulussani enemmän voimaa. Minulle tämä haaste on ollut enemmänkin psyykkinen kuin fyysinen. En enää tarvitse niin paljon voimaa tasoittaakseni korkeat nuotit.»

»Tällä kertaa me toimimme varsin eri tavalla verrattuna edellisiin albumeihin. Yleensä olen saanut sanat vasta aivan loppuvaiheessa ja joutunut laulamaan piisit suoraan paperilta. Tällä kertaa me teimme eräänlaiset peruslauluosuudet sisään ja minulla oli sen jälkeen parisen viikkoa aikaa harjoitella lauluosuudet läpi. Sen tähden uskon, että lauluosuudet ovat onnistuneet tällä albumilla huomattavasti entistä paremmin.»

Itse asiassa levyltä löytyy kappale nimeltä »Guide Vocals», joka voitaneen suomentaa »peruslauluosuudet» tai jotain siihen suuntaan. Mistä tuo piisi on peräisin?

»Kyseessä on oikeastaan pelkkä sanaleikki.»

Lavalla sinä joudut hoitelemaan rumpuja ja laulua samaan aikaan. Miten se sujuu?

»Chester soittaa suurimman osan rumpuhommista. Siinä vaiheessa kun minulla ei ole lauluosuuksia, ryntään rumpujen taakse. Nykyisellään minulla ei ole paljonkaan mahdollisuuksia soittaa ainakaan siinä suhteessa kuin esimerkiksi "Trick of the Tail" -kiertueella, jossa käytimme paljon instrumentaalipiisejä. Nyt meillä on ohjelmistossa vain 4-5 piisiä, joissa minä pääsen soittamaan. Joudun laulamaan melkoisesti ja soittaminen jää vähemmälle, mutta toisaalta teen niin paljon hommia bändin ulkopuolella, että en tunne itseäni mitenkään turhautuneeksi muusikkona. Minun hommiani Genesiksessä hallitsevat nimenomaan piisit. Laulan ja soitan sen mukaan, mitä meillä on ohjelmistossa.»

Teitä on nykyään kolme — oletko koskaan halunnut lisätä jäseniä yhtyeeseen?

»En usko, että tulemme lisäämään miehiä vakituiseen kokoonpanoon, koska meillä on mukana pari kaveria, jotka ilmeisesti pysyvät mukana niin kauan kuin me haluamme. Luulen, että bändi tulee pysymään triona.»

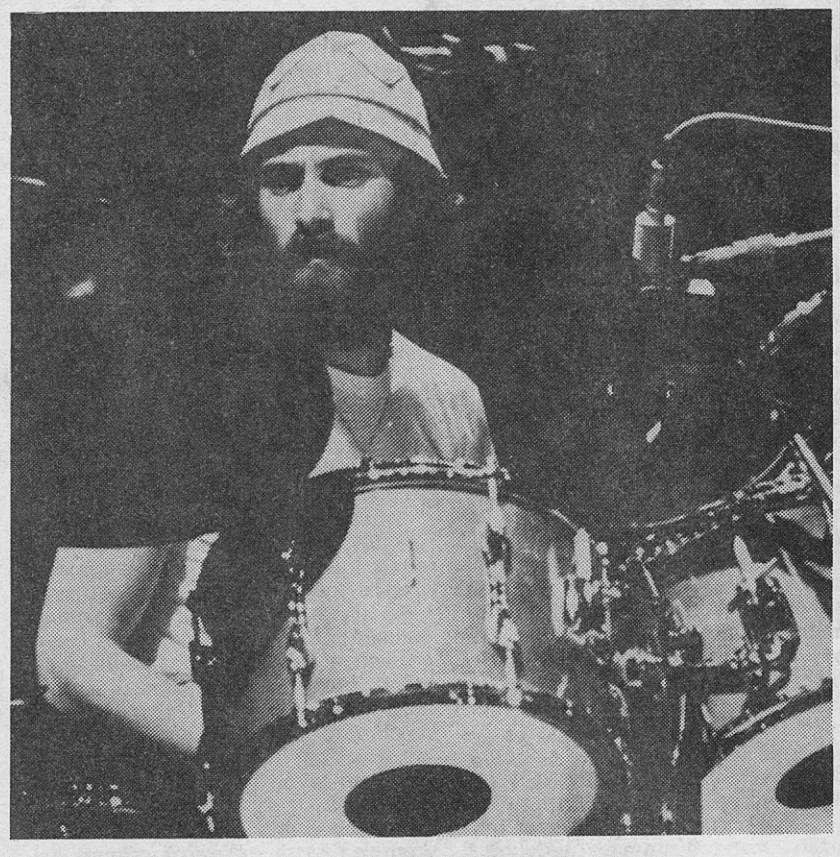

Yksi suurimpia eroja edelliseen albumiin verrattuna on se, että uusin levy kuulostaa kovin elävältä. Oliko tarkoituksena saada aikaan tällainen live-soundi?

»Käytimme Ruotsissa Abban studiota, jossa Mike ja Tony ovat tehneet omia levyjään, ja siellä voi saada aikaan elävän fiiliksen. Siellä on yksi valtava huone, joka on yhtä suuri kuin tavalliset studiot ja sitä käytetään yleensä pelkkiin rumpuihin. Minä äänittelen melkoisesti meidän keikkojamme, ja usein kaverit ovat ihmeissään siitä, miten hyvän livesoundin voi saada pelkällä kasettimankalla.»

»Tällä albumilla esimerkiksi rummut tehtiin eri tavalla joka uralle. Mikkien sijoittelu vaihdettiin joka uran jälkeen, ja käytin myös erilaisia rumpuja ja rytmisoittimia kullakin uralla. Meillä ei ollut kovin paljon aikaa harjoitella tätä levyä, joten tunnelma on säilynyt melko tuoreena.»

»Behind the Lines» -piisi kuulosti myös hyvin elävältä...

»Joo, soundillisesti se tosiaan on sitä. Itse asiassa se on "Duken" ensimmäinen osa. Se on syntynyt improvisaatiosta kuten kaikki yhtyeen säveltämät piisit. Joissakin piiseissä meillä on tarkempi rakenne selvillä kun menemme studioon, mutta paljon syntyy myös aivan spontaanisti.»

Mainitsit aiemmin, että Genesiksen musiikki on melko ajatonta, eikä se sitoudu muotivirtauksiin. Millaista teidän yleisönne sitten on tällä hetkellä?

»En oikeastaan tiedä. Toivon, että uusi singlemme toisi meille lisää nuorta, uudemman aallon yleisöä. Minusta se on hyvin uudenaikainen. En tiedä, kuinka paljon meillä on vielä vanhoja faneja. Ihmiset vanhenevat, enkä osaa sanoa kuinka moni vanhoista kuulijoistamme käy enää konserteissamme tai ostaa levyjämme. Ehkä he ovat siirtyneet muille musiikin alueille. Me emme ole tehneet kiertuetta Englannissa sitten vuoden 1977, mutta tämän tulevan kiertueen lippuja kysellään siihen malliin, että on ilmeisesti aika paljon ihmisiä, jotka haluavat nähdä meidät. En osaa yhtään kuvitella, minkä näköistä ryhmää meitä tulee kuuntelemaan, mutta uskon, että meillä on sormi ajan valtimolla ja toivon yllättyväni ihmisistä, jotka tulevat meitä katsomaan.»

Konserteista puheenollen teidän Lontoon keikkannehan myytiin loppuun välittömästi.

»Se oli paljon pahempaa kuin pelkkä loppuunmyynti. Olemme saaneet lehtileikkeitä sellaisista paikoista kuin Bradford ja Leeds, missä on ollut todellista sekamelskaa. Birminghamissa porukat jonottivat viikon ennen kuin lippuja ruvettiin edes myymään. Paikallinen manageri erosi samana päivänä kun liput tulivat myyntiin, koska ihmiset sytyttelivät nuotioita pysyäkseen lämpiminä. Rehtorit ovat käyneet kuumina, kun kukaan ei ole viitsinyt tulla kouluun, poliisit muodostavat ketjuja jonottajien tielle ja kaikkea mahdollista hullua. Näyttää siltä, että meillä todellakin riittää yleisöä, joka on valmista maksamaan nähdäkseen meidät. Uskon että ihmiset luottavat meihin ja siihen, että he saavat rahoilleen vastiketta. He tietävät, että me teemme töitä sen eteen, että esityksemme on hyvä, ja siinä voittavat kaikki – niin yleisö kuin mekin.»

Kuvaako »Duke» mielestäsu yhtyeen tulevaa linjaa?

»Mielestäni tämä levy on harkitumpi ja kokonaisempi kuin kolme aiempaa. Kun annoimme haastatteluja "Then There Were Three" -albumin julkaisemisen yhteydessä minä nimenomaan painotin, että olimme halunneet tehdä lyhyitä ja tiiviitä piisejä – sanoa viidessä minuutissa se, mihin ennen käytimme kymmenen minuuttia. Monet eivät tuntuneet pitävän siitä, mutta uskon, että tämä albumi kertoo jotakin siitä suunnasta, mihin olemme menossa. Monet pikkuseikat ovat uutta, kuten esimerkiksi se, että minä käytän rytmikoneita tällä levyllä. Tarkoituksena ei ole viedä sitä yhtä pitkälle kuin esimerkiksi Kraftwerk vaan käyttää koneiden parhaita puolia hyväksi. Tuollaisilla vehkeillä voi leikkiä ja sitä minä aion jatkaa.»

»Yleisesti ottaen voi sanoa, että bändissä vallitsee tällä hetkellä hyvä henki – kaikki tuntuvat olevan tasapainossa itsensä ja toisten kanssa. Jos elämä jatkuu samaan malliin, tämä levy voisi olla uuden jakson alku. Se voi kuulostaa kovin vakavamieliseltä, mutta olen todellakin sitä mieltä. Jotkut "Dutchess" ja "Turn It Again" ovat lenkkejä tämän ja seuraavan albumin välillä.»

CLIVE WILLIAMSON

Tilaan Soundin vuodeksi eteenpäin (12 numeroa) hintaan 64 mk, jonka maksan saatuani laskun.

☐ Olen uusi tilaaja tai tilaukseni on päässyt välillä loppumaan. Haluan tilaukseni alkavan numerosta ...../19.....

☐ Tilaukseni jatkuu suoraan edellisestä. Merkitsen kaikki tiedot lehden osoitelipukkeesta alla olevaan tilaan.

Tilaajanumero

Tilaukseni päättyy numeroon /19

NIMI

OSOITE

POSTINUMERO | POSTITOIMIPAIKKA

2

KIRJE

Lehtijussi Oy
maksaa
postimaksun

VASTAUSLÄHETYS
TRE 10 / PIRKKALA 6 LUPA 1735

SOUNDI

LEHTIJUSSI OY
33003 TAMPERE 30

MIKKO MONTONEN & UUDET SINGLET

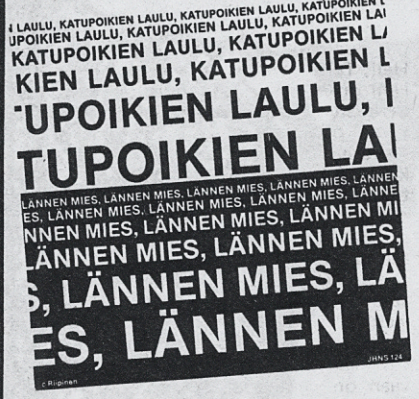

PROBLEMS?. Katupoikien laulu / Lännen mies (Johanna JHNS 124). Ehkä »Katupoikien laulu» olisi saattanut olla raisumpikin, mutta toisaalta sen keikkaesityksiin ovat aina liittyneet tiheän kuumat tunnelmat, jotka levyllä on saavutettava toisin keinoin. Joka tapauksessa »Katupoikien laulu» ja »Lännen mies» samalle singlelle iskettynä ovat lyömätön yhdistelmä, KUUKAUDEN SINGLE, hitti ja muuta asiaan kuuluvaa ynnä kuulumatonta. »Katupoikien laulu» edustaa Problemseille ominaista välitöntä suruttomuutta ja kuritonta ilonpitoa. »Lännen mies» on Tumppi Varosen mainiota omaa tuotantoa, eheä ja tiivis länkkärikuvaus, johon rakastuu ensimmäiseltä kuulemalta. Farkkumainoksiin se ei suomenkielisenä käy, mutta sinkkupussi mahdollistaa yhteismarkkinoinnin Instrumentariumin kanssa. Toki piisi oli voinut olla nykyisiä 83 sekuntiaan pitempi — tunnettehan vanhan Nick Lowe -tempun, jossa haluttuun kestoon päästään lisäämällä loppuun pala piisin aikaisemmista vaiheista — mutta tässähän se juttu on. Soundin kuukauden singlen on säveltänyt George de Godzinsky. Mitä seuraavaksi — toisen maailmansodan aikaisia ralleja?

JAM: Going Underground / The Dream of Children (Polydor POSP 113). Erinomaisten albumien välissä Jam julkaisee erinomaisia singlejä. »Going Underground» ei tuo bändin ilmeeseen mitään ratkaisevasti uutta, vaan jatkaa ansiokkaasti eteenpäin pari vuotta sitten muodostuneilla linjoilla, jotka puolestaan rakentuivat bändin alkuvaiheiden perustalle ynnä luonnollisesti ulkopuolisille vaikutteille. Englannin listalla »Going Underground» pomppasi suoraan ykköseksi ja täysin ansaitusti. Piisi on Jamille ominainen rokkari, kun taas kääntöpuolen »The Dreams of Children» on mieleen vähemmän välittömästi lipuva hieman rauhallistahtisempi pala. Paul Wellerin loistavan piisinteon sekä bändin hienon kokonaistyöskentelyn ohella huomio kiinnittyy Bruce Foxtonin jykevään bassotteluun. Bändin viimeaikaisissa Lontoon konserteissaan kokeilema kosketinsoittajan lisääminen kokoonpanoon ei tunnu mitenkään tarpeelliselta.

RATSIA: Tämä hetki ja tulevaisuus / Älä näytä että pelkäät (Johanna JHNS 117). Ratsian pitkään odotetun toisen singlen ykköspuolisko »Tämä hetki ja tulevaisuus» jatkaa bändin kuvaa Pihtiputaan Stiff Little Fingersinä. Punk-rockia suurkaupunkien ulkopuolelta jyhkeällä angstilla ja valoisalla optimismilla. Sävellys voisi hyvin olla joltain Fingers-kiekolta peräisin, ja Jyri Honkavaara myötäilee Jake Burnsin käheää uhmakkuutta. Hieman väsynyttä meno kuitenkin on, eikä muutenkaan ole terveellistä olla toiseksi paras jotain, kun voisi olla vaikka paras Ratsia. »Älä näytä että pelkäät» valottaa yhtyeelle lupaavampia uusia näkymiä kiehtovampine jänniterakennelmineen. Ideat kulkevat tässä vaiheessa teknisen toteutuksen edellä, ja näissä asemissa on huomattavasti parempi olla kuin päinvastaisissa. kuorestaan ulos kasvaminen vaatii rohkeutta, mutta toivottavasti Ratsia näyttää, ettei pelkää sitä.

LAMA: Totuus löytyy kaurapuurosta / Bussi (Johanna JHNS 121). HURSKAS: Isänmaa huumaa / Sätkyihminen (Hilse YÄK 04). Ja katso: ties kuinka monennen sukupolven nuori stadilainen punk-bändi tekee hauskan ynnä kaikin puolin hyvän ensilevyn. Lama ei ole lainkaan niin tavanomainen tai monotoninen porukka kuin nimestä voisi päätellä, vaan kertoo meille suuria ja yleisiä elämäntotuuksia mahtavan menon kera. »Totuus löytyy kaurapuurosta» on varmasti kaikille äideille mieluisin punk-kappale, ja kyllä siitä pitää moni tyttö ja poikakin. »Linja-autossa on tunnelmaa», lauletaan kakkospuolella, jolle vahingossa (ihan tottal) on livahtanut kolmaskin kappale. Kansi tai etiketti ei sitä mainitse, mutta annetaan tälle kolmannelle mikrohelmelle nimeksi vaikkapa »Aika on rahaa». Lamassa vaikuttaa kuuluisannimisiä jäseniä: laulajana on Epe ja basistina Eno. Tylsää heavya runnova hämeenlinnalainen Hurskas edustaa sitten kotoisen punk-nuorisomme toisia kasvoja. Tällaisia julkaisuja ei odottaisi pikkumerkiltä, vaan suuryhtiöiltä, jotka eivät koskaan ajan tasalla ole olleetkaan, mutta ovat kuulleet huhuttavan jotain tapahtuvan ja yrittävät epätoivoisesti ja heikolla menestyksellä päästä asiasta selville.

MAUKKA & VALLILAN VANGIT: Oletko koskaan nähnyt traktoria? — Marilynin sukat / Pinä (Johanna JHNS 122). Kammottavaa puolihumppaa pöyristyttävine kosketinsoittimineen tekee Maukka koulutovereineen John Fogertyn sävellyksestä »Have You Ever Seen the Rain» — välttyköötmahdollisimman monien CCR-fanien korvat tämän kuulemiselta. »Pinä» (lyhennys PerusmINÄstä) on »Säpinää» ilman... hmm, säpinää. Toki täysi tunnustus Maukalle todellisuudenkaipuusta ja rehellisyydestä naistenlehtien julkkisjuttujen keskellä, mutta se ei muuta miksikään sitä, että levy on kamala. Paul Cook ja Steve Joneskin pystyivät parempaan ilman omaa McLareniaan.

KOJO: Workout / Stay by You (Dig It 12" DIGMX 115). Tässä eräänä iltana Kojon albumia suunniteltaessa mies tarttui säveltäjäänsä Jim Pembrokea kurkusta ja sylki suustaan tulisia sanoja »saatanan englantilaisesta». Kojon mielestä Pembroken piisit tulivat heidän yhteisiksi sävellyksikseen, jos hän teki niihin joitakin pieniä muutoksia. Pembroke totesi tätä kutsuttavan sovittamiseksi, ja ilmeisesti Tavastian järjestysmiehet olivat hänen kanssaan samaa mieltä, koska taluttivat kiihtyneen »Kuninkaan» ulos. Levyetiketti kertoo taistelun päättyneen Pembroken voittoon eli tämän vastaavan sävelistä ja sanoista, Kojon sekä Kassu Halosen sovituksista. Parhaat laulunsa Jim tuntuu jättäneen omalle levylleen, koska nyt pelataan lähinnä muhkeilla kulisseilla, mutta käy tämä vähintään hyvästä mainoskiekosta studioaikaa myytäessä.

THE SILVER: Do You Wanna Dance / Popper (Johanna/Black Label BLS 8007). SILICON TEENS: Judy in Disguise / Chip 'n Roll (Mute 004). EARCOM 3: Noh Mercy: Caucasian Guilt / Revolutionary Spy / Stupid Babies: Baby Blues — Baby Sitters — From Chorley: Tablecloth / Deutsch Amerikanisch Freundschaft: Ich Und Die Wirklichkeit / The Middle Class: Out of Vogue — Situations (Fast F 9). SUURKAUPUNGIN KANSA: Rottien

yö / **Nancy Jones (Johanna/Black Label BLS 8006).** Viimekesäisellä »No More Greasella» Silver osoitti hälyäänien ritinää ja rätinää tehtävän Suomessakin, jos joku sitä epäili. Nyt on sirkkelin, leikkuupuimurin ja muiden minulle tuntemattomien studiokoneiden läpi pantu vanha kunnon »Do You Wanna Dance», mutta epäilen, että jos tätä menee diineille soittamaan, niin turpiin tulee. Käsittely ei ole enempää ortodoksinen kuin kumouksellinenkaan, mutta englantilaisten Silicon Teensien »Judy in Disguise» -versioinnin lämmin huumori puuttuu siitä täysin. Puolenkymmenen soittokerran jälkeen kuluu kyllä Siliconsienkin viehätys. En tiedä, mistä nämä asianharrastajat tulkintoihinsa vaikutteita saavat, mutta toivottavasti eivät ainakaan toistensa levyistä. Siten Stupid Babiesin »Baby Sittersin» ei toivo kulkeutuvan Gösta Sundqvistin korviin, vaikka hauska protesilaulu lapsenvahteja vastaan onkin. Tupla-EP »Earcom 3» on edinburghilaisen Fast-yhtiön kolmas »musiikillinen aikakauslehti» heille lähetetyistä koenauhoista ja aiemmin kuulemaani ykkösosaa huomattavasti antoisampi. Britannian lisäksi musisointia tulee USA:sta sekä Liittotasavallasta skaalan vaihdellessa ei-hassummasta punk-energioinnista tarttuvampaan modernismiin. Ei näissä esityksissä Fastin alkuaikojen veroisia paloja ole, mutta mielenkiintoinen paketti kuitenkin. Suurkaupungin Kansa ei musiikillisesti liity edellisiin, mutta menköön samassa Leavingsien Black Label -julkaisuna. Mitä jäljelle jää kun Leavingseista riisutaan ne piirteet, joiden takia monet muusta iskelmämusiikista vähät välittävät pitävät yhtyeestä? Sen paljastaa koruttomasti »Rottien yön» kankean tylsä »humorismi».

THE AGENTS: Snake Shake / Sydänsuruja (Johanna JHNS 123). Neljän EP:n keräilypaketti: EDDY & THE LIGHTNINGS: Shut up / JORMA KALENIUS: Rock / ESQUIRES: Kovan päivän ilta / ESQUIRES & AVENGERS: Rautalankaa (Finnlevy EPP 1). Päinvastoin kuin Agents ja Finnlevyn papat en ole koskaan ymmärtänyt rautalangan päälle, eikä kääntymistä ole näköpiirissä. Epäilemättä Esa Pulliainen ja kumppanit soittavat musiikkiaan asiaankuuluvasti ja soittakoot toki: hiljaisia, rauhallisia miehiä. Soittavatkin hiljaa. Alkuperäiseltä rautalanka- ja beat-kaudelta tai suomalaisittain kai vähän myöhäisemmiltä vuosilta on julkaistu uudelleen albumin hintaisena neljän EP:n paketti. Suomalaisen rockin historiaa, sanotaan kannessakin. Kyllä kyllä ja jos muovikääröä ei avaa, levyt säilyvät kauniisti historiallisessa paketissaan eikä niitä tarvitse kuunnella. Se onkin suositeltavin käyttöohje.

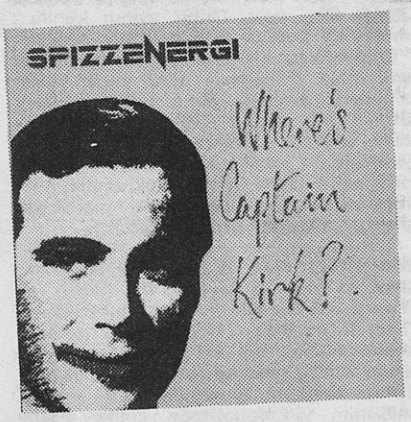

SPIZZ ENERGI: Where's Captain Kirk? / Amnesia (Rough Trade RTSO 4). Englantilaisten pikkuyhtiöiden vaihtoehtolistan alkuvuoden moniviikkoista kärkilevyä ei tällä palstalla aiemmin ole otettu huomioon, joten nyt on korkea aika tuoda täkäläisetkin kuulijat Spizzin loistokkaan »Captain Kirkin» vaikutuspiiriin. Siitä riittää iloa rajattomasti enemmän kuin ikävystyttävästä Star Trek -elokuvasta, jonka alun neljännestunnin mainosfilmejä olisi kaivannut pitkitetyn elokuvan keskelle sitä elävöittämään. Spizzin levy on leffalippua halvempi ja patiminuuttisena parituntista järkälettä ansiokkaampi huikean scifi-roinan edustaja. Tai ei Spizz mitään roinaa ole, vaan pelkistetyistä lähtökohdista käynnistyvää iskevää poppia moderniin rytmiin sovellettuna perinteisessä hengessä. Olipas monimutkaisesti sanottu. Spizz on suoraviivaisempi.

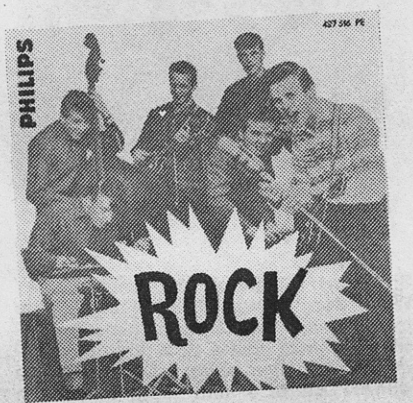

RICHARD HELL & VOIDOIDS: Time — Don't Die / NEON BOYS: That's All I Know — Love Comes in Spurts (Shake SHK 101). Nykin nihilisti Richard Hell on pitänyt kunniassa hyvää jokavuotista tapaa ja vaivautunut nousemaan sängystään levyttääkseen kaksi uutta lauluaan. Rikulla on persoonallisuutta, joka saa terästämään tarkkaavaisuutta, vaikka Helvetti ei nyt aivan kuumimmillaan roihuakaan. EP:n toiselle puolelle on arkistojen aarteista paljastettu — toisin Hellin käsiin on osunut pölyinen vanha demokasetti — kaksi Neon Boysien esitystä vuodelta 1973. Televisionia edeltänyt Neon Boys oli yhtä kuin Hell, Tom Verlaine ja rumpali Billy Ficca. Hell on hiljattain kolumnistina herättänyt keskustelua siitä, kuinka hän itse asiassa keksi punk-rockin ja englantilaiset vain seurasivat perässä. Levykannen vanhassa kuvassa Riku seisookin sheidsit päässään tukan sojottaessa moneen suuntaan yllään nahkarotsi ja revitty T-paita. Visuaalista puolta Malcolm McLaren häneltä epäilemättä omikin, mutta Neon Boysien laitapuolen poplauluja Glen Matlock osasi väsätä ilman näiden esimerkkiäkin. Varsin viehko julkaisu joka tapauksessa, ja Verlaine ei näköjään koskaan ole kitaristina välittänyt siitä, mitä muut tekevät vaan on painellut omia raiteitaan vaikka yhdensuuntaisella kadulla.

SCRITTI POLITTI: 4 Sides: Bibbly-o-Tek — Doubt Beat / Confidence — P.A.s (Rough Trade/St. Pancras 12" RT 027) sekä 2nd Peel Sessions: Messthetics — Hegemony / Scrilocks Door — OPEC-Immac (Rough Trade/St. Pancras 034). Edellisen singlearvostelun jälkeen Liverpool on voittanut Englannin liigan ensimmäisen divisioonan mestaruuden, Leicester, Grimsby ja Huddersfield alemmat sarjat. Me jatkamme Scritti Polittin kahden samanaikaisesti julkaistun EP:n myötä. Isompi niistä sisältää bändin tuoreimpia studiosessioita, pienempi John Peelin radio-ohjelmaan tehtyjä äänitteitä. Haurasta, monisuuntaista musiikkia, joka onnistuessaan avaa laajempia näkymiä kuin kolmen miehen kitara, basso & rummut -yhdistelmät yleensä tekevät. Mielenkiintoisimmat panokset sijoittuvat molemmilla levyillä B-puolelle. Kuka enää tarvitsee albumeita tai A-puolia? Ei nyt vielä niitä hylätä, sillä toisinaan Scritti jää ikävystyttäväksi eikä sytytä ahkeralakaan sahauksella. Laulajan ääni tuo miellyttävästi mieleen Robert Wyattin, joka hänkin on pitkästä aikaa vieraillut studiossa.

SIOUXSIE & THE BANSHEES: Happy House / Drop Dead / Celebration (Polydor POSP 117). Jos ihmettelette, miten liigamestaruus liittyi äskeiseen, niin John Peel on Liverpoolin kannattaja. Peelin ohjelman kuuntelijat taas ovat suuria Siouxsien kannattajia, ja »Happy House» on alun perin suunniteltu bändin fanklubille. Ovat varmaan iloista porukkaa. Kuten arvata saattaa, »Happy House» on nimestään huolimatta matalapaineisen painostavatunnelmainen.

Samanaikaisesti piisissä on riittävästi popmaisuutta lista- ja muuhunkin menestykseen, eikä Banshees vieläkään ole julkaissut huonoa singleä. Tietysti musiikin luonnetta kuvastaa osuvammin kääntöpuolen »Drop Dead», huomion- vaan ei kunnianosoitus bändin viime syksynä jättäneelle puolikkaalle. Siouxsie manaa pojille vähemmän myötätuulista tulevaisuutta vanhan kumppaninsa Steve Severinin sekä uuden rumpalin Budgien tukemana. Kitaristiksi on lainattu John McGeogh Magazinesta.

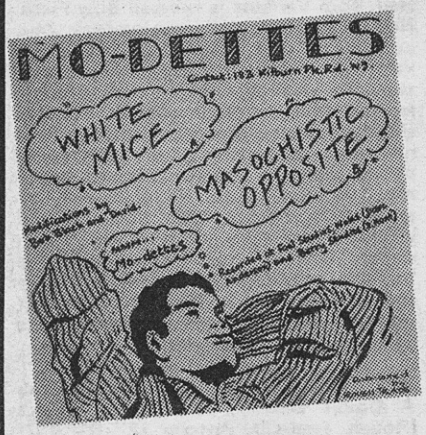

MO-DETTES: White Mice / Masochistic Opposite (Mode 1). HOLLY & THE ITALIANS: Tell That Girl to Shut up / Chapel of Love (Oval 1016). MARTHA & THE MUFFINS: Echo Beach / Teddy the Dink (Dindisc DIN 9). Uusista englantilaisista tyttöbändeistä Mo-dettes on valokuvien perusteella todettu mielenkiintoisimmaksi. Viehkoa jälkeä Ramona, Kate, Jane ja June loihtivat ensisinglellään »White Mice», vaikka piisi ei kovin vahva olekaan. Kivaa keinahtelua ja hyvää tyttöpoppia, ja mitä se on selviää jos ei tässä niin seuraavassa jaksossa levypussin Modettes sarjakuvassa. Holly italialaisineen sekä Martha & Tortut ovat sekayhtyeitä Atlantin takaa, ja niissä on suunnilleen yksi laulava tyttö kahta poikaa kohti. Levylle bändit ovat päässeet Englannissa, Holly radiotoimittajana ja rockhistorioitsijana tunnetun Gharlie Gilletin Oval-merkillä, jonka edellinen löytö oli Lene Lovich. Eli hyvät ovat nyttemmin Virginin kanssa sopimuksen tehneellä Hollylla jäljet, ja hyvä on myös debyyttisingle. »Tell That Girl to Shut up» on raikkaan iskevää käyttöpoppia, jonka rinnalla Marttojen »Echo Beach» jää hitusen värittömäksi selkeän B-52's-vaikutteiseksi neljävitoseksi.

CRISTINA: Is That All There Is / Jungle Love (Ze WIP 6560). Vain New Yorkissa tai sitten nerokkaimmilla englantilaisilla pikkumerkeillä voidaan tehdä tällaisia levyjä. Cristinan sinkun on julkaissut nykkiläinen pikkuyhtiö. Entinen teatterikriitikko Cristina on tehnyt klassisen entäs sitten -levyn. Yhden sortin diskodekadenssia hurmaavimmillaan. Laulun kertojaminän ollessa pikkutyttö tämän äiti tuikkasi perheen asuintalon tuleen. Äiti oli sellainen. Kaiken mentyä ohitse tyttö ihmetteli itsekseen, eikö tulipaloon tuon kummempaa liittynyt. Ikävuosien lisäännyttyä työttä rakastui Manhattanin ihanimpaan poikaan. »Kävelimme joenrantaa ja hän hakkasi minut sinipunaiseksi. Rakastin sitä. Olisin voinut tappaa tuon kaverin puolesta. Sitten eräänä päivänä James lähti pois. Olisin voinut kuolla... mutta en kuollut. Sitten sanoin itselleni: "Eikö rakkaus ole tuon kummempaa?"» Ja sitä rataa. Tällaisesta minä pidän. Piisin alkuperäissäveltäjät Mike Leiber ja Jerry Stoller sitä vastoin eivät. Heidän mielestään tulkinta halventaa alkuperäisteosta, ja single on jouduttu vetämään kaupoista eikä ole mukana Cristinan albumilla. Suomalaisista levykaupoista nopeimmat voivat vielä onnistua sen nappaamaan.

MADNESS: Work & Rest Play EP: Night Boat to Cairo — Deceives the Eye / The Young and the Old — Don't Quote Me on That (Stiff BUY 71). Madnessin esikoisalbumin lähdettyä TV-mainonnan myötä uudelleen kiipeämään ylöspäin Englannin listoja singlejen lypsäminen siltä jatkuu. Albumin ykköspuoliskon kolme ensimmäistä raitaa ovat nyt kukin vuorollaan ilmestyneet neljävitosina, ja tämä julkaisupolitiikka alkaa rasittaa pahasti, sillä »Night Boat» ei piisinä ole likimainkaan »My Girlin» veroinen. Uusi EP sisältää kolme ennen julkaisematonta raitaa, mutta kahden edellisen singlen kääntöpuoliskojen tavoin ne ovat köykäisiä ylijäämäraitoja, jotka kaiken haluavat Madness-fanit näin kuitenkin ostavat. Ahkerassa keikkailussa Madnessin ohjelmisto ei ole uusiutunut lainkaan, ja bändi kaipaa kipeästi uusia piisejä. Jo Madnessin omasta puolesta toivon, ettei seuraava single ole »Believe Me».

SKAFISH: Discgracing the Family Name / Work Song (Illegal ILS 0018). Minkäs mies ulkonäölleen tai musiikkimieltymyksilleen mahtaa, mutta tässä Jim Skafish ilmeisesti häpäisee perheensä tämän omissa silmissä. Mutta ei niin pahaa ettei jotain hyvääkin, sillä samalla syntyy omintakeista ja oudosti viehättävää poppia. Kun kevätttalvella tulin lautalla Ruotsista Suomen puolelle, laivan keskusradiosta kaikui aamutuimaan »Disgracing the Family Name», ja mietin hetken, mihin oikein olin matkalla. Tilanne selittyi radion Rokkivekkarin epätavallisella levyvalinnalla ja saatettiin palata normaaliin päiväjärjestykseen. Chicagolaisella Jim Skafishillä on luisevaan vartaloon ylisuuri pää, suhteessa vieläkin mahtavampi nenä sekä siisti mutta huomiota herättävän mätäsmäinen hiusleikkaus. Tämä single on levytetty jo vuonna 1978. Milloin saamme kuulla, mitä »perheen mätä omena matoineen» tänään tekee?

DISTRACTIONS: It Doesn't Bother Me / One Way Love (Island WIP 6533). Mitä mainiointa ja terävintä modernia poppia soittavasta manchesterilaisesta Distractionsista voi luottavaisesti kuultavan lähikuukausina enemmänkin. Bändin ensimmäinen Island-single »It Doesn't Bother Me» on uusi versio alun perin bändin viimevuotisella pikkumerkillä julkaistulla EP:llä »You're Not Going out Dressed Like That!» kuullusta piisistä. Suuremmin piisi ei ole uudessa purkituksessa muuttunut, eikä siihen ole ollut tarvettakaan, sillä tarttuvuuden lisäksi Distractionsilla on sitä niin tarpeellista mutta harvinaista persoonallisuutta sekä kyky kuulostaa nimenomaan tämän päivän bändiltä eikä menneiden lämmittelijältä.

CABARET VOLTAIRE: Silent Command / Chance versus Causality (Rough Trade RT 035). Harmaan modernistista teollisuusdiskoa Sheffieldistä. Diskoteollisuutta Cabaret Voltaire ei edusta. Se ei ole myöskään kovin tyypillinen musiikkiteollisuuden edustaja, vaan työntää omassa studiossa työskentelevänä kiekkoja ilmoille tiiviiseen tahtiin ajattelematta sitä, maksimoidaanko näin kunkin levyn myyntikyky. Vuodentakaisen »Nag Nag Nagin» tavoin »Silent Command» osoittaa Cabaret Voltairen olevan tavoitettavimmillaan pikkulevyillään, kun taas albumit sisältävät varsinkin vierailla piiseillään tarpeettomampaakin materiaalia. Synkkä mutta eloisasti sykkivä »Silent Command» pomppii tasaisen varmasti alitajuntaan todistaen lopulta olevansa brittien jälkimodernismia parhaasta päästä.

MEMBERS: Romance / The Ballad of John and Martin (Virgin VS 333). LENE LOVICH: What Will I Do Without You / Joan (Stiff BUYJB 69). Keskinkertaisia albumiraitoja vaan eivät mitenkään erityisiä singlevalintoja esittelevät Members ja Lene Lovich uusimmilla neljävitosillaan. Nicky Tesco laulaa kommelluksista, joihin liika ryypiskely saattaa johtaa, kun taas Lene on romanttisemmalla tuulella. Tuonpuoleisen vieraan popmaisena piisi on melkeinpä Lenen ohjelmiston stereotyyppi Membersien paljastaessa yksitotisesti raskaampia kasvojaan. Englannissa Lenen kiekko julkaistiin tuplasinglenä, jonka toinen puolisko koostui live-taltioinneista, mutta meillä on tyytyminen albumipaloista tehtyyn jukeboksiversioon.

Canary 10/2 Stereo Mixer

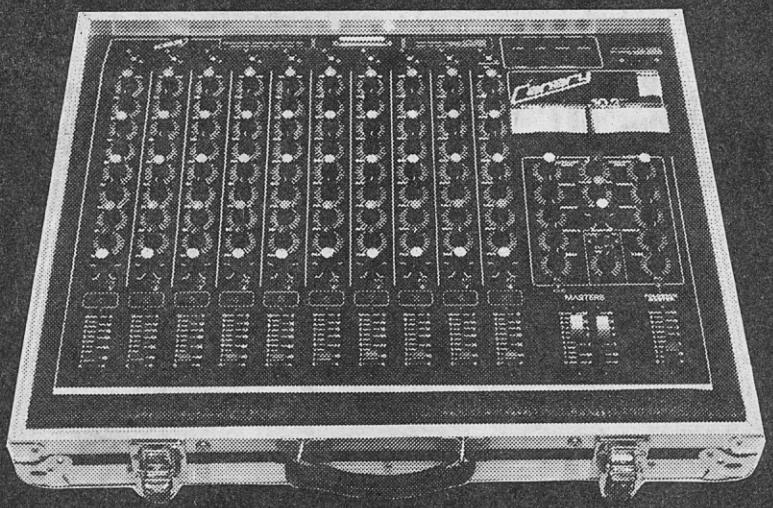

10/2 on pieni ja näppärä sekoituspöytä, joka on suunniteltu pienten esiintyjäryhmien miksaus- ja/tai äänityskäyttöön. Kanavakohtaisina sisäänmenon herkkyyssäätö, diskantti-, keskiääni- ja bassosäädöt, kaiun ja monitoroinnin lähtötasosäädöt, panorointisäätö sekä kytkin ennakkokuuntelua (PFL) varten. Sisäänmenoliitännät symmetriset (muuntajilla) ja matalaohmiset. Myös masterulostulot XLR-liittimillä. Aux- ja kaikuliitännät jakeilla.

Pääkanavien toiminnot: molemmissa pääkanavissa diskantti-, keskiääni- ja bassosäädöt sekä liukusäätimet ulostuloille (vasen—oikea—monitori), Aux-ulostulotason säätö nauhurille tai toiselle vahvistimelle, kaiun pääsäätö sekä kuulokeulostulon tasosäätö. Kuuloketarkkailu valittavissa (PFL—F/B—PA). Kun PFL tai FOLDBACK on valittu kuunteluosoitteeksi, näyttää oikeanpuoleinen VU-mittari antotason.

Tämä kaikki »Flight case»-koteloituna hintaan 5.490:—

PROFESSIONAL AUDIO EQUIPMENT

MUUSIKOT!
TEITÄ EI OLE UNOHDETTU

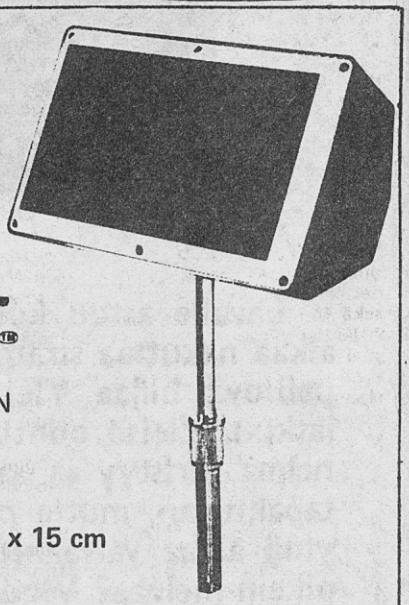

GALAXY AUDIO

on suunnitellut monitorikaiuttimen, joka ei aiheuta sijoitusongelmia. **HOT SPOT.**

Käsivarrenmitan päässä, esim. MIKROFONITELINEESEEN KIINNITETTYNÄ, HOT SPOTIN 100 watin teho vastaa 400 watin tehoa lattialle sijoitetusta monitorikaapista.

— 2 kpl 5" kokoaluekaiutinta 1,1 kg:n magneetilla
— herkkyys 120 db/100 W, 1 m
— kulutusta kestävä ABS-muovikotelo
— 16 ohm (2 kpl 8 ohm sarjassa)
— paino 3,6 kg
— taajuusvaste 100 Hz — 15 kHz — 6 db
— epäherkkä akustiselle kierrolle

Mitat: 17 x 28 x 15 cm

OVH. 670,—

MS AUDIOTRON
KISKONTIE 7 HKI 28
VAIHDE 410688

JÄLLEENMYYJÄT

Bluesounds

Lavalle astuu kolme rauhallista miestä. He eivät puhu. Kitaristi alkaa nakuttaa stratonsa alakieliä. Soundissa on kaikua. Basisti ja rumpali ovat hiljaa. Yleisö kerääntyy lavan edustalle. Rauhallinen nakutus jatkuu. Yleisö odottaa. Jatkuva nakutus alkaa jo hermostuttaa. Tunnelma kiristyy ja sali alkaa hiljetä. Yleisö toivoo jotakin muuta jo tapahtuvan, mutta piina jatkuu. Kitaristi nakuttaa. Monet näyttävät yhtä aikaa vaivaantuneilta ja jännittyneiltä – mitähän toi kitaristi oikein meinaa? Vihdoin mustiin pukeutnut kitaristi laulaa hiljaa mikkiin: »C.C. less...» Basisti ja rumpali lyövät lyhyet iskut. Yleisö huokaa helpotuksesta – vihdoinkin se aloitti. Nyt kaikki ovat keskittyneitä ja mukana jutussa. Yleisö on valmis ja vireessä, samoin bändi. Ja nakutus jatkuu...

Bändi on nimeltään Bluesounds. Suomalainen vastine 80-luvun haasteeseen. Fiilistä joka täyttää ja vangitsee; musiikkia joka pohjaa perinteeseen ja katsoo eteenpäin.

Bluesoundsissa on voimaa ja karismaa, mikä pitää homman kasassa suoden kuitenkin mahdollisuuden vapauteen ja irrotteluun. Keikalla ennetaan fiiliksen viedä ja otetaan yleisö mukaan. Kun piisi alkaa, ei tiedetä mitä sen aikana tulee tapahtumaan. Keikka on luova tilanne, haaste sekä bändille että yleisölle.

Dave Lindholm puhuu kreisistä balanssista, hallitusta hulluudesta, hypnoottisuudesta ja taiteellisesta vapaudesta. Hän tekee Bluesoundsille piisit ja tekstit. Ari Vaahtera soittaa bassoa, Zape Leppänen rumpuja, ja hän myös laulaa. Vain kolme miestä, eikä enempää kaipaakaan. Bluesounds on tiukka, yhtenäinen ja syvä bändi.

Bluesounds syntyi vuosikymmenen taitteeseen. Aikaan, joka vaatii uudistumista; menneen arvioimista ja tulevaisuuden näkemistä. Bluesounds kattaa nämä vaatimukset. Se musiikissa on selvä bluespohja, joka ilmenee melodioissa ja joissakin sointukuluissa. Siinä on myös Dave Lindholmille ominainen leima, joka on nähtävissä kautta hänen levytetyn tuotantonsa, tai pikemminkin musiikkinsa, sillä Dave ei pidä sanasta »tuote». Tätä pohjaa bändi käsittelee modernilla otteella hallitusti ja tyylikkäästi. Soundi ja sovitustapa on uutta. Teksteissä uskalletaan pureutua myös syvälle ihmiseen ja nähdä asioita, joita arkitajunta ei aina tavoita. Bändin musiikki, tekstit ja tunnelma luovat kokonaisuuden, jonka avoin ihminen voi ottaa vastaan ja ymmärtää. Minulle Bluesoundsin albumi »Black» (Johanna) on jo antanut voimaa masennuksen hetkenä. Se osaa avartaa ajatuksia.

UUSI SOUNDI

Dave, Ari ja Zape eivät lavalla paljoa puhu. Haastattelussa he olivat yllättävän puheliaita ja avoimia. Heistä paistoi sama itsevarmuus ja rentous kuin lavalla.

Bändin spontaania syntytarinaa kertoo Dave:

»Se oli tää vanha juttu. Me mentiin kämpälle Zapen kanssa, mä halusin vähän jammailla. Zape oli hengannu tän Arskan, vanhan traktorikuskin kanssa. Se sanoi että otetaan basisti mukaan. Okei, Arska tuli kämpälle. Sitten me soitettiin, ties mitä me soitettiin. Jotain bluesia, semmosia oikein helvetin hitaita ja lujaa perkele. Me käytiin pari kertaa niin. Sitten ruvettiin kyllästymään siihen, ettei ollu mitään mitö tekis, että se oli vaan sitä kelausta. Sitten me ruvettiin huviksemme treenaan jotain piisejä. Se päättyi siihen, että tuli tauko, jolloin joka jätkä lähti vähän eri suuntaan.»

»Siinä vaiheessa kun me mentiin seuraavan kerran tekeen toi juttu, mua oltiin pyydetty toisiin bändeihin ja musta tuntuu että oli aika paljon säpinää muuallakin. Mä olin kieltäytynyt kaikesta, koska mä olin päättänyt ruveta soittamaan Zapen ja Arskan kanssa. On turha mainita mihin mua pyydettiin. Se ei todellakaan ollut houkuttelevaa. Jee, se oli vähän tällasta», naurahtaa Dave kun Juke Boxista rämähtää Boney M:n »River of Babylon». Istumme puolilta päivin helsinkiläisessä satamakapakassa.

»Me treenattiin aika perinteistä matskua. "Cigarette Lean» (single) oli jopa modernia muihin piiseihin verrattuna. Sitten me ruvettiin puhumaan helvetisti. Enhän mä tuntenut Arskaa, ja Zape ja minä oltiin oltu niin kauan aikaa sitten tekemisissä, että me oltiin muututtu helvetisti. Me ruvettiin jutskaa paljon juttuja, jolloin alkoi tapahtua ihme juttuja. Esimerkiksi tää piisi "C.C. Less". Kerran me kyllästyttiin siltä paikalta treenaamaan niitä vanhoja piisejä. Se oli ihan yhteinen fiilis. Mä näytin että vittu, jotain tällasta... Mä rupesin nakuttaa vaan helvetisti, Ari ja Zape oli heti messissä. Me soitettiin sitä suunnilleen samanlaisena kuin se on levyllä, vaan helvetin paljon pitempänä. Se nakutus jatku ja jatku. Jutskattiin siinä välillä ja pidettiin suunnilleen bileet siinä. Silloin tapahtui se muutos, joka nyt on sitten se niin sanottu soundi, ja se syntyi yhdessä.»

Bluesounds-soundin voima piilee sen yksinkertaisuudessa. Daven kitarassa on puhdas ja selkeä sointi, joka

syntyy uudesta Mesaboogie-vahvistimesta ja vanhasta Fender Stratocasterista. Vaahteran täyteläinen basso on hyvin esillä. Vasta tässä bändissä hänen kykynsä pääsevät kunnolla esille. Vaahtera on notkea ilmava basisti, jolle ovat luonteenomaisia elastiset, silti tukevat kuviot. Zape Leppänen korostaa kompillaan laulumelodioita ja tuo väriä persoonallisilla rytmeillään. Silloin kun Lindholm, Vaahtera ja Leppänen ovat vireessä, Bluesounds toimii loistavasti.

Uuden soundin syntyminen jätti bändin kuitenkin kiusalliseen tilanteeseen. Dave jatkaa:

»"C.C. Less" oli aika vaikea pala. Me jäätiin nimittäin mielettömään tilanteeseen. Oli yks piisi, josta me tiedettiin, että hei, tää on nyt sitä! Loput oli ihan muuta, ja me jouduttiin kuitenkin soittamaan niitä. Me jätettiin "C.C. Less" tavallaan sivuun, koska se hämäs niin paljon. Se on vähän saatana kun olis vetänyt unilääkettä. Sitten tuli "I Am Only Dreaming of You (T.H.E. World)», se helpotti tilannetta. Multa rupes tuleenkin piisejä niin perkeleesti. Nyt on semmosia piisejä, joita sä et ole ikinä kuullut. Me oltais pystytty tekemään triple-LP, jos me oltais haluttu, mutta me valittiin ne piisit, jotka sopii. Ne kuvaa oikeestaan sitä vaihetta kun tää soundi tuli.»

»Uusi matsku on erilaista, vaikka siinä on ne samat fiilikset. Yhteinen juttu on se, että me sovitetaan kaikki piisit kimpassa. Ne muuttuu sovitusvaiheessa ratkaisevasti. Niistä putoo osia pois tai tulee lisää uusia.»

Zape: »Siihen vaikuttaa se, että me puhutaan piiseistä. Ja me puhutaan ihan mistä tahansa: kirjallisuudesta, musiikista...»

SALAISUUKSIA

Dave ja Zape ovat kovia puhumaan. Haastattelun aikana keskustelu rönsyili moneen suuntaan. Puhuttiin kirjoista, kirjailijoista (Gurdijeff, joka on vaikuttanut Daveen), elokuvista, Vincent Van Goghista, vanhoista kulttuureista, elämisestä, musiikista.

Entä puhutteko Daven piisien teksteistä?

Dave. »Nimenomaan teksteistä. Sen takia että jokainen tietää mistä on kysymys. Me ei puhuta yksittäisistä sanoista vaan ideoista ja fiiliksistä. Ja osa niistä on salaisuuksia. Ne eivät kelpaa julkisesti, ne on liian viittaavia. Jos vaikka kysytään mitä on se T piste H piste E pistee siinä Worldin edessä, niin kyllä jokainen meistä tietää sen jutun, mutta sitä ei voi sanoa. Se olis julkisesti huono juttu. Ihmiset ei ymmärtäis sitä juttua, ja tarttuis vaan siihen.»

Bluesoundsissa on välillä salaperäisyyttä. Tekstit ovat henkilökohtaisia kokemuksia omasta elämästä, joita ulkopuolisen voi olla vaikea heti ymmärtää. Tämä tuo musiikkiin jännitystä, joka pitää mielenkiintoa vireillä. Syntyy fiilis, jota ei voi tarkasti määritellä eikä hahmottaa. Sen läsnäolon voi aistia. Se pakottaa pohtimaan asioita.

Bändi on ollut jäsenilleen tärkeä henkireikä. Sen syntyaikoihin liittyy voimakkaita henkilökohtaisia kokemuksia, jotka ovat vaikuttaneet bändin musiikkiin. Niinpä Bluesoundsissa ei ole mitään teennäistä. Sen musiikki on avointa ja paljastavaa. Bluesounds ei rakenna kuorta. Se on juuri sitä mitä se on, musiikkia joka on kiinni elämässä.

Dave: »Bändin synty oli hyvin avoin tilanne. Kukaan meistä ei tiennyt mitä tapahtuu silloin kun alkoi tapahtua. Se oli helvetin vaikeeta aikaa, jolloin nää piisit rupes tuleen. Mä olin ihan skutsissa. Mä olin tosiaan helvetin mustana.»

BLACK?

»Jee... sellasella omituisella tavalla. Mua ei enää kiinnostaneet tollaset asiat kuin syöpä, madot, laivat, naiset, viina. Mä olin ihan eri alueilla. Mä koin sen jutun niin saatanan yksinäisenä, että mä en pystynyt selittämään sitä. Mä koin sen ihmeellisenä. Mä en pystynyt antamaan sille mitään kuvaa, en mitään muotoa. Jokainen ihminen, joka on maalannut vähän, ymmärtää sen merkityksen, mitä tarkoittaa muoto. Suora viiva ja kulma — siinä on hirvee ero. Mutta sitten kun sä et saa niitä kumpaakaan, et saa selkoa mistään... Koko ajan tapahtuu ja koko ajan puuttuu jotain. Se oli aikamoinen paikka», Dave muistelee.

Johtuuko LP:n nimi »Black» noista fiiliksistä?

Dave: »Kyllä osittain, mutta se täysin musta kansi on vanha juttu. Mun unelma on monta vuotta ollut tehdä musta LP-kansi. Tää on eka bändi jolle se sopii. Se sopii täysin. Se on helvetin selvä, niin kuin se musiikkikin. Se on yksinkertaista. Jos sä oot kitaristi ja haluut löytää soinnut, sä löydät ne; jos sä oot basisti, sä löydät bassot; jos sä oot rumpali, sä löydät rummut; jos sä oot laulaja, sä löydät ne äänet. Ei siinä ole mitään ylimääräistä.»

Bluesounds saattaa olla vanhoille Lindholm-diggareille outo pala. Siinä on tuttuja ja turvallisia piirteitä, mutta ainakin yhtä paljon uusia hämmentäviä sävyjä.

Dave: »Mun mielestä "Black" on semmonen levy, että se pahenee puheista. Se on olemassa niin selvästi sydämeen piirrettynä. Jos mä rupeen selittään sitä, niin mä puhun paskaa... Koska se on yksinkertaisesti niin saatanan selvä. Se on se hämmennys, mistä ihmiset puhuu ihmeissään.»

Zape: »Kun ihminen rupee selittämään mitä se on tehnyt, silloin se menettää sen.»

Dave: »Se on yks asia, mikä on koettu, tehty ja eletty, ja jonka vaikutus tulee kestämään koko loppu elämän. Ei sitä voi hylätä. Sen voi unohtaa, mutta sydämessä se on aina.»

»Black» on syvä levy. Se perustuu fiilikseen ja tulkintaan, jonka elävyyden takaa äänityksen live-tekniikka. Päällekkäisäänityksiä ei ole paljon, joten levy vastaa bändin livesoundia. Levyä ei ole varsinaisesti tuotettu, pikemminkin soitettu ja eletty. Ari Vaahtera vastaa LP:n soundeista ja miksauksesta, ja on siinä mielessä levyn tuottaja. Hänen mielestään musiikin pitää levyllä elää ja hengittää. Siksi »Blackille» ei ole lisätty hienouksia ja uusia kuvioita kuten yleensä on tapana. Lopputulos on pelkistetty ja vaatimaton.

Studiolevy ei pysty koskaan vastaamaan keikkatilannetta, jossa kuulija voi nähdä bändin ja olla mukana luomassa fiilistä. Siksi levyjä tuotetaan, ja siksi niihin lisätään täyteläisyyttä. Levy pyritään saamaan mahdollisimman hyvin kuuntelua kestäväksi. Sen tulisi pystyä pitämään mielenkiintoa vireillä pitkään, mikä onnistuu pienten yksityiskohtien avulla, joita kuuntelija voi kuuntelukertojen myötä vähitellen löytää.

Bluesounds ei pidä tästä tekniikasta. He panevat painon spontaaniudelle ja alkuperäiselle fiilikselle. Tällainen levy on vaikea saada toimimaan. Bluesoundsilta se onnistuu musiikin vankan selkärankan ja tunnepohjaisuuden vuoksi. Lisäväri olisi tehnyt LP:stä täyteläisemmän ja mielenkiintoisemman, sillä tuskin päällekkäisäänitykset olisivat näistä miehistä fiilistä tappaneet. Toisaalta pelkistetty muoto auttaa keskittymään kokonaisuuteen.

KAKSI KERTOMUSTA

Levyn puolet ovat nimeltään »First Story» ja »Second Story». »First Story» elää kaipuuta ja tuskaa. Siinä on sitä mustaa fiilistä, josta

Dave puhui. Musiikki ei kuitenkaan ole masentavaa. Siinä on paljon odotusta ja voimaa, joka toisella puoliskolla muuttuu elämänhaluksi. B-puolella kahleet alkavat irrota ja asiat asettua paikoilleen. »Second Story» ymmärtää ja tulkitsee. Siinä puhutaan vapaudesta, välittömyydestä ja Elämisestä isolla E:llä.

»First Storyn» avaa hypnoottinen ja tehokas »C.C. Less», joka johtaa pitkään »T.H.E. World» -piisiin. Se alkaa kiertävällä bassokuviolla, joka tuo mieleen sävyjä Talking Headsista ja Public Imagesta. Vahvasti tulkittu lauluosuus nakutuskomppeineen purkautuu komeaan kertosäkeeseen. Pitkä kitarasoolo huipentaa tunnelman kertoen monia asioita joihin sanat eivät yllä. Ennen levypuoliskon päättävää kaunista akustista laulua, »Parahua», tulee kirkas ja surumielinen balladi »I'm in Need», josta Dave kertoi seuraavaa:

»"I'm in Need" (of a young woman) on hyvin olennainen piisi. Kukaan ei koko tässä maassa tai maailmassa pysty esittämään sitä niin kuin tää bändi. Se on ihan varma. Se on semmonen piisi niin kuin Fleetwood Macin "I Need Your Love So Bad». Siihen ei pysty kukaan. Sitä voi soittaa, mutta se on ihan eri juttu. Kyllä Beatlesien "Hard Days Nightia" voi soittaa vittu vaikka kuka, mutta se on ihan eri juttu miten NE sen soittaa.»

»Se on Zapen ja mun laulusoundi. Sitä ei saa. Kun täällä ei ole muutenkaan bändeissä laulajia. Puhumattakaan sitten että olis kaksi. Suomessa ei lauleta sen takia, koska täällä ei ole kaduilla laulajia. Ei täällä ole sellasta lallatusta. Se on surullista. Semmosta jotain kenkien vaihtamista, että miten siirtää kenkää askelesta toiseen. Se on näköjään paljon olennaisempaa kuin se, että antaa mennä vaan.»

B-puolella annetaan sitten mennä. »Hop Inside the Wild Cab» on avaus villiin yöhön. »ABCPW» — niitä Bluesoundsin salaisuuksia — on paljolti Talking Heads -tyylinen elektronisesti muokattuine lauluineen sekä kitarakuvioineen. »Hop hey, soul freedom!» Dave huudahtaa ja soittaa raisun kitarasoolon. Rauhallinen »Burning» on levyn parhaimmistoa. Se kurottautuu ymmärtäväisesti arkitajunnan tuolle puolelle.

Dave:»"Burning"... se on varjo kadulla, tyhjyyden ylistys. Se ottaa tyhjyyden ja ymmärtää sen. Se on semmoinen piisi, missä ei tarvi kieltä. Sen vois lallattaa, mutta ei niin kuin lallattamalla, vaan niinkun joku uusi lallatus. Semmonen uus samansävyinen juttu, niin kuin lallatus on yleismaailmallista. Ei siinä tarvita niitä sanoja. Se fiilis tulee siitä.»

»Naked Country» on laukkaava piisi. Sen teksti kertoo siitä, mitä Dave elämältä haluaa. Pitkä päätöspiisi »Waiting for a Heart» on tyypillinen Lindholm-sävellys, joka jää lopussa kelaamaan kertosäettä.

»Black» on viisas levy. Sitä kannattaa kuunnella, koska siitä oppii asioita.

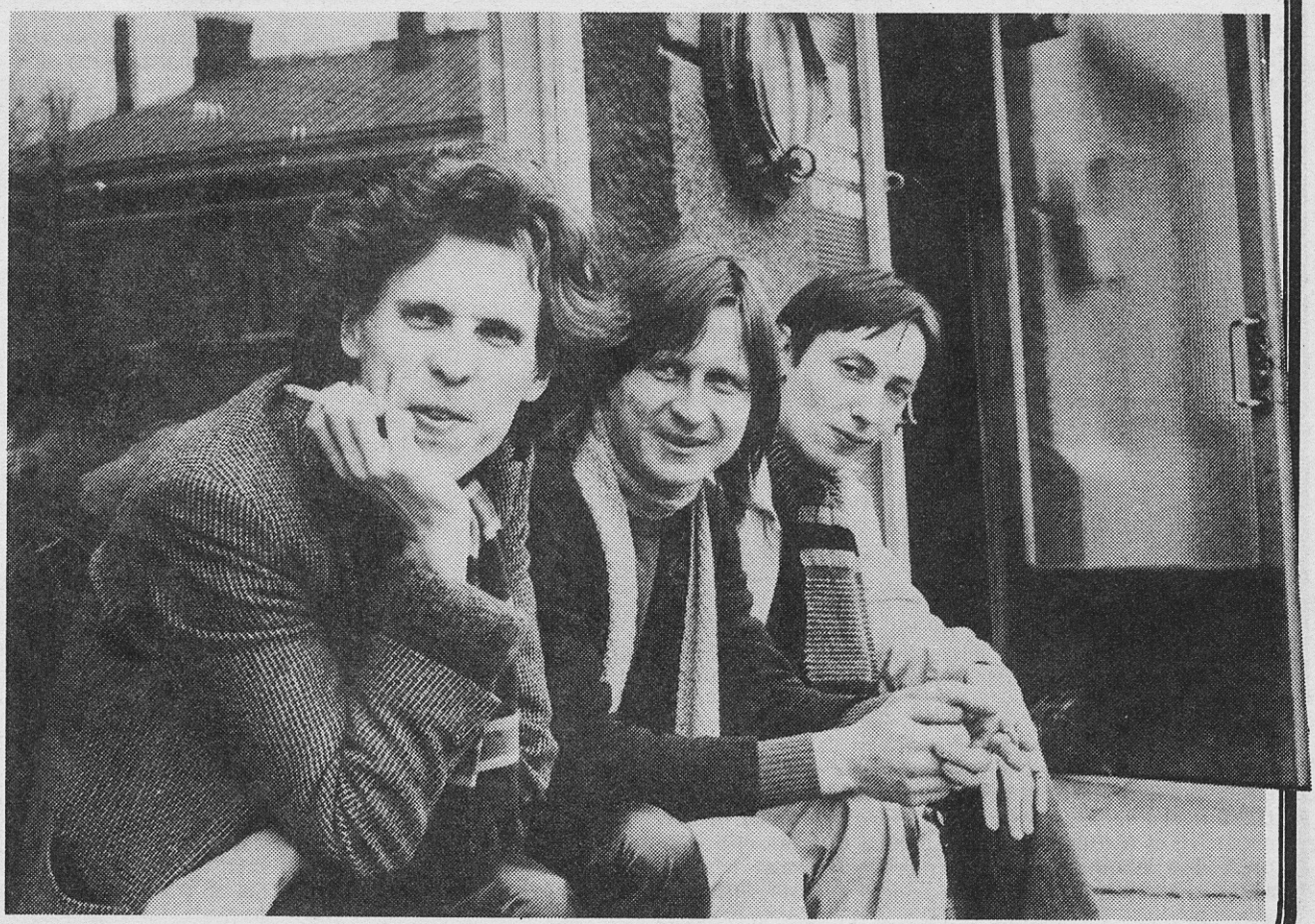

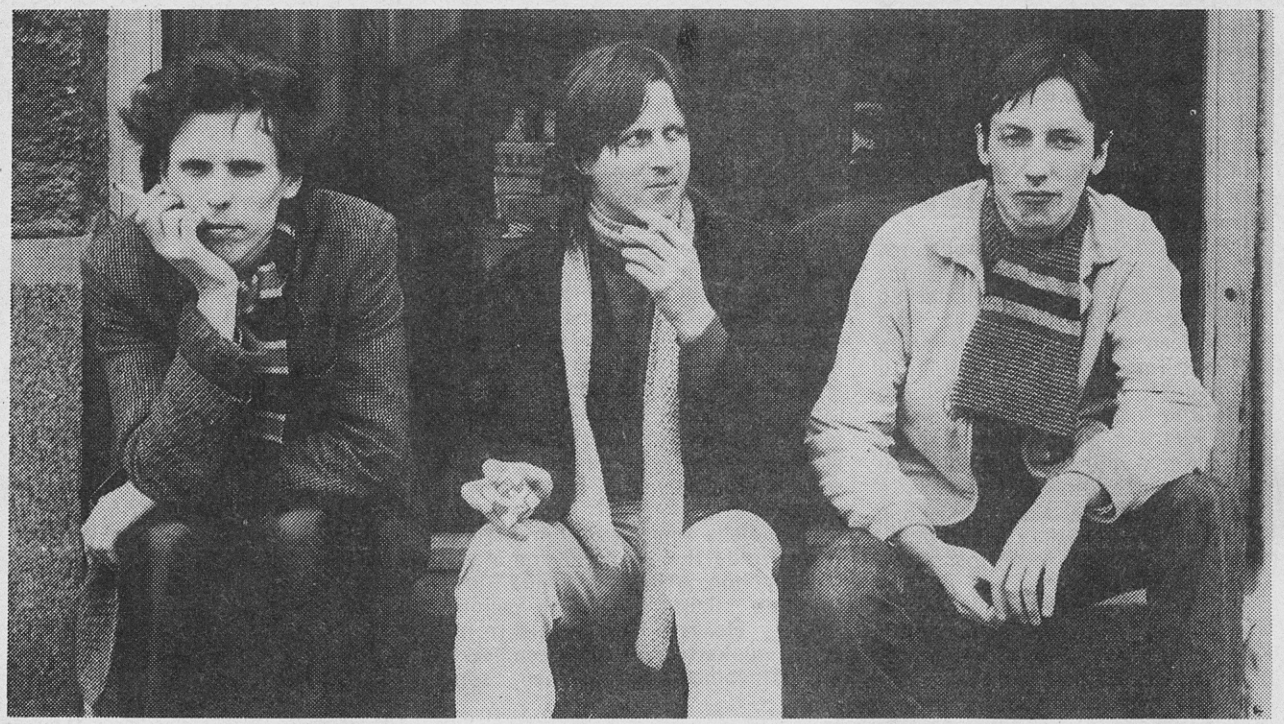

Bluesounds käyttää Daven sävellyksiä ja sanoituksia (lukuunottamatta Talking Heads -versiota Al Greenin soul-piisistä »Take Me to the River»), koska Zape ja Ari voivat toteuttaa omia sävellysideoitaan toisessa bändissään eli Limousinessa. Limousine on tavallaan jatkoa Kalevalalle, jossa Zape ja Ari soittivat sen hajoamiseen saakka. Limousine on tehnyt yhden singlen Love Recordsille. Uuden sinkun julkaisee CBS.

Bluesounds-teksteissä on paljon mielenkiintoista asiaa, oivalluksia ja kypsiä näkemyksiä elämän menosta. Ne ovat kuitenkin englanniksi, jolloin ne eivät aina tavoita kuulijoita. Kysyin Davelta, onko hän ajatellut käyttää suomen kieltä näissä piiseissä, edes kokeillut.

»En. Mä en koe sitä juttua sellasena. Yleensäkin selittäminen noista jutuista on pitkäveteistä. Lyhyesti sanottuna tähän sopii kieli jolla se lauletaan. Suomi olis semmonen leikki. Se olis liian helppoa. Siinä pystyis fräijää ihan miten vaan. Kieltämättä se on houkuttelevaa, mutta mä olen nähnyt liian paljon ja tiedän, että se ei viehätä mua.»

»Suomalaiset ei osaa ajatella englanniksi. Se on se ero, minkä takia kuulostaa niin helvetin kornilta, jos täällä muut rupee laulamaan englanniksi. Ne ei ajattele sitä juttua. Sen pitää olla luonnollista. Mä pystyn ajattelemaan englanniksi, en mä ole sidottu mihinkään. Se johtuu siitä, että mä olen nähnyt helvetisti vaivaa. Mä olen tehnyt paljon enemmän duunia kun kukaan muu täällä. En mä ole ilmaiseksi saanut mitään. On tehtävä paljon sydämen läheistä duunia. Jokainen ihminen, joka tekee niin paljon duunia, se saa sen. Ei mitään saa sillä tapaa että vaan unelmoi. Se ei toimi.»

PITÄIS RÄTISTÄ

Dave innostui samalla analysoimaan suomalaisten pidättyvää luonnetta:

»Sitten on vielä se juttu, että ei ole tommosta ajattelutapaa käytännössä, että onko kanttia vai ei. Jokainen tekee sen mitä gekee. That's it.»

»Kaikki tommonen on pelleilyä. Se on vaan ittensä jarruun pistämistä, kun rupee miettiin mikä on mitäkin ja mikä ei ole mitäkin, ja miettii ennen kuin tekee mitään. Se on oikein syntymälahja suomalaisilla. Ekaks mietitään elämää ja sitten ruvetaan elämään. Ja kuitenkin tää on yks syvimpiä kansoja henkisesti. Tätä ei fuulata niin nopeesti, eikä nää ihmiset huijaa niin nopeesti kuin muut kansat. Suomalaisilla on helvetin hyvät mahdollisuudet ja musta tuntuu että tää tulee muuttumaan. On vaan helvetin raskasta seurata sitä hidasta fillarii. Tiedätsä kun skidinä teki noita lätkiä fillariin pyykkäreillä, niin Suomessa pannaan 285 semmosta pyykkäriä niin että se pyörä ei liiku, ja ihmetellään mikä siinä jutussa on kun sen pitäis rätistä.»

»Mutta en mä haluais missään muualla asua pitempiä aikoja. Kyllä mä diggaan Suomea. Se on niinku... ei niin kutsuttu isänmaa, koska semmosta mä en tunnusta. Mutt kun luonto on samanlainen kun se on, joissakin ihmisissä. Kaikissa ihmisissä jossain sisällä on se luonto. Se on vaan niin hyvin hallittu.»

Teillähän on mahdollisuus musiikilla vaikuttaa uinuviin ihmisiin ihan positiivisessa mielessä, ja herättää niissä jotakin.

Dave: »Joo toi on toi juttu että miksi ei olle esimerkkejä. Mun mielestä toi on kaikki ihan paskaa.»

Ei ollut kyse esimerkistä vaan virikkeiden antamisesta.

Dave: »No antaa virikkeitä. Mikä on se perusta antaa virikkeitä? Mun mielestä ainoo ja luonnollisin tapa on se että sä teet mitä sä teet. Jos sä rupeet onkiin tai sukeltaan tai myymään ja ostamaan mielipidettä, niin sä et ole enää sinä. Se on kauppatapa eikä mikään elämäntapa.»

»Se on livena meillä se juttu, että mennään soittaan. Välillä me ei puhuta mitään, mikrofonista ei tuu muuta kuin laulu, mikä johtuu siitä, että on sellanen fiilis ettei huvita puhua, huvittaa soittaa. Mitä vittuu

siinä puhumaan, ei ole mitään syytä. Ja se juttu on sillä selvä. Mä en tiedä, ehkä mä oon nähny liian läheltä jutun toisen puolen, että puhutaan helvetisti.»

GEOMETRINEN KEIKKA

»Mä oon aikanaan harjottanu niin kutsuttua manipulointia. Sillon kun mä soitin yksin — siitä on joku seitsemän vuotta kun mä tosiaan soitin niin että mä diggasin sitä juttua — mä treenasin sen tilanteen. Mä treenasin yleisön sillä tapaa, että se oli ihan geometrinen juttu. Tää on hassua, mutta se on totta», Dave naurahtaa.

»Okei, mä olin lavalla. Se on yks piste. Yleisö on 180 astetta. Kaikki seuraa sitä pistettä, mua. Jotta ne olis mukana siinä jutussa tarvitaan toinen piste. Mä ärsytän määrättyä tyyppiä. Mä en näe sitä, mutta mä tiedän, että yleisössä on joku sellanen tyyppi, että kun mä tarpeeks kauan ärsytän sitä, se nousee ja rupee puhumaan. Tulee kaks pistettä. Yleisö kääntyy, se on 360 astetta, ja ne rupee viihtyyn helvetisti. Mä ärsytän sitä tyyppiä sillä tapaa, että mä pystyn hallitsemaan sitä. Eli kun se on helvetin kuumana, mä sanon sille yhtäkkiä helvetin lempeesti, että okei, soitetaan yks piisi väliin. Sillä tyypillä on fiilis, että nyt ME soitetaan, ja sitten se niinkun tönii kaikkia, että ole hiljaa saatana. Me soitetaan piisi ja siihen mestaan tulee mieletön fiilis. Sitten mä heitän taas sille tyypille vähän kaasua päähän, niin että se hermostuu vitusti ja huutaa jotakin. Ja mulla on taas parempi vitsi kuin sillä. Okei, se on taas hallussa, taas selitetään jutut. Tää jatkuu puoli tuntia, kunnes se on niin totaalinen juttu, että se on sillä selvä. Mä tsekkasin sen.»

»Ainoo miten toi liittyy Böuesounds-juttuun on se, että kun me soitetaan, se perustuu siihen vanhaan lauseeseen, joka on helvetin arvokas: älä puhu ruoka suussa! Eli kun me soitetaan, niin jonkun uunon on ihan turhaa ruveta selittämään, koska se ei tiedä juttua. Me soitetaan niin kauan kun me soitetaan. Kun me lopetetaan, se voi tehdä mitä vaan.»

Dave korostaa itsetunnon ja oman arvon tiedostamisen tärkeyttä rockissa ja yleensä elämässä:

»On tunnettava oma arvokkuutensa. Ei sitä voi ruveta heittämään siltä pohjalta, että en mä ole mitään. Se nimittäin ei pidä paikkaansa. Se on vale. Jos sä oot tehny helvetin kauan jotain, mikä on sun sydämelle arvokasta, ja sä meet sanomaan että tää ei ole mitään, sä teet itselles pahoja temppuja. Sun pitää tehdä juttus niin selvästi, että jos joku tulee uunoilee, niin sun ei tarvitse kiinnittää mitään huomiota. Ihmisen pitää käyttää kykyjään. Ihmisellä on mielettömät kyvyt tuoda esiin jotain juttua.»

KREISI BALANSSI

Oletteko koskaan miettineet mitä Bluesoundsin keikalla tapahtuu, analysoineet sitä tilannetta?

Dave: »Semmosessa bändissä, missä on minä ja Zape, se on täys mahdottomuus. Se musa on lähtökohta johonkin, mihin tullaan. Mihin, sitä ei tiedä sillon kun alottaa. Ei pysty sanomaan, että nyt me soitetaan näin ja nyt noin.»

Teistä saa sellaisen kuvan, että keikalla tilanne on hallussa koko ajan. Siitä paistaa määrätietoisuutta ja näyttää, että te pystytte kontrolloimaan tilannetta.

Ari: »Vaikka se on vapaata, me ei olla mitenkään päättömästi, koska me ollaan BÄNDI. On helvetin tärkeetä, että bändi toimii eikä se, että joku yksinään toimis ja muut sitten ihmettelis mitä toi sekoilee.»

Dave: »Se on se kreisi balanssi just mulla ja Zapella. Ari on semmonen vaaka. Me heilutaan siellä kummallakin puolella. Meillä lähtee hyvin nopeesti meneen, ja lähtee sillä tapaa että kaikki lähtee.»

»Kun sä puhuit tosta hallitusta hulluudesta, niin se on aika pitkälle sitä. Kukaan ei ole superior. Instrumentalistina kukaan ei ole toista helvetin paljon kovempi. Me kaikki ollaan samassa menossa ja ymmärretään jos toisella menee kovaa ja annetaan tilaa. Niin kuin että "hyvä että teet, anna mennä vaan!"»

Se vaatii paljon yhteisymmärrystä ja kokonaisuuden tajua.

Dave: Se vaatii sitä, että osaa svengailla. Ei siinä ole mitään muuta. On kornii olla ainoa neekeri Helsingissä, se on ihan sama juttu. Sen takia pitää ottaa mukaan pari muuta neekeriä.»

»Bluesoundsin kemia on aika kova juttu. Joka bändissä on oma kemia. Arin merkitys on ollut helvetin iso. Zape ja minä ollaan semmosia liitooravia; villejä, mutta kuitenkin helvetin perillä siitä, mikä menee läpi itselle. Ari on erilainen. Se pisti mut kuuntelemaan Talking Headsia. Aluksi mä inhosin sitä, mun mielestä se oli kauheeta musiikkia. Sitten mä rupesin diggaamaan sitä. Nyt se on yks mennyt juttu. Se on yhä olemassa. Ei se meinaa, että mä hylkäisin jotain. Että mä hylkäisin Piafin, Billie Holidayn, Paganinin, Dylanin tai jotain. Mutta asioiden merkitys muuttuu. Se on kuin luettu kirja. Sä voit aina ottaa sen ja tsekata, että wow, toi oli hyvä juttu.»

TUULTA LAVALLA

Mitä tekisitte, jos yleisö olisi keikalla välinpitämätöntä?

Dave: »Tohon on hyvä vastaus: ei runoilija ole saarnaaja. Me tehtäis sama juttu. Me soitettais ihan niinku että antaa mennä vaan.»

»Välinpitämättömyys on kiero käsite, jos ajatellaan sitä sellasena, että ihmiset ei taputa tai ne vaan kävelee. Se ei meinaa sitä, että ne ei kuulis. Ihmiset kuulee, äänet jää niiden päähän. Kun ne on raahautuneet johonkin paikkaan, ne on jossain tekemisissä sen jutun kanssa, vaikkei ne haluaisikaan ilmaista sitä. Ehkä mä tiedän sen siksi, koska mä olen itse ollut helvetin ujo. Se meinaa sitä, että myöhemmin hiffaa.»

»Välinpitämättömyyttä ei ole. Äänet koskee. Muhun vaikuttaa esimerkiksi tuuli helvetisti. Mä kuuntelen tuulta. Siellä on paljon lauluja. Semmoset ihmiset, jotka ei kuuntele tuulta, niin sitten jos lavalta tulee tuulta, niin vaikka ne ei kuuntelis sitä, niin ne ainakin tuntee sen. Samalla lailla kuin kadulla kävellessä tuntee tuulen.»

»Välinpitämättömyys on keksitty juttu, pila. Yleensähän on osoittautunut, että kaikkein välinpitämättömimmät ihmiset on kaikkein kuumimpia. Sillähän Marilynkin pelasi peliä leffoissa. Se jos kukaan ajatteli helvetin paljon juttuja. Sillä kolahti yks sun toinen juttu. Se pyöri kovissa baleteissa. Sen vitsi oli tosi julma.»

HYPNOOTTISUUTTA VAI KULTTUURIMELUA?

Bluesoundsin henkisen kemian rinnalle nousee tietenkin voimakkaana bändin musiikillinen kemia. Mitkä ovat bändille tärkeät musiikilliset ainekset?

Zape Leppänen pohtii trion mahdollisuuksia:

»Trio on traditionaalisesti kahlittu johonkin määrättyyn muotoon. Helvetin harva trio pystyy käyttämään laajoja kaistoja. Tästä me ollaan käyty helvetin paljon keskusteluja. Esimerkiksi miten saadaan basso sellaseen asemaan, että se soi kuin kitara. Arskan bassonsoitossa tulee perinteisen basson lisäksi kitara. Se lisää

toleranssia helvetisti. Me laajennetaan tontteja siten että luodaan pelkkiä ääniä, jotka voi soida sinällään, mutta laatuja voidaan parantaa.»

Dave hämmästyneenä: »Jumalauta Leppänen on tainnut käydä puhekurssin, saatana se panee niin kylmää, että mun on pakko myöntää että noinhan se on.»

Hypnoottisuus on ollut viime aikoina paljon käytetty määre puhuttaessa uudesta rockista. Sitä on käytetty myös Bluesoundsista puhuttaessa.

Dave: »Hypnoottisuus on sellanen juttu, että silloin kun me ruvettiin tsekkaamaan tätä juttua, se koski meitä. Se viritti meidät», Dave painottaa ja alkaa matkia erialaisia soundeja ja rytmejä. Zape ääntelee tietysti mukana.

Dave jatkaa: »Koko hypnoottisuuden käsite on mennyt ihan hölmöksi. Joka helvetin viikkolehdessä on nykyisin jotain hypnoottisia jäbiköitä, jotka on täysin possuja. Ne ei hiffaa hevonvittuu mistään. Ne puhuu hypnoottisuudesta, josta ne ei ensinnäkään tiedä mitään. Se on eka moka. Toinen moka on se, että ne vielä hyväksyy sen jutun niinku siltä pohjalta, että okei, tää on sitten hypnoottista ja sillä selvä.»

»Hypnoottisuus tarkoittaa sitä että on vaan. Sen merkitys on vääntynyt kuin vanha rauta.»

Daven aggressiiviseen jyrkkyyteen tuo Zape tarpeellista perspektiiviä:

»»Hypnoottisuus on sitä, että saadaan ihminen kuuntelemaan jotain määrättyä ääntä, yhtä ääntä. Ei vaan niin sanottua kulttuurimelua. Kulttuurimelu on sellasta, mikä on toistettua, jäljiteltyä jo itsessään ja manipuloitu itsessään niin valmiiksi, että siinä ei tarvi enää selittää mitään. Se vaan tulee ulos. Tehdään kolme kertaa sama juttu eri esittäjien kanssa ja hämätään sillä kaikkien korvat.»

»Täällä systeemissä tehdään nykyisin helvetisti tilastomusiikkia, siltä pohjalta, että mikään ei ole niinku samaa, mutta silti kaikki on samaa. Toi on mieletöntä miten jengiä vedetään narusta mesiin, saatana. Pannaan ne ostamaan sellasta paitaa, mitä ne ei ikinä ole halunneet, mutta ne ostaa silti ainakin kymmenen.»

Zapen käsitys hypnoottisuudesta ulottuu aika laajalle elämään. Ari palaa Bluesoundsin musiikkiin:

»Mulle tulee hypnoottisuudesta mieleen ”C.C. Less” ja ”T.H.E. World”, joissa vedetään yhdestä äänestä paljon irti. Siinä se teho on, ettei heti vaihda sointua. Me tehdään yks asia kerrallaan, meillä ei ole kiire mihinkään.»

Dave: »”C.C. Lessin” alku kasaa bändin. Kun se sitten lähtee, kaikki on kasassa. Kaikki on meidän juttua.»

Bluesounds painottaa vapauden merkitystä. Vapaus on kuitenkin vaikeimpia asioita elämässä. Sitä ei ole helppo toteuttaa. Davella se on ollut pitkään elämän ohjenuora, niinpä hän tiedostaa hyvin sen ristiriitaisuuden. »Se että miettii mitä haluaa sitoo jo vapauden», Dave toteaa.

Bluesounds on kreisistä balanssistaan huolimatta suhteellisen vakava bändi. Levyllä korostuu tämä puoli. Keikalla villiintyessään bändi on huomattavasti irtonaisempi ja avoimempi.

»Ootsä muuten huommanu että nimi Bluesounds alkaa ja päättyy samoihin kirjaimiin kuin Beatles?» Dave naurahtaa.

»No se oli aika rienaava yksityiskohta», Zape toteaa. Kaikki nauravat päälle ja ahtautuvat villiin taksiin, joka tipauttaa minut Johannaan ja jatkaa bändin ohjelmatoimistoon Lidon Musiikkiin. JUHANI KANSI

KOMPASS RECORDS

AKUSTISESTI
80-LUVULLE

St. Petersaari
Mielen tie

LEVY: KOLP-17
KASETTI: KOC-17
JAKELU: FINNSCANDIA

BLUES-BANDIN RISTIRETKI

»Jos vertaan 60-luvulla vallinnutta blues-kuumetta tällä hetkellä orastavaan, niin suurin ero on hauskuus, sillä 60-luvun blues-ristiretki oli suurimmaksi osaksi totista touhua», kertoo Blues Bandin rumpali Hughie Flint.

Flint jos kuka puhuu kokemuksesta. Hänhän oli mukana soittamassa Bluesbreakers-yhtyeessä 15 vuotta sitten soittaen muun muassa legendaarisella »John Mayall with Eric Clapton» -levyllä. Niinhän asia taitaa myös olla, artistit kuten George Thorogood, Dr. Feelgood, Solid Senders ja miksei myös Blues Band soittavat iloisempaa, svengaavampaa ja todennäköisesti myös laajempiin yleisömassoihin vetoavaa musiikkia kuin virkaveliyhtyeet hamassa menneisyydessä. Todisteeksi väitteelleen Flint kehoittaa hankkimaan juuri julkaistun Blues Bandin »Official Bootleg» -LP:n. Jos levyä kuunnellessa ei suu taivu hymynpoikaseen ja tossu ala vipottaa, niin asianomaisen on kenties parempi palata ELP:n »Works»tuplan pariib.

Sain mahdollisuuden pieneen juttutuokioon yhtyeen vieraillessa Norwichin Cromwells-klubilla. Tarkoitus oli tavata yhtyeen jäsenet ennen heidän esiintymistään. Näillä juttutuokioilla ennen esiintymistä on tunnetusti huono maine ja olen osaksi valmis yhtymään väitteeseen. Artistin tai artistien mielentilasta, joka on suoraan verrannollinen nautittujen kemikaalien määrään, riippuen ne voivat olla joko hiljaisia, jolloin ainut äänessä oleva henkilö on epäonninen haastattelija, tai äänekkäitä, jolloin yhtyeen jäsenet manageri mukaanluettuna osoittautuvat sympaattisiksi ja avuliaiksi ollen äänessä kaikki samaan aikaan. Blues Band on yksi jälkimmäisistä.

Astuessani sisään Flint kuultuaan minun olevan suomalainen kävi läpi suomenkieliset juomatervehdykset, siirtyi niistä sujuvasti rakkaudentunnustuksiin ja lopetti rankalla kiroilulla. Kävi ilmi Flintin entisen vaimon olleen suomalainen, ja Hughie oli oppinut ja ilmeisesti käynyt läpi edellä mainitut sanaryhmät samassa järjestyksessä aikaisemman vaimonsa kanssa.

Olin siis toivonut voivani osoittaa kysymykseni jollekin yksittäiselle yhtyeen jäsenelle, mutta niin ei kuitenkaan käynyt, ja onhan tietysti hauskaa jos on vara valita viidestä eri vastauksesta yhteen kysymykseen.

Paul Jones, voisitteko kertoa kuinka Blues Band perustettiin?

»Kokoonnuimme eräänä iltana soittamaan bluesia omaksi iloksemme. Paikalla ollut yleisö piti kuulemastaan siinä määrin, että se rohkaisi meitä lähtemään keikkailemaan vakavammassa mielessä. Nyt suosion jatkuvasti kasvaessa olemme päätyneet pysyvään kokoonpanoon. Tom McGuinness ja minä olimme varsinaiset alullepanijat.»

Oletteko yllättyneitä suosiosta?

»Täytyy sanoa, että suosio on ainakin tietyssä määrin tullut yllätyksenä. En olisi luullut bluesille löytyvän tarpeeksi kuulijoita, mutta toisin on käynyt, ja olemme siitä tietysti iloisia», toteaa kitaristi Dave Kelly, jonka juuret juontavat John Dummer Blues Bandiin. Dummer Blues Bandista muovautui myöhemmin doo-wop-yhtye nimeltä Darts.

Mistä löydätte kappaleet, tavalliset blues-standardithan on käyty läpi jo moneen kertaan?

»Olemme todella uhranneet aikaa tuolle pulmalle, ja yllätykseksemme olemme havainneet arkistojen olevan

➡

täynnä vähemmän tunnettuja aarteita. 60-luvulla oli levytettyä bluesia niukalti saatavissa, mutta tänään country bluesia ja Chicago bluesia löytyy levytettynä melkoiset määrät.»

Basisti Gary Fletcher lisää samasta asiasta: »Se että käymme läpi arkistoja ei suinkaan tarkoita sitä, ettemmekö säveltäisi itse. Pyrimme enenevässä määrin kattamaan ohjelmistomme omilla sävellyksillämme. Esimerkiksi uusi singlemme »Come on in» on Tomin ja Paulin sävellys.»

Entäpä paljon keskustelua herättänyt LP:nne?

»Meillä oli materiaali valmiina, mutta levy-yhtiöt epäröivät. Ei voi sanoa, etteivät he olisi olleet kiinnostuneita, mutta riskit pelottivat. Chrysalis oli erittäin kiinnostunut.»

»Chrysalis oli helvetin kiinnostunut», Fletcher vahvistaa.

»Niinpä saimme tarpeeksemme odottamisesta ja painatimme LP:n itse ja myimme sitä keikoillamme. Myynnin lisäännyttyä Arista rohkaisi mielensä ja teki sopimuksen kanssamme», selvittää ex-Manfred Mann Tom McGuinness.

Koskeeko sopimus vain yhtä LP:tä?

»En muista tarkkaan, kaksi tai kolme, joten pari seuraava vuotta ovat turvatut.»

Olitte mukana Hope & Anchor -pubin pari viikkoa kestäneillä bluespäivillä, onko mielestänne tuolla festivaalilla mitään tekemistä bluesin tulemisen edistämisessä?

»Hope & Anchorin konserteissa kävi paljon nuoria, jotka eivät olisi vaivautuneet bluesfestivaalille normaalissa konserttiympäristössä, joten luulen sen toimineen monelle kiinnostuksen avaajana», Dave Kelly arvelee.

Millaiset Paul Jonesin elämänvaiheet ovat olleet sitten Manfred Manin päivien?

»Olen tehnyt joitakin enemmän tai vähemmän menestyneitä soolosinglejä, vähemmän menestyneitä enemmän», Paul Jones kertoo hymähtäen sanaleikilleen. »Pääasiassa olen toiminut näyttelijänä, sekä musikaaleissa että näytelmissä. Shaw, Shakespeare..»

Oletko saanut näyttämökoulutusta?

»En ole, ja monet kriitikot ovat arvostelleet esiintymisiäni pelkästään tuo seikka mielessään virheitä etsien. Niinpä olenkin tyytyväinen paluuseen rockmusiikin pariin.»

Millaisena näet yhtyeen tulevaisuuden?

»Tässä vaiheessa on turha puhua tulevaisuudesta. Katsotaan vuoden kuluttua. Yhtyeen nimi on Blues Band, joten tuskin alamme soittaa diskomusiikkia. Se ainakin on varmaa», Pauul Jones lopettaa.

Haastatteluani seurannut konsertti vahvisti huhut, joita olin yhtyeen esiintymisistä kuullut. Blues Band aloitti singlellään ja parin lämmittelykappaleen jälkeen seurannut »Flatfoot Sam» sai valtaisat suosionosoitukset tuhatpäiseltä Cromwellsin yleisöltä. Tunnelma vain parani illan mittaan yhtyeen pitäessä varmasti ohjaksia käsissään. Kappaleet olivat tiukkoja, sooloja ei venytetty liian pitkäksi niin kuin joskus bluesartisteilla on tapana. Dave Kellyn taidot slide-kitaristina olivat jo ennestään tiedossa, mutta Tom McGuinnessin lahjakkuus tuli varmasti monelle yllätyksenä. Yhdessä nämä herrat kutoivat todella maukkaita vuoropuheluja kitaroillaan. Laulusoundi vahva; neljä viidestä yhtyeen jäsenestä — vain Flint ei ollut mukana — huolehti lauluosuuksista. Pieniä häiriöitä lukuunottamatta äänentoisto oli koko illan huippuluokkaa eikä puuroutumista päässyt missään vaiheessa tapahtumaan.

Blues Band lähtee lähitulevaisuudessa kiertämään Eurooppaa ja aikoo pistäytyä myös Pohjoismaissa. Toivottavasti konserttienjärjestäjät Suomessa ottavat vierailun ajoissa huomioon ja pystyvät järjestämään ainakin yhden konsertin. Blues Band osoittautuu varmasti sen arvoiseksi.

ESA KOIVIO

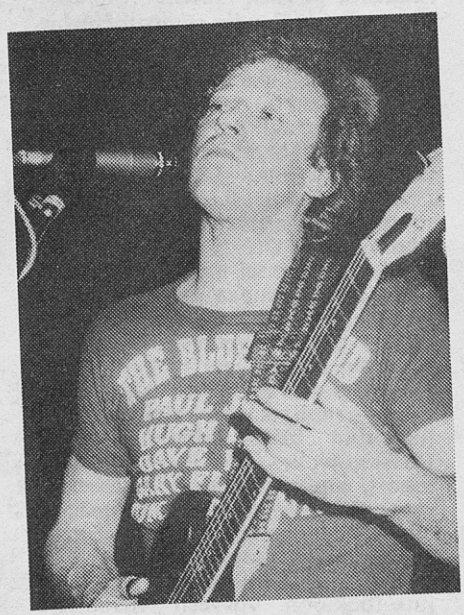

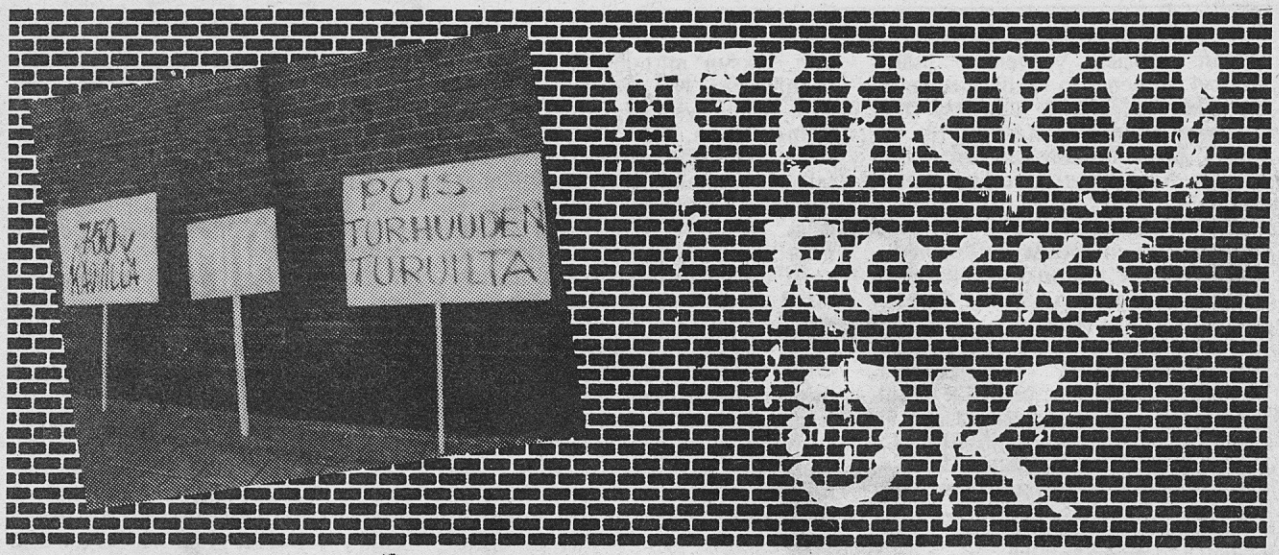

Tämä juttu sai alkunsa siitä, että Turussa on viime aikoina tapahtunut kaikenlaista uutta ja jännää, mutta valtakunnalliset lehdet eivät siitä huolimatta ole korvaansa lotkauttaneet. Vuosikausien tyhjäkäynnin synnyttämä informaatiokanavien tukkeutuminen lienee pahimpana syynä. Ihan syytä suotta, sillä...

Turulla on oma elävän musiikin yhdistyksensä. Telmu perustettiin viime syksynä. Kertaheitolla on liuta turkulaisia (sisällytän tässä raisiolaiset sekä naantalilaiset Turkuun, se ero näet tuntuu välillä häviävän pieneltä) yhteyeitä noussut yleiseen tietoisuuteen.

Turkuun on perustettu mukava studio sekä parikin uutta levymerkkiä. Ruisrock alkaa jälleen muodostua merkittäväksi tilaisuudeksi muutenkin kuin vain turkulaisesta näkökulmasta.

Eli hyvältä näyttää, Turunkin suunnassa.

BÄNDIT

Vanhat tutu nimet Kaamos, Noitawaimo ja H2O, ovat yhä toiminnassa. Aktiivinen liikehdintä on niiden kohdalla kuitenkin jo hiljenemässä. Kaamos on julkaisemassa uutta albumiaan, toivottavasti pian, sillä bändillä on yhä sanansa sanottavana suomalaisessa rockmusiikissa. Noitawaimon piti päästä taannoin levyllekin, mutta ainakaan minun silmiini ei ole minkäänlaista vinyylipuristetta eksynyt. Uusi turkulainen Fifty-fifty Records tuntuu kuitenkin olevan kiinnostunut, joten ehkäpä jotain syntyy. Noitawaimo soittaa Thin Lizzy -vaikutteista heavy rockia ja puolustaa paikkaansa yhtenä Turun kärkinimistä. H2O ei myöskään ole vielä päässyt levylle, niin hyvä kuin soittotaidoiltaan onkin. Noitawaimon tapaan tämäkin bändi soittaa heavya, mutta aika ei taida olla kovinkaan lupaava turkulaisille heavy-bändeille.

Lähinnä uuden aallon nimissä on tullut esille muutamia varsin kovia tulokkaita, ja levy-yhtiötkin ovat kuvassa mukana. SIG meni Johannalle ja single on jo kaupoissa. Narttu levyttää luultavasti Hilseelle tai Johannalle. Fabricseilla on oma Edge-merkkinsä ja TV:n Orjat lähtivät RCA:lle.

Muita turkulaisia nimiä ovat Rattlers (popmestaruuskilpailujen viides), Korroosio, Pogomotiivi ja Sister Ray. Turkulaisen uuden aallon peruscombo Vihan Muna sen sijaan taitaa jo olla haudattu.

Turun suosituin uuden aallon yhtye taitaa olla Rattlers. Bändillä tuntuu olevan keikkoja enemmän kuin tarpeeksi. Rattlers on tyyliltään tiukka punk-bändi, joka ei pelkää sanoa sanottavaansa. Suosioon ei voi olla vaikuttamatta lisäksi bändin laulujen tiukka Turku-keskeisyys. Lisäksi Rattlerseilla on laulusolisti Rinkossa persoonallisuus, jollaista ei hevin löydy. Muiden tyylien edustajista lienevät suosituimmat bluespohjainen Selvä Peli sekä Mistreated, joka ei tosin oikein vakuuttanut TV-keikallaan. Toisaalta, kaikillahan meillä joskus on huonoja päiviä.

Hajoavalla rockabilly-rintamalla seisovat (ex-SIG-basisti) Moko Karttusen ja (ex-Dead End 5 -basisti) Jari Salmisen Buck Jones & Rhythm Riders sekä Suave Twisters. Buck Jonesin albumia on ylistetty suomalaisissa musiikkilehdissä, ja on myönnettävä, että varsinkin Karttusen rennossa esiintymisessä on tietynlaista hohdokkuutta. Eipä ihme että miehelle on väläytelty soolouraa kantrin suunnalta. Suave Twisters puolestaan omaa vankan suosion varsinkin ympäristöpaikkakunnilla. Rockabilly ja 60-luvun tyylinen rautalankasoitanta sujuu ihan hienosti.

TELMU

Kevään 1979 kuluessa järjestettiin Pop-kellarissa perjantai-iltaisin pieniä konsertteja. Esiintymään pääsivät turkulaiset nuoret yhtyeet, joilla ei aikaisemmin ollut ollut tilaisuuksia esitellä taitojaan. Myöhemmin kesällä pidettiin vielä Konserttitalolla kolme isoa bändikatselmusta, joissa

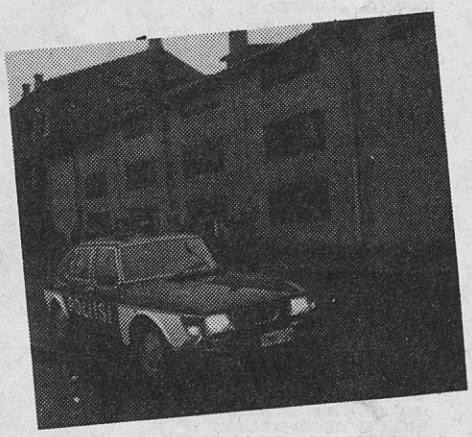

näiden nuorien yhtyeiden lisäksi esiintyi nimensä jo vakiinnuttaneitakin yhtyeitä. Näissä kolmessa tilaisuudessa esiintyi yhteensä 18 yhtyettä, ja tilaisuudet oli jaettu löyhästi keski-, proge- ja uuden aallon sarjoihin.

Näihin konserttitapahtumiin olennaisesti liittyen pitivät myös yhtyeiden edustajat kokouksiaan kaupungin nuorisosihteerin, Sirkka Salosen toimesta. Kokouksissa käsiteltiin muiden asioiden ohella myös kaivatun yhdistyksen perustamista. Aluksi suunniteltiin pelkkää bändiyhdistystä, mutta lopulta päädyttiin ottamaan mallia Helsingin Elmusta. Kesän kuluessa asia hiljalleen kypsyi, kunnes syksyllä pidettiin perustava kokous.

Neljätuntisen keskustelun päätteeksi hyväksyttiin säännöt, ja ne noudattelevat Elmun kohdalla tutuksi tulleita linjoja. Lisäksi kokous valitsi 12-jäsenisen hallituksen sekä sen puheenjohtajaksi Veijo Mäen.

Telmun toiminta lähti liikkeelle vauhdikkaasti kolmella avajaiskonsertilla. Turkulaisten yhtyeiden lisäksi konserteissa esiintyi vierailevia yhtyeitä. Turun konsertissa Jukka Gustavson, Raisiossa Vaavi ja Naantalissa Ypö-Viis. Naantalin avajaiskonsertin yhteydessä järjestettiin Turussa mielenosoitus Auran panimon vanhojen toimitilojen saamiseksi Telmun käyttöön. Valtausyritykseen ei kuitenkaan lähdetty.

Hallitus piti kokouksiaan viikoittain syksyn mittaan ja muodosteli toimikuntia. Ne perustettiin itsenäisiksi edellytyksellä, että jokaiseen toimikuntaan tuli yksi hallituksen jäsen pitämään hallitusta ajan tasalla. Toimikunnat eivät kuitenkaan lähteneet liikkeelle odotetulla tavalla. Nitään ei tapahtunut. Tyytymättömyys lisääntyi niin jäsenistön kuin itse hallituksenkin keskuudessa. Toiminta alkoi rappeutua. Hallituksen jäsenet halasivat erota yhdistyksestä, kuka yksikseen, kuka ryhmissä. Konsertit tuottivat yleisön vähyyden vuoksi tappiota ja niiden järjestäminen piti lopettaa.

Joulukuun 12. päivänä hallitus erotettiin ja tilalle valittiin uusi. Erottamisen syyksi ilmoitettiin hallituksen käsittäneen väärin tehtävänsä. Toiminnan vähyys katsottiin organisaation puutteeksi ja uusi hallitus velvoitettiin organisoimaan Telmu.

Vuodenvaihteen jälkeen ilmestyi Telmun oman julkaisun, Lehden ensimmäinen numero. Yhdistyksen sisäiseksi lehdeksi Lehti oli yllättävän kritisoiva yhdistyksen toimintaa kohtaan. Tyhjäkäyntiä ei pyritty kaunistelemaan ja syyllisiä ei ihan nimeltä mainittu mutta sormella osoiteltiin.

Kuvaavaa Telmun sekavalle tilanteelle oli, että tämäkin hallitus jäi varsin lyhytikäiseksi. Organisaatiota ei tosin saatu aikaan, mutta vaikuttivatko henkilökohtaiset skismat silti lopulliseen erottamiseen? Jäsenistön keskuudessa nimittäin puhuttiin aktiivisesti siitä, miten mainio ohjelmatoimisto Telmu olikaan hallituksessa istuvien yhtyeille. Kuulemma erimielisyydet aiheutuivat lähinnä siitä, ettei päästy yhteisymmärrykseen siitä, kenen yhtye soittaisi kulloinkin viimeiseksi.

Yhtä kaikki, uusi hallitus siis valittiin sääntömääräisessä vuosikokouksessa. Epäileväisimmät jäivät odottavalle kannalle.

Uusi hallitus järjesti bändikilpailut sopivien yhtyeiden löytämiseksi Telmua edustavalle albumille. Waldemar Wallenius käsitteli ko. tilaisuutta tuomarin ominaisuudessa helmikuun Soundissa, joten ei siitä sen enempää. Voittajat Laterna Magica, Mistreated sekä Rattlers tulevat ilmeisesti pääsemään levylle. Sanon ilmeisesti, sillä esimerkiksi puheenjohtaja Veijo Mäen Mistreated on jo kovaa vauhtia tekemässä levytyssopimusta eikä albumista ole muutenkaan mitään kuulunut. Toivottavasti yhdistys saa sen kuitenkin tehdyksi.

Heikohkosta ja riitaisesta alusta huolimatta puheenjohtaja Mäki näkee Telmun tilanteen valoisana. »Ne jotka todella tekevät jotain ja ne jotka vain roikkuvat mukana alkavat erottua», hän kertoi. Ehkä pahimpana puutteena koetaan jäsenistön vähäinen aktiivisuus. Konsertit ja jamitilaisuudet tuottavat yhä tappiota yleisön vähäisyyden vuoksi. Pientä apua on kuitenkin saatu nuorisolautakunnalta määrärahojen muodossa. Telmu sai 1500 mk kurssitoimintaan sekä 3000 mk muuta, esimerkiksi konserttitoimintaa varten.

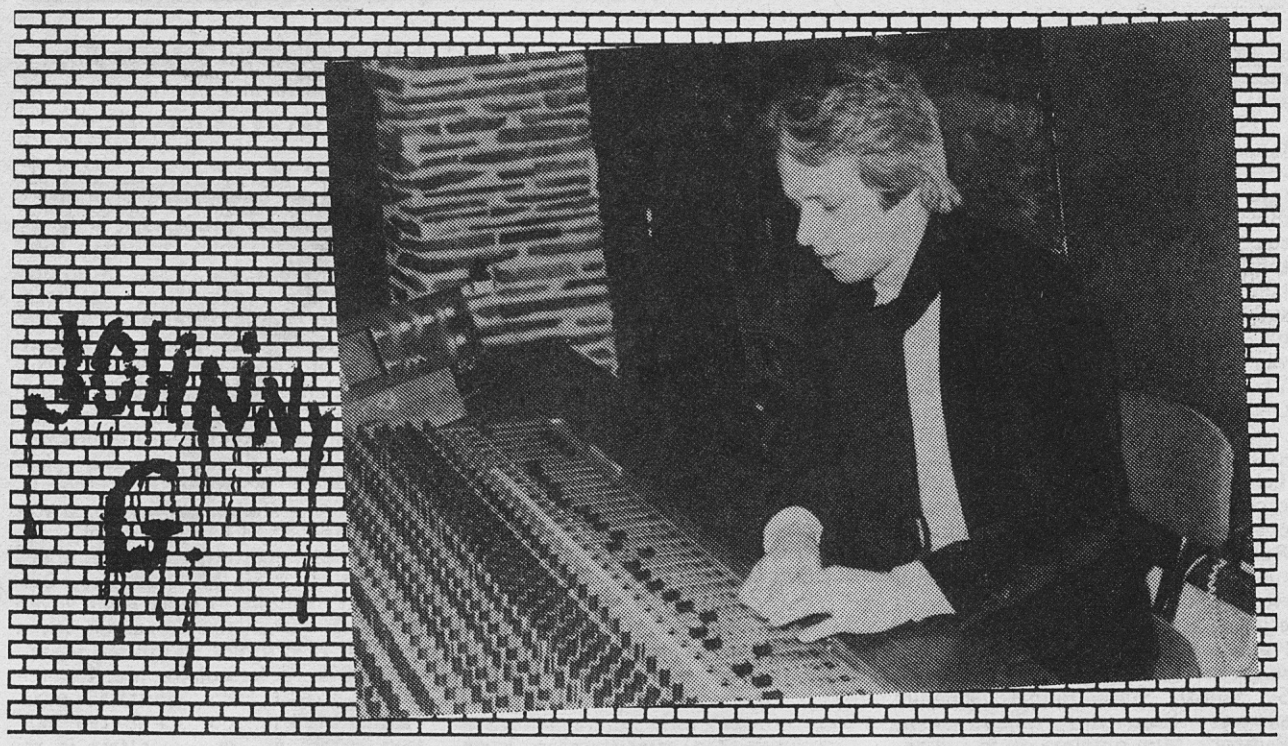

Huhtikuussa järjestettiin Folk & Country -seuran kanssa Bluegrass-seminaari ja toukokuun seitsemäntenä vieraili Pelle Miljoona uuden yhtyeensä kanssa. Pellen esiintymispaikka ei tätä kirjoitettaessa ollut vielä sovittu, mutta — öh — jäähalliakin oli ehdotettu. Tilaisuudessa piti kerättämän myös adressia Konserttitalon punk-boikotin nujertamiseksi, ja toivoa sopii että siinä myös onnistutaan.

Arkkitehtiopiskelijat tekivät Auran panimon korttelista käyttösuunnitelman, ja sen mukaisesti tiloihin sijoitettaisiin kulttuurikeskus. Oman osansa saisivat Telmun bändit harjoitus- ja konserttitiloina. Lisäksi suunnitelman mukaan tiloihin mahtuisi museo, ateljeetiloja sekä ravintola tai ruokala. Toisaalta Kiinteistöja rakennuslautakunta puolestaan suunnittelee sähkölaitoksen tai maalarinammattikoulun sijoittamista kortteliin. Tällä hetkellä näyttää siltä, että kuka sitten rakennuksen saakin, se ei ole ainakaan Telmu. Kaupunki ei ole esittänyt minkäänlaista vaihtoehtoratkaisuakaan, joten jotain olisi pikaisesti tehtävä. Kiinnostuneille Telmusta lisää informaatiota osoitteesta Telmu, PL 23, 20111 Turku 11.

SOITTOPAIKAT

Todella suuren vaikutuksen Turun musiikkielämään on tuonut uudistunut ravintola Kunta. Pitkin kevättä Kunta on järjestänyt toinen toistaan mukavampia konsertteja ja tuonut kaupunkiimme esiintyjiä, joita tuskin olisimme muussa tapauksessa nähneet. Esimerkkeinä mainittakoon vaikka National Health, This Heat, Dave Lindholm, Tuomari Nurmio, Veltto Virtanen jne. Kunta sijaitsee Rehtorinpellontien ja Hämeenkadun kulmassa. Sääli, että Turun Yliopiston Ylioppilaskunnan ravintola Iskeri ja sen mukana Kunta meni konkurssiin. Kunnan toiminta loppuu lähiviikkoina. Luultavasti jokin toinen yritys tulee jatkamaan hyvin menestyneen Kunnan toimintaa. Musiikkipoliittisen linjan jatkumisesta ei sen sijaan ole takeita.

Muita soittopaikkoja ovat TVO (Kunnan takana) ja Kåren Hämeenkadulla. Lisäksi Ikituurin kolkossa Arena-hallissa on vieraillut mm. Elvis Costello. Turun Konserttitalolla ovat käyneet mekastamassa sellaiset kuin Patti Smith Group, Thin Lizzy, Manfred Mann ja Eppu Normaali. Konserttitalo on muuten menettämässä mainettaan mukavana paikkana määrättyään punk-yhtyeet boikottiin. Syynä yleisön huono käytös tilaisuuksissa, WC:n seinien maalailu jne. Huonoa toimintaa niin yleisön kuin Konserttitalonkin puolelta.

Myös nuorisotoimisto järjestää konsertteja. Talvisin Pop-kellarissa ja kesäisin Martinsillan nuorisotalon ulkolavalla. Molemmat löytyvät Martinsillan kupeelta, eri puolilta jokea tosin. Nuorisotoimisto järjestää samoin yhtyeiden harjoitteluajat. Niitä ei kuitenkaan yhtyeiden suuren määrän vuoksi kovinkaan usein löydy. Nuoren yhtyeen kannattaa kuitenkin ottaa sinne yhteyttä, puhelin on 921-337 600.

Sopivia paikkoja konserttien järjestämiselle löytyy muitakin, järjestäjät vain puuttuvat. EVY on järjestänyt jotain TVO:lla, samoin eri poliittiset ryhmittymät — hiljaiselta kuitenkin tuntuu.

RUISROCK 80

Ruisrock pyörähtää käyntiin loppujen lopuksi tänäkin vuonna vanhassa kunnon Ruissalossa. Keväällä 79 puhuttiin jo julkisuudessa festivaalien siirtämisestä sisätiloihin. Aihetta tuntemattomien kuultiin esittävän hieman toisessa merkityksessä sangen mielenkiintoisia paikkoja festivaalien paikaksi. Sellaisia kuin jäähallia, urheiluhallia ja Ikituurin kongressikeskusta. Tyypillisintä turkulaista suunnittelutekniikkaa. Kaikki vähänkin elokuvateatteria isommat paikat katsottiin sopiviksi. Tulikohan kenenkään mieleen silloin esimerkiksi millainen jäähalli on

akustiikaltaan? Jos tulikin, se varmasti unohdettiin äkkiä epäolennaisena seikkana.

Musiikkilautakunta pysytteli kuitenkin oikealla linjalla ja esitti Ruisrockin säilyttämistä Ruissalossa ja jopa sen kaksipäiväistömistä. Eri ryhmien painostamana kaupunginhallitus vaikutti myönteiseltä ja asiasta tehtiin päätös. Asiaa pidettiin jo lähes varmana, kunnes saatiin kylmä suihku niskaan. Kaupunginvaltuuston oikeisto riitti kaatamaan toisen päivän vaatiman määrärahaesityksen. Yksipäiväiseen oli siis tyytyminen. Onneksi pysyttiin edes Ruissalossa.

Osansa Ruisrockin säilyttämisen eteen työtä tehneistä mainittakoon Telmun lisäksi se alkuperäinen Ruisrock-toimikunta, joka oli tuomassa ensimmäisiä festivaaleja Turkuun. Ruisrockin olemassaolon vaarantuessa nämä »veteraanit» järjestivät »Ruisrock-nuorille» -konsertin, jossa esiintyivät muun muassa Tuomari Nurmio sekä Ratsia. Samalla he keräsivät adressin kaupunginisiä varten. Se tehosi. Suunnitelmat jäähalliin siirrosta haudattiin hiljaisuudessa. Ruisrock 80:n ohjelma on jo julkaistu, ja toivottavasti se säilyy sellaisenaan. Lista on todella hieno, vai mitä sanotte: Fabrics, Eppu Normaali, Jimmy Cliff, Specials, The Jam sekä Dave Edmunds Rockpile.

Turun musiikkilautakunnassa istuu herra nimeltä Matti Kumpulainen, ja hän vastaa yksin edellä mainituista valinnoista ja yleensäkin Ruisrockin järjestelyistä. Keskustellessamme hän harmitteli lähinnä sitä, että nykyisen musiikillisen tason säilyttäminen ei tule onnistumaan enää kovinkaan kauan, ellei jotain konkreettista muutosta saada aikaan. Jokavuotisen festivaalialueen pystyttäminen tulee liian kalliiksi. Tilalle tulisi saada paikka, joka sijaitsisi esimerkiksi Porin Jazzin tapaan saaressa. Näin säästyttäisiin jokavuotiselta aitaamiselta. Samoin pysyvä lava parantaisi tilannetta. Ruisrockin budjetista sen verran, että pelkät rakennuskustannukset nielevät jo 150000 mk. Järjestysmiehet, joita edellisten vuosien tapaan on 80 saavat 40000 mk ja yhtyeille on varattu 190000 mk.

Merkittävin muutos järjestelyissä tulee olemaan lavan edusta-aidan, lehdistöaition puuttuminen. Yleisö pääsee ensimmäistä kertaa vapaasti lavan reunaan asti. Samoin laitevaihtoja pystytään suorittamaan lavan takana edellisen yhtyeen vielä soittaessa, sillä lavan syvyyttä on lisätty ja lava jaetaan väliverholla kahteen osaan. Eräiden muiden festivaalien käyttämää kaksilavasysteemiä harkittiin, mutta sen todettiin tulevan liian kalliiksi.

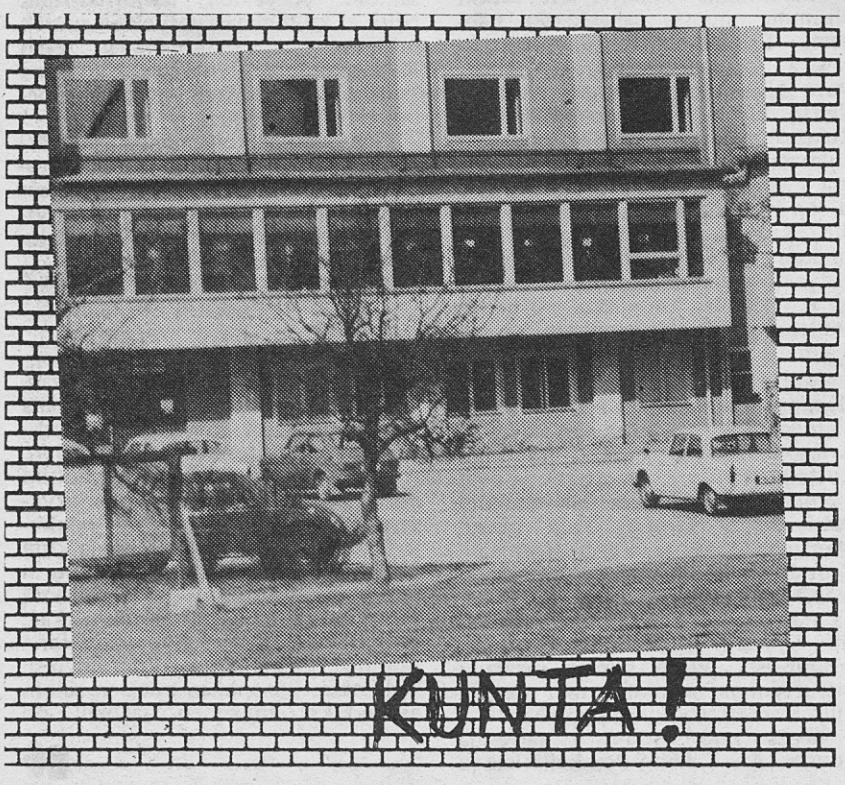

STUDIO 55 – FIFTY FIFTY

Turusta löytyy yksi tämän hetken Suomen kovimmista studioista. Paikan nimi on Studio 55, ja se sijaitsee kätevästi ihan keskustan tuntumassa, Aurakatu 3:ssa. Studiota rakennettiin vuoden päivät, maailmaa kierrettiin oppia ottamassa, ja on myönnettävä, että tulos on kaiken vaivan arvoinen. Jo ulkonäöltään studio viehättää, fiksu paikka akvaarioineen ja kattopeileineen. Toisaalta, ja mikä tärkeintä, ei kuitenkaan mitään marmorilattioita, jotka veisivät fiilikset jo eteisessä. Sympaattinen ja rauhallinen paikka, jossa voi välillä mennä vaikka saunomaan.

Studion laitteistosta mainitakseni Studer A 80 24-raitanauhuri 2:n tuuman nauhoilla, Revox B 77 viivekone, DI Juhani Loukovaaran tekemä JEC-Electronics 30 mikseripöytä, AKG BX 15 kaikulaite jne. Epäilemättä kaikki mitä äänittäjää osaa vaatia. Lisäksi studiosta löytyy valtava määrä eri instrumentteja ja se mitä ei löydy, pystytään varmasti hankkimaan. Äänittäjän toimii bändiyhteyksistään tuttu Johnny Gustavsson. Hän lähtee kesällä opettelemaan alan hienouksia USA:han noin kuukaudeksi. Mikä hienointa, myös itse työskentelemään eikä vain tuijottelemaan lasiseinän taakse kun muut tekevät. Jutellessamme hän kertoi lisäksi, että hyvällä onnella sikäläisessä studiossa työstetään juuri silloin Stevie Wonderin uutta levyä!

Toisena äänittäjänä Studio 55:ssä toimii Erik Gylph ja kapellimestarina Matti Puurtinen.

Tunnetuimpia studion käyttäjiä ovat olleet Juice, Eppu Normaali, Astronauts, Jimi Sumen, Irwin jne. Lisäksi Kaamoksen uutta albumia ryhdytään piakkoin purkittamaan. Juttu on levy-yhtiön puolelta jo selvä, kaikki on itse bändistä kiinni.

Kaamos tulee tekemään levynsä Studio 55:n uudelle levymerkille, Fifty-fiftylle. Levy-yhtiö perustettiin lähinnä studion kannattavuuden parantamiseksi ja kalliin seisokkiajan hyödyntämiseksi. Toiminta on vasta alullaan, ja Fifty-fifty on julkaissut vasta lähinnä viihde- ja tanssimusiikkia sisältäviä kokoelma-albumeja. Epäilemättä popmusiikki tulee myöhemmin ottamaan jalansijaa.

Viime vuonna Fifty-fifty järjesti koesoittotilaisuuden uusille yhtyeille, ja lehti-ilmoitus toi runsaasti yrittäjiä paikalle. Muiden kohdalla asia jäi vielä kesken, mutta selvimmin

joukosta erottunut The Streets pääsi tekemään ensisinkkuaan.

The Streetsin musiikki on kitaristi Asmo Kärkkäisen mukaan »60-luvun poppia, koska me soitettiin 60-luku ja oltiin töissä 70-luku ja täytyy soittaa mitä osaa». Streetsien singlepiisit ovat »Kestääkö siivet» / »Vapaapeli», ja miehillä — sillä miehiä he ovat, keski-ikä lienee 30:n paremmalla puolella — on terveet näkökohdat esitykseensä. Soittotaitoja varmasti löytyy, mutta niitä ei ole lähdetty esittelemään. Pysytään vain kaikkein olennaisimmassa. Ykköspuoli mainitaan etiketissä »80-luvun twistiksi» kakkospuolen ollessa mukava popralli. Ei mitään sävähdyttävää, kuitenkin ihan OK. Ainoa mikä jäi vaivaamaan olivat tekstitykset. Niitä tulisi vielä kehitellä pois totutuilta iskelmälinjoilta.

Fifty-fiftylle kannattaa varsinkin Turun seudulta olevien yhtyeiden ja soittajien lähetellä nauhoja. Juuri tällä hetkellä ei yhtiöllä ole tilaa julkaista mitään, mutta ehkäpä jo syksyn kuluessa. Veli-Pekka Anttila vastaa puhelintiedusteluihin ja hänen puoleensa voi kääntyä tarkempia tietoja varten niin studio- kuin levyyhtiöasioissakin. Puhelinnumero on 931-510700.

LEHDISTÖ

Turun alueen valtalehti, Turun Sanomat, reagoi myönteisesti nuorisossa tapahtuvaan liikehdintään. Pari kertaa vuodessa ilmestyy lehden välissä tabloid-kokoinen 16-sivuinen neliväriliite, joka keskittyy pelkästään nuorisoon. Viimeisin liite pitää sisällään sivun juttuja muun muassa aiheista »Maukka Perusjätkä», »Rattlers», »Puikko» sekä »Rock bisnes on tytöille tyly». Kulttuuripalsta seuraa myös aika virkeästi konsertti- ym. toimintaa. Ainoa varsinainen puute on levyarvostelujen vähyys. Niitä julkaistaan suurinpiirtein yhtä usein kuin liitettäkin, eli noin kaksi kertaa vuodessa, mikä on aivan liian vähän. Lauantaisin lehden mukana seuraava TS-Extra-liite julkaisee myös noin kerran kuukaudessa rocksivun, jossa käsitellään lähinnä amerikkalaista musiikkielämää.

Turussa ilmestyy myös muutama aika mukava pienlehti. Tunnetuimmat niistä ovat Puikko ja Varjo. Puikko sai jopa TS-liitteeseen pari sivuaan. Lehteä voi tilata osoitteesta Puikko, PL 13, 20111 Turku 11. Päätoimittajina toimivat turkulaiset musiikkiaktivistit Harri Siivonen ja Olli Kauniskangas. Varjoa päätoimittaa R. Koskinen ja sen tilausosoite on Varjo, PL 326, 20101 Turku 10. Hinnat pyörivät 6 mk:n paikkeilla.

LEVYKAUPAT

Turun tunnetuin levykauppa on Levymyynti. Kaupan omistaa Pentti Siivonen, ja pop/rock-puolella häärii useimmiten Harri Siivonen. Häneltä kannattaa ainakin vieraspaikkakuntalaisten käydä tiedustelemassa tapahtumia. Levymyynti sijaitsee osoitteessa Yliopistonkatu 11. Toinen merkittävä turkulainen levymyyjä on Kane Records, joka menestyy aika mukavasti myös postimyyntirintamalla. Pieni putiikki sijaitsee Kauppiaskatu 16:ssa, ja siellä voi tehdä todellisia löytöjäkin. Promolevyistä harvinaisuuksiin. Sinne voi myös myydä hyvään hintaan vanhat hyväkuntoiset levynsä. Original Records aukaisi juuri pari kuukautta sitten liikkeensä Hämeenkatu 16:ssa ja toi tullessaan kaupunkiin tervettä piristystä. Muita turkulaisia musiikkiliikkeitä ovat Fazer, Soitin Laine, Musiikki-Helin sekä Musiikki-Mosse.

Tällaista on Turussa tällä hetkellä. Toivottavasti joku sai edes jonkinlaisen kuvan siitä mitä on tapahtumassa. Tyhjentävä juttu olisi vienyt kaikki Soundin sivut mainoksia myöten, joten olennaisimpaan oli tyytyminen. Turussa ei olle enää juntteja!

KARI MARTIALA

FABRICS — PRE-FAB FIVE

Kulttuurimme kehto, Suomen Turku, on saanut enemmänkin tilaa tässä numerossa, ja mikäpä siinä. Kuitenkin tuntuu siltä, että suomalaisen rockin kehitys on kulkenut pitkälti Helsinki-Tampere akselilla. Äkkinäisesti tulee Turusta mieleen sellaisia rockiin vaikuttaneita nimiä kuin Jarkko Laine, Markku Into, Yellow, Kaamos, ja tuota... no, vaikkapa Ruisrock.

Monia merkittäviäkin juttuja tuollaiseen epätäydelliseen luetteloon tietysti sisältyy, mutta terävin kärki tuntuu turkulaiselta rockilta puuttuneen. Telkkarin Tuubi pyrki esittelemään muutamia uusia turkulaisia musiikki-ilmiöitä, joten esitellään mekin yksi esitellyistä eli yhtye nimeltä Fabrics. Pojat vaivautuivat jopa Tampereelle saakka ja kertoivat muun muassa tällaisia:

Yhtye on ollut nykyisessä kokoonpanossaan vasta parisen kuukautta ja tuo sinkku, jonka yhtye on markkinoille saanut, syntyi vielä vanhan kokoonpanon aikana. Tällä hetkellä yhtyeessä soittavat Kim Trapp (kosketinsoittimet), A-P Kivinen (rummut), Lampinen (kitara), Tero Ovaska (basso), Tapio Mäkinen (fonit) ja Tommi Läntinen (laulu).

Pojat aloittelivat hommaa vähän yli vuosi sitten ja heidän oli sanojensa mukaan tarkoitus vain soittaa poppia. Heidän esittämälleen musiikille hieman oudon instrumentin eli saksofonin mukanaoloa he eivät selittäneet muuten kuin toteamalla, että se tuntui istuvan hommaan. Omalta osaltaan yhtyeen soundiin ja musiikkiin on vaikuttanut myös engelsmanni nimeltä John Denton, jonka tarkoitus oli ryhtyä myös manageeraamaan poikia, mutta hänen osuutensa jäi kuitenkin muutamiin teksteihin, joita hän ehti bändille tehdä.

Monet varmaankin onnistuivat näkemään bändin televisiossa ja huomasivat, että yhtyeellä on melko vahva lavaesiintyminen, jossa sekoittuu aineksia jos jostakin. Kim Trapp muistuttaa melkoisesti Graham Parkeria ja Tommi Läntisen spasmaattisessa liikehdinnässä voi nähdä vaikka ketä: Iggy Poppia, Pelle Miljoonaa jne...

Entä sitten yhtyeen musiikki? Yhden sinkun perusteella siitä on kovin vaikea tehdä mitään syvältäluotaavampia analyyseja, mutta onneksi pojilta on paikkoin albumi tulossa. Kuntantajana toimii myös sinkun julkaissut Edge Records, joka uutena, ennakkoluulottomana pikku levymerkkinä aikoo julkaista myös muita turkulaisyhtyeitä ajan mittaan.

Fabrics haluaa olla rehellisesti kaupallinen yhtye, tehdä pelkästään omia piisejään ja tunnustaa olevansa uuden aallon bändi. Singleään pojat pitävät hieman hosaistuna — aikaa ei ollut tarpeeksi. Tulevalla albumilla asia on tarkoitus korjata.

Turun rockelämä tuntuu todellakin vielä olevan lapsenkengissä päätellen poikien lausunnoista, sillä yleinen ja yhtäläinen kateus tuntuu olevan varsin määräävä piirre. Kyräillään omissa kellarin nurkissa ja yhteistoiminta tuntuu puuttuvan tyystin. Toivottavasti tilannetta korjaa osaltaan Fabrics-yhtyeen SIG:in pojille lähettämä viesti: »Me tykätään teistä».

Intoa pojilla ainakin tuntuu olevan, ja eiköhän albumin myötä selviä myös, mitä Fabrics tahtoo yleisölleen sanoa.

PEKKA MARKKULA

ROCK ROCK ROCK Lepopäivän ratoksi?

Rockkonsertit eivät ole mielestäni aina kovinkaan hauskoja ja iloluontoisia tilaisuuksia. Periaatteessahan niiden kai sitä pitäisi olla: nuoret innokkaat heput soittavat nuorille innokkaille hepuille. Soittavat ja laulavat itse luomiaan halusta syntyneitä juttujaan, omaa yhteistä kieltä, rockia. Ja kaikilla on niin mukavaa. Yleisö maksaa hieman ja tulee jos ei nyt ihan rentoutumaan niin ainakin pitämään hauskaa, ja jos ei sitäkään, niin ainakin katsomaan josko jotain jännää ja innostavaa tapahtuisi. Entä sitten? Tapahtuuko? Muistelkaa. Koska viimeksi? Eilen? Viime lauantaina? Toissa viikolla? Viime kesänä siellä missä se nyt oli festivaaleilla? Milloin kuulitte jotain omintakeista, hyvää, innostavaa tai lohduttavaa, riemastuttavaa ja rehellistä rockyhtyettä? Sellaista, josta piditte ja pidätte edelleenkin? Kyllähän sellaisia on. Aina joskus.

Usein kyllä jää hurja rockkokemus tuollaiseen haaleaan pintaverenkiertoon ja itsepintaisesti yhtä epäpuhdasta säveltä soiviin korviin. Miltä luulette Undtertonesien kuulostaneen ekoilla keikoillaan? Rock rock rock?

ROCK LEPOPÄIVÄN RATOKSI

Sunnuntaina 20.4. oli Tampereellakin rock rock rock: liki kolme tuntia rockia, bändejä, suuri salillinen yleisöä, katkoja ja ulinaa ja huminaa. Kaikki nuorehkoja yhtyeitä ympäri Suomea, valtakunnallisen Elävän Musiikin Yhdistyksen kokouksen myötä järjestetyssä konsertissa. Kyllähän sielläkin tapahtui, miten sen nyt ottaa.

Ensimmäisenä oli yksi ehkä konsertin suosituimmista bändeistä (SM-kisavoittonsa vuoksi, luulisin): Backwoods Espoosta. Rummut, basso, kitara ja laulu, syntesoija. Basisti ja synthimies lauloivat myös. Omia kappaleita, englanninkielisiä. Minä pidin Backwoodsin hieman välinpitämättömästä, mutta tiiviistä ja tasaisesta musiikista. Siinä oli otetta. Sanoista en saanut selvää, soundit olivat varsinkin tällä ensimmäisellä bändillä todellista tahnaa, jonka läpi syntesoija väliin hieman pisti. Eräässä piisissä aukesi toisessa kaappikasassa vesihana. Siltä ainakin kuulosti. En ihmettele Backwoodsin voittoa, tai ehkä hieman, on se sen verran kummaa musiikkia. Ei mitään peruspoppia.

Sitten Sabotaasi, punkkia Rovaniemeltä. Neljä nuorukaista ja avauspiisinä »Rovaniemi». Rumpali oli huomattavan nuori. Soittivat omia kappaleita, sanat suomeksi, aiheina missit, uskonto, armeija, kioskikirjallisuus ja muita nuoren polven peruskliseitä. Arktista energiaa? Sitten toiselle puolen maata: Kimi & The Cool Cats (oliko se noin?), Porvoosta kuitenkin. Rytmipluesiin vivahtavaa, rummut basso, kitaristi lauloi, englanniksi. Brinsley Schwartzia ainakin, metallisia sooloja, oliko hetkittäin creedenceä?

Sitten Säkä Pieksämäeltä; rummut, basso, kaksi kitaraa, sähköpiano ja laulu. Aluksi pari uuden aallon piisiä, instrumenttivaihtoja, kevyempää. Silti muutama todella nopea ja hyvin koossapysyvä piisi. Säkä soitti tukevasti yhteen, piano väritti touhua. Omia kappaleita, suomeksi. Soundit olivat paikoitellen lähellä kauheaa, kuten monella muullakin. Tekulle kerätyt kamat kun paukahtelivat ja pimenivät ihan omaksi ilokseen vähän väliä. Säkällä oli huono säkä. Osanottoani lisäsi vielä se, kun minulle kerrottiin bändin olleen bändikarsinnoissa tänä vuonna toisena loppukilpailuun lähteneen ja sarjan voittaneen Hassisen Koneen jälkeen. Säkä todella.

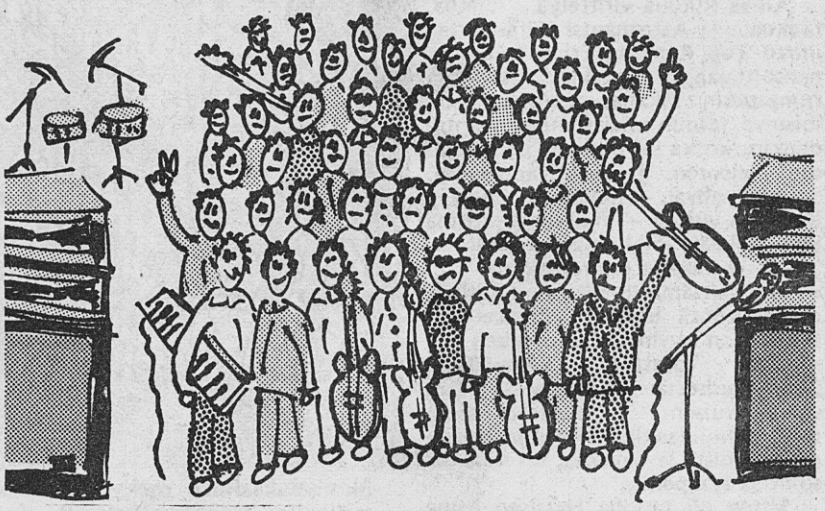

Suuri osa rockkonsertissa soittaneista ja laulaneista henkilöistä imaginaarisessa ryhmäkuvassa. Todellisuudessa näin tapahtuu harvoin. Kaikki kuvan henkilöt ovat miespuolisia. Astronautsien valloittava Päivi ei ollut kuvanpiirtohetkellä paikalla,sääli.

LEHTITYÖLÄISTEN JUHLAA

Sitten tauko ja pimenneiden laitteiden tilalle pikapikaa hankittujen laitteiden asentelua lavalle. Hyvä väli purnata siitä, kuinka vaikeita tilanteita voi tehdä vielä vaikeammaksi: Hulluja Ovijärjestelyjä Tampereella. »Onko lehdistökorttia?» »Ei onnistu!», »Mikä soundi?», todella vaikeaa. Kolkuttavalle avataan, vaan ei päästetä sisään. Tylyä, tylyä. Sitten kun vihdoin sain itseni lehtityöläisenä sisään, en päässytkään enää ulos. Neljän ensimmäisen bändin aikana oli jonkinlaista taukoa, ja ajattelin käväistä ulkona raikkaassa kevätilmassa lepuuttamassa korviani

vain muutamalla desibelillä. Ei onnistunut, ei olisi päässyt takaisin sisään. »Vasta sitten tauon jälkeen», sanottiin. Voi äly! Rock rock rock. Hilsettä ei Elävän Musiikin porukoissa noteerata ollenkaan lehdeksi, ilmeisesti. Sieltä tulivat valokuvaajat sun päätoimittajat lippukassan kautta. Niin, kannatuksen vuoksi, tietysti... Ei paljoa naurata. Se on niiden työ. Eivätkö soittajatkin olisi voineet maksaa ja ainakin roudarit, onhan niillä matkarahat mistä maksaa. Eikä siellä tainnut olla edes roudareita. Että voikin olla masentavaa... kaikkihan me olemme suuressa mahtavassa rockin purjeveneessä, jota uudet aallot ja järjestysmiehet vievät turvallisesti satamaan. Ah ja oh.

BABYLON ESITTÄYTYY

Alkaa kuulua virittelyä... taukoa, taukoa... ja Astronauts! Tällä kertaa ilman Top Ranking Ericiä ja pasuunansoittajaa, perkussionakuttaja rumpusetin takana. Astronauts oli loistava. Minun mielestäni ja kai muidenkin, koska sai ensimmäisenä bändinä encoren. Ja aika taputukset. Soundit olivat — ilmeisesti musiikin luonteen vuoksi — muihin verrattuna ihan selkeät, jotakuinkin kelvolliset. Soitto ei päässyt puuroutumaan kun ei ollut välttämättömiä puuroaineksia eli hillitöntä barreote-ylös-alas-revitystä, vaan hyvin rauhanomaisen rytmikästä sointujen keinuttelua. Ska-tyyppisessä kappaleessa oli valkopukuisen mustatukkaisen miehen huimaakin huimempi kitarasoolo. Iloista ja hauskaa, »ei siinä ole sointuja tympeitä».

Sitten oli tarjolla Hassisen Kone Joensuusta. Voitti uuden aallon sarjan SM-soitoissa äskettäin. Kohdassa »ei Ärmi Aavikko ole enää vaatteita ostanut vuoteen moneen, hänkin säästää rahojaan ja tahtoo hassisen koneen» (tai jotain sinnepäin) laulu vain lakkasi kuulumasta ja homma seis. Juttu jatkui hetken päästä, mutta sanoista oli yhtä vaikeaa saada selvää kuin muillakin rokkibändeillä. Laulaja/kitaristilla on todella karismaa; eleet, otteet, hypyt ja mikä LAULUÄÄNI! Sellaisia ääniä kuulee harvoin, kuvitelkaa J.J. Calen ja Joey Ramonen ääni samalle luojanluomalle. Kovaa ne kyllä soittivat saatanat, symbaalin ääni kyllä voimistelutti kivasti tärykalvoja, kuten niin useassa konsertissa aiemminkin. Koskahan minä oikein opin? Se oli varmaa rockia, en ihmettele tippaakaan Hassisen Koneen voittoa. Encorekin tuli.

Sitten »pääkaupungin »lupaavat nuoret muusikot» (käsitettävä todella ironisesti), jota aiemmin ovella kunnostautunutt ns. järjestysmies kävi vauhdikkaaseen tyyliin kuuluttamassa ihan lavalla asti. Valot pois. Bändin nimi oli Pohjanoteeraus. Onhan se hyvä, että rehdin anarkiapunkin perinteitä vaalitaan, kaikki kunnia pojille, mutta jo mainituista soundeista ja ties mistä johtuen oli homma melko kaoottista. Ehkä oli tarkoituskin. Jos rockilla ylipäänsä on jotakin eteenpäin vieviä voimia, ne oli konsertin viimeisen bändin aikana käytetty jo loppuun. Ja minusta tuntuu, että ne voimat elävät ja voivat hyvin aivan jossain muualla kuin pääkaupungin pohjalla (tähän joku hyvin ruma sana).

kaikesta muustakin, on silkkaa paskaa ja tehty vailla ideoita ja järkeviä, edes riittäviä motiiveja.

Se kymmenen prosenttia kuulostaa sitten hemmetin hienolta, aidolta ja rehelliseltä. Homman tekee vielä jännittävämmäksi se, että ne kymmenen kultaista prosenttia ovat monille rockin kuluttajille erilaisia. »Kultaista» sen takia, että vinyylin kilohinta on uhkaavasti lähestymässä kullan kilohintaa ja vinyylillä plus teipeillähän suurin osa rockista kulutetaan. Konsertit eivät ole kuluttajille niinkään suuri menoerä, mutta hiton täkeitä ne kaikesta huolimatta ovat. Hyvään rockiin on aina liittynyt elävä visuaalisuus ja dynamiikka, niin vieläkin. Ja vallan hirviä volyymi, joka äänentoiston kehittyessä

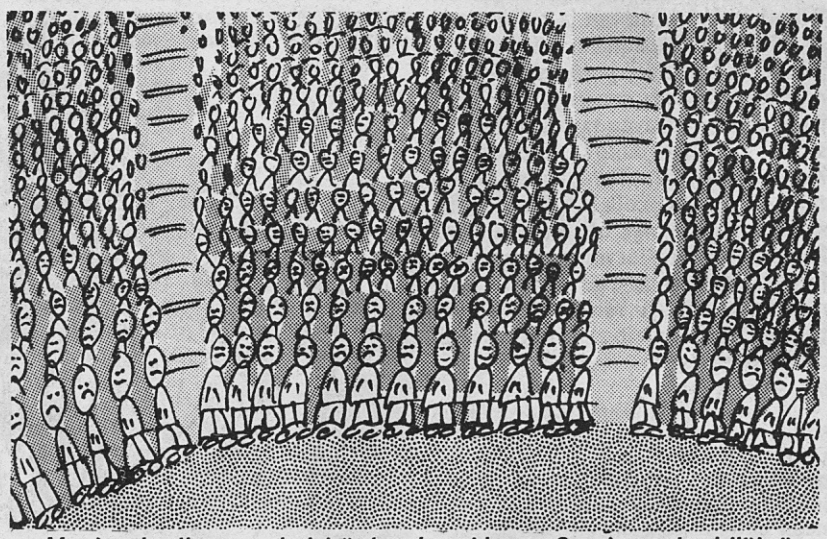

Monisatakaalinen rockyleisö hauskanpidossa. Suuri osa henkilöistä tarkkailee tapahtumia lavalla. Seitsemäs henkilö oikealta eturivissä hymyilee, koska hänen kaverinsa on lavalla.

ROCKIN DEMONISET VOIMAT

Jossain konsertin vaiheessa entinen rockhenkilö, nykyinen henkilö, Siukonen esitti jutellessamme (siellä salissa, kyllä) kysymyksen rockin uskottavuudesta, sen tekemisen ja soittamisen rehellisyydestä. Sitä sietää kyllä miettiä. Miksi rockia tehdään? Miksi sitä katsotaan ja kuunnellaan? Mikä on se saatanallinen voima, joka aina nostaa rockia niskasta ja saa yhä uudet ja uudet heput perustamaan rockyhtyeitä? On kai rockissa paljon muutakin, mutta joskus kun rockia oikein miettii, eikä anna sen vain mennä ohi, ja katselee tätä rocktouhua, niin tuntuu vakaasti että 90 prosenttia rockista, kuten tuntuu vastoin kaikkia odotuksia voimistuvan vain yhä tyrmäävämmäksi ja piiskaavammaksi. Siitä minä en pidä. Minä pidän myös niin paljon muusta hienosta — ja hiljaisemmasta — musiikista, etten halua kuulokäyrieni laskevan kovin jyrkästi, ainakaan vielä, ja kyllähän ne siitä vanhemmiten laskevatkin.

Joskus kun sitä kymmentä prosenttia (vai onko sitä edes kymmentä) ei meinaa millään löytyä sieltä paskakasan alta, minua lohduttaa se, että onneksi rock on vain pieni kärpäsenpaska (vaikka kyllä melko äänekäs pikku läjä) kaikesta musiikista, joka on meitä ennen ollut ja jälkehemme jää. Rock rock rock.

MIKKOLA

Lääkintöhallitus

VALOTORNI-VAPK 1980

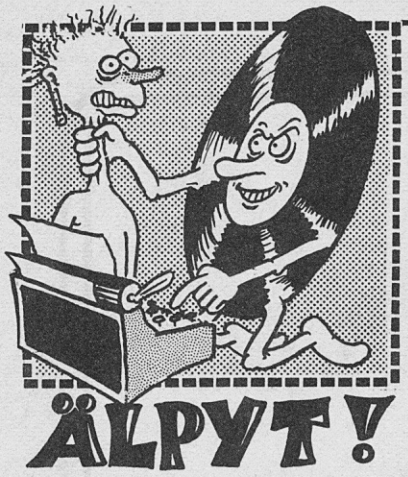

UNDERTONES
Hypnotised
(Sire SRK 6088)

More Songs About Chocolate and Girls — There Goes Norman — Hypnotised — See That Girl — Whizz Kids — Under the Boardwalk — The Way Girls Talk — Hard Luck /// My Perfect Cousin — Boys Will Be Boys — Tearproof — Wednesday Week — Nine Times out of Ten — Girls That Don't Talk — What's with Terry?

»Pojat ovat poikia», on Undertonesien toisella albumilla useassa piisissä toistuva toteamus. Ja näitä poikia paremmin kukaan ei kukaan tänään elämäniloisen ja riemukkaan rock'n'rollin soittamista taida. Undertones soittaa todellista teinipoppia kaikille mieleltään nuorille. Siinä löytyy niin melodissutta kuin jykevyyttäkin, nyt herkkiäkin hetkiä. Ne ovat laulujа suklaasta ja tytöistä: taidokkaita, välittömiä elämänkuvia, joihin ei ole samaistumisvaikeuksia. Undertones ei ole nostalginen aikakone, joka palauttaa menneisyyden, vaan sen pienet, läheiset tarinat ovat kaiken aikaa meissä itsessämme ja ympärillämme.

Undertonesilla riittää voimaa ja puhtia soitossaan, mutta samanaikaisesti melodisuus on koko ajan vahvasti kuvassa mukana. Jonkun muun käsissä Undertonesin niin kevyestä riffijyrästä tulisi muusia, toisaalta herkän hauraista balladeista nyyhkypiisejä. Undertonesilla tuloksena on tarttuvan tuhtia tanssipoppia, joka tosiaan vaihteeksi edustaa tanssittavaa popmusiikkia.

»Tanssiessasi olin kuin tainnoksissa / maailmani pysähtyi nähdessäni sinun katsovan minuun / olin h-y-p-hypnotisoitu», lauletaan albumin nimikappaleella »Hypnotised». Ei albumilla tuon mutkikkaammista — ovatko ne yksinkertaisia? — asioista ole kyse. Undertones kertoo ihmissuhteista, niistähän kaikki lähtee ja niiden varaan maailmanmeno perustuu. Mutta Undertonesin kappaleissa ei vallitse iskelmien epätodellinen ruusuinen maailmankuva, vaan nyt liikutaan reaalitasolla. Nämä laulut elävät eivätkä pakene unelmointiin, vaikka »See That Girlin» kaveri onkin »onnellinen niin kauan kuin näkee tuon tytön». Toki niissä on nuoruuden pettymystö ja ensisuudelmia, mutta nehän kuuluvat kaikkien elämään, ja Undertones välittää nämä tuntemukset hersyvän aidosti.

Valttikortteja menestykseen Undertones voi pakastaan lyödä useita. Albumi koostuu viidestätoista hitistä, ja tuottajana toiminut Costello- ja Rockpile-äänittäjä Roger Bechirian on ytimekkäästi soveltanut »Get Happyn» sekä laadun että määrän periaatetta. Piisit seuraavat toisiaan tiivistahtisesti, mutta introja ei ole hylätty, vaan niihinkin on uhrattu paljon ideoita ja vaivaa. Piisejä on ollut säveltämässä koko yhtye, mutta ennen muuta kitaristiveljekset John ja Damian O'Neill. He ovat todella mainioita piisinikkareita, joilta mieluisasti ja välittömästi mukaansa nappaavat sävelmät irtoavat vaivattoman tuntuisesti.

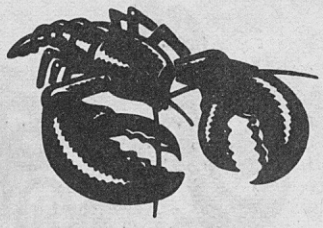

O'Neillien soitto tuo mieleen Eppujen tuplakitaroinnin, ja on bändeillä muitakin yhteisiä piirteitä. Undertonesien kompin lyövät basisti Mickey Bradley sekä rumpali Billy Doherty, mutta jäljittelemätön kuvio on valmis vasta kun mukaan liitetään Feargal Sharkeyn laulu. Se poika totisesti osaa laulaa, ja hänen äänensä tunnistaa heti milloin tahansa missä tahansa ja rajattomalla ilolla. Albumin ainoalla lainakappaleella, Driftersien »Under the Boardwalkilla» Feargalin värisevä laulu on täynnä nuoruuden jännitystä ja samanaikaisesti sekä itsetuntoa että epävarmuutta. Feargal on tulkitsija, joka saa laulunsa elämään. Hänen panoksensa on niin ainutlaatuinen, että sen seurauksena Undertonesin piisit eivät ksokaan pääse alkuperäisversioiden rinnalle. Luonnollisesti tähän on elintärkeä osuutensa muun bändin ilmavan rokkaavalla soitannalla.

»Toissa keskiviikkona hän rakasti minua / toissa keskiviikkoa ei ollutkaan», Sharkey laulaa kaihoisasti »Wednedday Week» -piisissä. Se on kaunis sävelmä, viheltämään paneva, ja piisi soitetaan rokkibändin hieman jäykällä mutta silti vastustamattomalla herkkyydellä. Nerokkaita tuotantoideoita sujautetaan albumin raidoille huomaamattomasti mukaan rikkomatta virheetöntä popkokonaisuutta. Sovituksissa tapahtuu paljon enemmän kuin ensikuulemalla huomaa, ja tässä suhteessa bändi on harpannut esikoisalbumiltaan aimo askelen eteenpäin. Ja sitä paitsi he tekevät nykyisin vieläkin parempia piisejä.

Aivan alkuaikojensa viattomia kavereita Undertonesit eivät luonnollisesti enää ole, mutta he asuvat edelleen tiiviisti Derryssä, eikä raikkaasta välittömyydestä ole menetetty tippaakaan. Hitusen kyynisyyttä on ilmaantunut mukaan, mutta se on ymmärrettävää ja luonnollistakin rehellisyyden seurauksena. »Koskaan ei ole liian myöhäistä nauttia typerästä viihteestä / joten tässä tulee lisää lauluja suklaasta ja tytöistä», todetaan albumin alkajaisiksi. Kevinillä, »täydellisellä serkullani, joka ei pidä siitä mistä minä pidän», äiti ostaa syntesoijan ja tämä ryhtyy Human Leaguen innottamana loihtimaan äännähdyksiä taidekoulun poikien kanssa...

Välillä pojat yrittävät vakuuttaa, etteivät he ole mamoja. »Huonoa onnea / mutta sait ansioittesi mukaan», murahdetaan, mutta todellisuudessa Undertonesit ovat kilttejä poikia, joita kurittoman rockin lyömätön taitaminen vain ohjaa sivuteille. Mutta rockin soittamksessa he ovatkin taitureita, jotka eivät milloinkaan ilmaise itseään kömpelösti. Undertonesin osumatarkkuus on horjumaton.

MIKKO MONTONEN

THE FEELIES
Crazy Rhythms
(Stiff SEEZ 20)

The Boy with Perpetual Nervousness — Fa Ce La — Loveless Love — Forces at Work /// Original Love Everybody's Got Something to Hide — Moscow Nights — Raised Eyebrows — Crazy Rhythms

Haledonin pikkukaupunki New Jerseyssä, USA:ssa on amerikkalaista esikaupunki-idylliä herttaisimmillaan. Tiet ovat leveitä. Niiden varrella on siistejä pientaloja puutarhoineen. Konservatiivisen ilmapiirin voi haistaa jo kaukaa. Nuoren normaali elämänkulku alkaa collegesta ja hyvistä harrastuksista. Hieman aikuistuttua saadaan avaimet isän autoon. Aviokumppani löytyy monivuotisesta collegeheilasta. Hyvinvointi on taattu, kunhan on vain halua menestyä vaatimattomalla urallaan, ja jää asumaan turvallisesti vanhempien kotikaupunkiin.

Haledonin ilmapiiri on kaukana suurkaupungin liasta ja ahdistuksesta. Tämä heijastuu musiikissa, jota Stiffin uusi löytö, The Feelies esittää. Yhtyeen musiikissa ei ole urbaanille rockille ominaista hyökkäävyyttä ja kovuutta. The Feelies ei myöskään ole kapinointia yhteiskuntaa vastaan. Sen piikki kohdistuu lähinnä kaavoittuneisiin musiikkikäsityksiin ja musiikin tylsäksi tekevään jäykkyyteen.

Feeliesin image on hyvin esikaupunkimainen, kuten bändin jäsenet itse sanovat. He ovat tavallisen näköisiä nuorukaisia silmälaseineen, löysine housuineen, v-kauluspuseroineen. Hesan rockarit nauraisivat näille tyypeille räkäisesti ja antaisivat saman tien turpiin. Feeliesit ovat ulkonäöltään tosi puhtoisia mammanpoikia, periamerikkalaisia ihannetyyppejä, joista luulisi olevan helppoa muokata kuuliaisia kansalaisia.

Mutta nämä jannut ovatkin hieman outoja. He diggaavat Velvet Undergroundia, The Whota ja Stoogesia. Kun kaverit näpertelivät lennokkien ja postimerkkien parissa, näpräsivät nämä pojat kellarissa kitaroita. He saivat vaikutteita, jotka sulautuivat osaksi heidän persoonallisuuttaan.

Vuonna 1977 alettiin tehdä keikkoja, tietenkin mahdollisimman pienillä vahvistimilla. Kitaristit Bill Million ja Glen Mercer (joka myös laulaa) kehittivät sävellystyylin, joka perustuu vapauteen. Tekstit eivät ole tärkeitä, ne ovat melodioiden välikappaleita. Piisit ideoidaan harjoituksissa ja käydään läpi vain suurpiirteisesti. Niitä ei varsinaisesti harjoitella. Ne rakentuvat vasta keikalla fiiliksen mukaan — The Feelies? Näin syntyvä äänikenttä on raikkainta ja villeintä musiikkia sitten ska-revivalin. The Feelies on kaunis, innostava ja piristävä orkesteri.

Keikalla Feeliesin kitarointi on raisua. Koska Million ja Mercer eivät onnistuneet studiossa taltioimaan live-soundiaan, he päätyivät hillitympään ratkaisuun kadottamatta kuitenkaan villiyttään.

Feelies on paljon velkaa Velvet Undergroundille ja Jonathan Richmanille. Bändin soundissa on Velvetin staattisuutta. Kappaleissa on usein vain pari sointua, joiden pohjalta kehitetään rytmisiä ja soinnillisia ideoita. Perinteinen rockin muotorakenne ei kahlitse Feeliesiä, joka harvoin käyttää edes kertosäettä. Musiikki vain yhtäkkiä tulee jostain, on ja kehittyy, sitten taas katoaa. Jälkeen jää jännä fiilis.

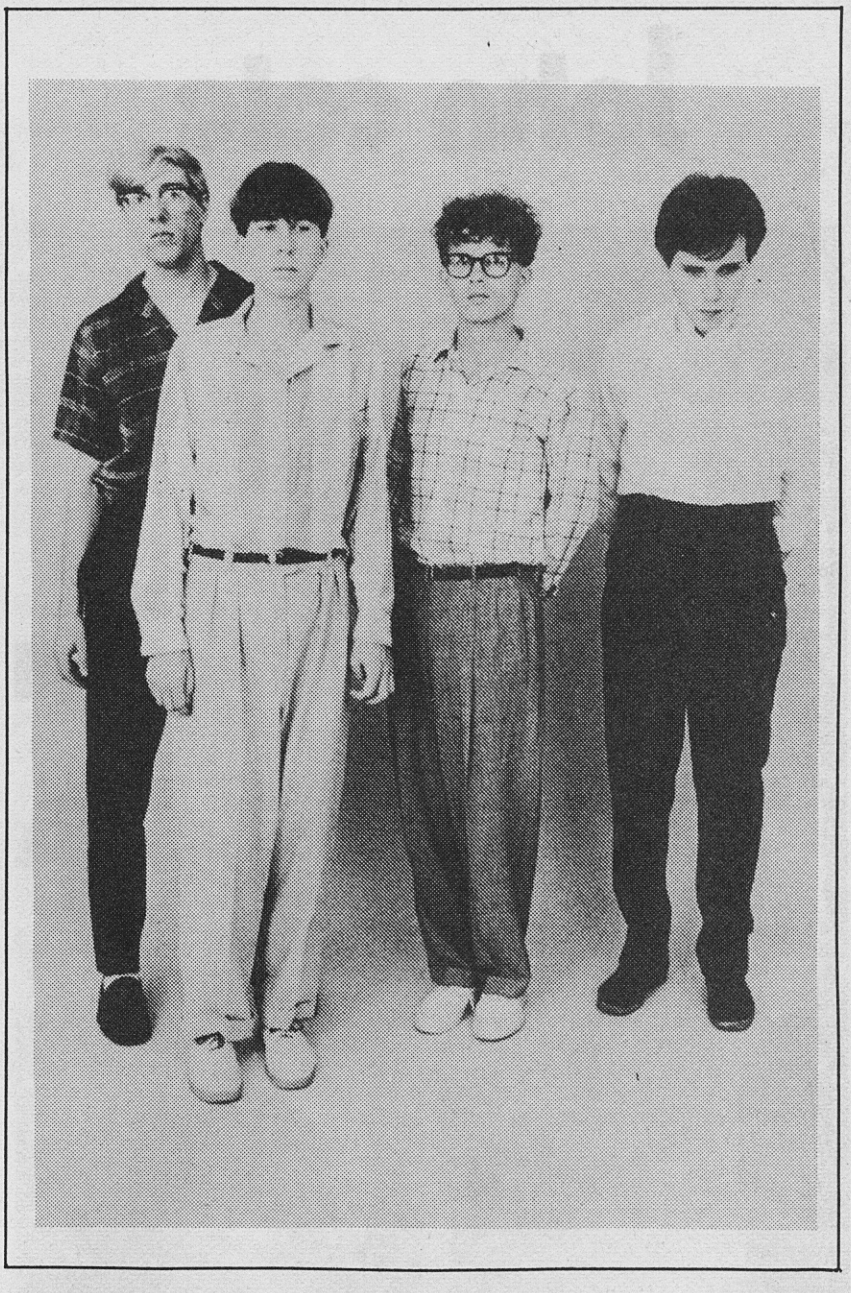

Mercerillä, Millionilla, basisti Keith DeNunziolla ja rumpali Anton Fierillä on Richman-tyylistä lapsenomaista innostusta. Bändin herttainen soundi on niin ikään lähellä Richmania. Komppikitaroissa ei ole paljoakaan säröä, sooloissa sitä on reilusti. Kitarat kutovat iskevän pohjan, jossa basso pompottelee. Lukuisilla lyömäsoittimilla rakennetaan jännittävä polyrytminen kudos. Sieltä täältä voi löytää vivahteita B-52's-musiikista.

Feelies luo nimenomaan tunnelmia, ja yllättäen oikeastaan kaikesta mahdollisesta, minustakin. »Crazy Rhythms» on elävää rehellistä musiikkia, joka tarjoaa virikkeitä ja pullistelee löytämisen iloa. Musiikki potkii, pomppii, nykii ja rientää. Kuultuaan albumin avauskappaleen »The Boy with the Perpetual Nervousness» on vaikea olla ihastumatta Feeliesiin. Singlepiisi »Fa Ce La» lisää oireita, kuten muutkin piisit. »Everybody's Got Something to Hide» on muuten Beatlesien sävellys.

Feeliesin autuas ulkoinen tavallisuus ja jokapoikamaisuus, sekä sen sisäinen irrationaalinen älykkyys tekee siitä mielenkiintoisen kokemuksen. Hullut rytmit pistävät pään pyörälle. Jos niitä yrittää tanssia, jalat menevät solmuun.

JUHANI KANSI

John cale

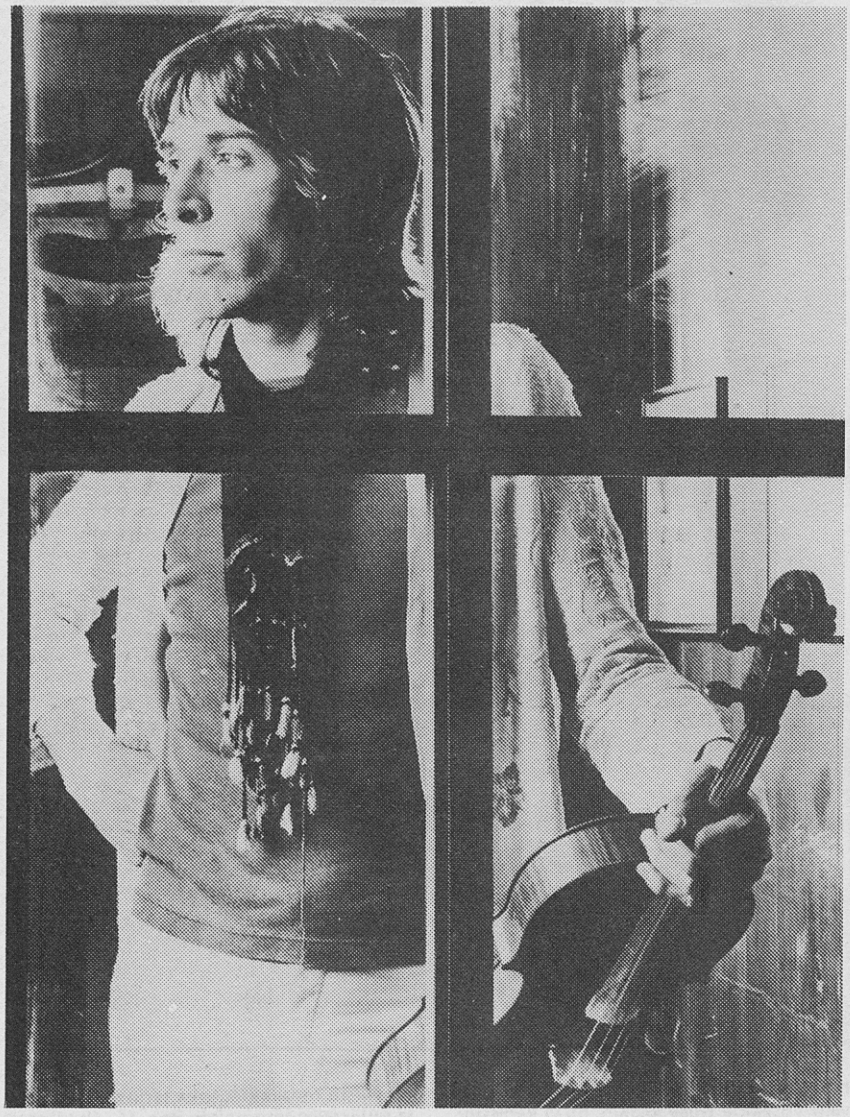

JOHN CALE
Sabotage/Live
(Spy Records SP 004)

Mercenaries (Ready for War) - Baby You Know — Evidence — Dr. Mudd — Walkin' the Dog /// Captain Hook — Only Time Will Tell — Sabotage — Chorale

John Cale on ollut useita vuosia syrjässä rockbisneksen näkyvimmältä puolelta, ja viimeisimmän uutta materiaalia sisältäneen älpeen »Helen of Troyn» ilmestymisestä on kulunut jo viisi vuotta. Cale ei ole viitsinyt tehdä kiertueitakaan nimimuusikkoystäviensä kanssa, vaan valitsi punkin ja uuden aallon tultua toisen tien. Viisi vuotta ovat kuluneet lähinnä New Yorkissa, jossa Cale on soittanut etupäässä klubikeikoilla tuntemattomien nuorten soittajien kanssa ja tuottanut silloin tällöin jonkin levyn, kuten esimerkiksi Patti Smithin debyytin »Horses» ja Spy Recordsin ensilevyn Harry Toledon & The Rocketsin EP:n. Englannissa Cale kävi tuottamassa Squeezen »A Packet of Three» -puolipitkäsoiton. Vuonna 1977 ilmestynyttä erinomaista »Animal Justice» -kiekkoaan lukuunottamatta on nyt kuultava »Sabotage/Live» Calen come back levymarkkinoille. »Justicehan» oli kolme piisiä sisältänyt 12-tuumainen EP.

Live-levynä »Sabotage» on rinnastettavissa Neil Youngin »Time Fades Awauhin» siinä mielessä, että levyn kappaleet ovat kaikki ennen julkaisemattomia. Lisäksi tämä on Youngin levyn tavoin hiton hyvä LP. New Yorkin CBGB-klubilla viime heinäkuussa äänitetty materiaali soi raa'asti ja voimakkaasti. Viimeisimpien studiolevyjensä sileys ja ammattimainen pehmeys ovat tipotiessään ja tilalle on tullut tukevaa ja vakuuttavaa ammattimaista raakuutta. Soittajista yksikään ei ole erityisen tunnettu lukuunottamatta naispuolista taustalaulajaa Deerfrancea, joka taustalauloi Televisionin Tom Verlainen sooloalbumillakin. Calen uusi musiikki ei ole helppoa kuunneltavaa, vaan siitä huokuu ahdistava ja tukahduttava yleistunnelma, jolla on joissakin sävellyksissä yhtymäkohtia miehen vanhaan bändiin Velvet Undergroundiin. Jo levyn nimi ja kannen synkkä kuva ydinpommin nostattamine patsaineen kuvastavat kuultavaa tunnelmaa, jossa ei hilpeyttä ole.

Pitkä ja tavallaan heavy avauskappale »Mercenaries» kertoo karmivasti samasta aiheesta kuin Costellon »Oliver's Army» tai Popedan »Palkkasoturiksi Nubiaan», mutta näitä huomattavasti puistattavammin. Jo Calen kalmaisella äänellään sanelema alkupuhe kiteyttää homman tyylikkäästi: »Palkkasoturit ovat hyödyttömiä ja heidät pitää taistelussa vain vähäinen palkka, joka on juuri ja juuri riittävän suuri saamaan heidät tappamaan puolestasi, mutta ei kuitenkaan kuolemaan puolestasi.» »Baby You Know» on jo paljon kevyempi piisi, jonka kitarakuvio muistuttaa hieman Dominosin »Laylaa». Kitarasoolo tässä piisissä kuten läpi koko levyn on todella selkäpiitä karmiva. Albumin ainoa vieras raita on Rufus Thomasin tuttuakin tutumpi »Walkin' the Dog», jota Cale käsittelee samalla tavalla kuin »Slow Dazzlella» aikoinaan »Heartbreak Hotellia», jota versiota Sekin muuten on esittänyt. Dog on siis hidastettu ratkaisevasti ja se on samalla muokkautunut lähes uudeksi piisiksi. Varsinaisen basistin huolehtiessa kompista Cale repii nauhattomalla bassollaan sooloa olan takaa.

Merellinen »Captain Hook» tuoksahtaa tunnelmansa puolesta Procol Harumilta, mutta itse sävellyksessä on jotain samankaltaista positiivista kuin esimerkiksi Roxy Musicin »A Song for Europessa». Deerfrancen soolonumerona laulama »Only Time Will Tell» on kuin suoraan Velvetin ensimmäiseltä LP:ltä, niin nicomaisen herkkä balladi on kyseessä. Kaiken lisäksi Cale soittaa piisissä violaansa vanhaan malliin eli kauniisti. »Sabotage» on nimensä veroinen sekoilu, jollaisia Calen menneisyydestä on löydettävissä yllin kyllin.

»Sabotage/Live» vaatii selvästi enemmän syventymistä kuin Calen edelliset »normaalit» studiolevyt, mutta laatu takaa sen, että syventyminen kannattaa.

PERTTI OJALA

PRETENDERS — ei mikään yhden naisen yhtye!

PRETENDERS
(Real RAL 3)

Precious — The Phone Call — Up the Neck — Tattooed Love Boys — Space Invader — The Wait — Stop Your Sobbing /// Kid — Private Life — Brass in Pocket — Lovers of Today — Mystery Achievement

Pretendersien kolme ensimmäistä neljävitosta lukeutuivat kaikki kirkkaasti viime vuoden parhaisiin sinkkuihin. Nick Lowen tuottama versio Kinksien debyyttialbumille unohtuneesta »Stop Your Sobbing» -piisistä avasi sarjan komeasti. Majestettisen uhkeasti rokkaava pop ei iskenyt välittömästi täydellä painollaan mutta muodostui pikku hiljaa yhä suuremmaksi suosikiksi. Kesällä ilmestynyt »Kid» esitteli kaksi huomionarvoista uutta puolta: piisi oli kitaristi-vokalisti Chrissie Hynden oma sävellys oma sävellys ja tuottajaksi oli tullut Chris Thomas. »Kid» ihastutti edeltäjäänsä välittömämmin saaden vuoden lopussa hienoa jatkoa »Brass in Pocketista».

»Brass in Pocketilla» Chrissie Hynde laulaa olevansa erikoinen. Hän ei luule sitä vaan tietää sen, ja siinä on hitonmoinen ero. Ja tietysti Chrissie on oikeassa. Singleraidat ja vielä kahden ensimmäisen erinomaiset kääntöpuolet kuullaan Pretendersien esikoisalbumilla. Ne ovat mainioita poprockia, jotka Chrissien laulun siivittäminä tuovat heijastuksia 60-luvun popista mutta eivät ole unohtaneet mitä sen jälkeen on tapahtunut eivätkä totisesti ole viattomia. Pretendersien koko kuvaa nämä viisi piisiä eivät kuitenkaan paljasta.

Sinkkupiisit edustavat albumin välittömintä materiaalia. Pretenderseilla on myös harmaammat puolensa, jonka kaipaamalla toteutuksella ei ole paljoakaan yhteistä tuon tässäkin yhteydessä pariin kertaan mainitun perinteisen popin kanssa. Kokonaisuus rakentuu näistä eri tekijöistä ja niiden monisäikeisestä yhdistelmästä. Toki jälkimmäisetkin kappaleet ovat lähempänä perinteistä rockia kuin englantilaisen rockin uusin nuori aalto, mutta pelkkiä listahirmuja Pretendersit eivät nimestään huolimatta ole.

Kumikaupunki Akron USA:n Ohiosta oli pari vuotta sitten Stiffin toimesta melkoisesti esillä. Se on myös Chrissie Hynden kotikaupunki — kymmenisen vuotta sitten hän oli samassa bändissä Devon Mark Mothersbaughin kanssa — mutta tyttö on eurooppalaistunut ajat sitten. Chrissie on Pretendersien keskushahmo, vaikka kyse selvästi on kiinteästi toimivasta yhtyeestä. Hän kirjoittaa piisit, joista pari on syntynyt bändin muiden jäsenten kanssa. Laulajana Chrissie hallitsee levyä, usein itsensä kanssa vuoropuhelussa. Mutta yhtä hallitsevia ovat Chrissien sävellykset ja niihin liittyen bändin soitanta tuloksenaan pitkään kiehtovaa ja jännittävää musisointia.

Chrissiellä on karismaa. Mustan, sotkuisen tukan, punaisen nahkarotsin, mustien nahkabyysien ja punaisten nahkabuutsien yhdistelmä ei ole pelkkää poseeraamista vaan samalla Chrissietä itseään — aivan kuten hänen laulunsa. Piisejään Chrissie tekee naisen näkökulmasta, ja lopputulos on luonnollisesti erilainen kuin mihin miesten hallitsemassa rockissa on totuttu. Tyyliinsä sopien Chrissie heittää hyvinkin tylyä tekstiä rockille tutuilla aseilla — asetelma vain on erilainen — mutta vastaavasti kovankin ulkokuoren alla piilee herkkä ja kaunis puoli. Chrissie ei yritä peittää jälkimmäistäkään, vaan lyö itsensä rohkeasti ja avoimesti näytteille, ja herkempien tunnelmien sijoittuminen albumin loppuhetkille on kokonaisuutta ajatellen luonnollista. »En tunne itseäni mieheksi naisten maailmassa», Chrissie laulaa. Se ei ole tarpeenkaan.

Aina Chrissien eloisat tekstit, sävellykset ja bändin soitanta eivät täysin onnistuneesti pelaa yhteen. Vastaavaa kertovat monet raportit bändin keikoilta albumilla vaikuttavienkin kappaleiden live-versioista. Pretenderseistä tuli nimibändi jo muutaman keikan jälkeen, eikä bändi luonnollisestikaan pyristellyt vastaan. »Brass in Pocket» ja debyyttialbumi nostivat sen listaykköseksi. Keikoilla Pretenders ei ilmeisesti aina ole kyennyt vastaamaan siihen kohdistuneita odotuksia, mutta studiossa on Chris Thomasin myötävaikutuksella tehty varmaa jälkeä. Thomas on armoton ammattimies, joka on aiemmin tuottanut niin Pink Floydia kuin Sex Pistolsia, ja jälleen hän on niin musiikillisten ideoiden kuin puntalukujen suhteen ollut menestyksekkäästi siirtämässä potentiaalista kultakaivosta vinyylille.

Yhden naisen yhtye Pretenders ei ole. Kitaristi James Honeyman-Scott, basisti Pete Farndon ja rumpali Martin Chambers eivät vielä varmastikaan ole saavuttaneet dynaamisuutensa ja iskevyytensä huippua, mutta epäilemättä monet nerokkaat toteutusideat ovat olleet bändiltä itseltään eivätkä vain tuottajalta lähtöisin. Pretendersien ja Thomasin komean yhteistyön viimeisintä hedelmää edustaa jo albumin jälkeen kauppoihin ennättänyt uusi single »Talk of the Town». Pretendersien raisuudessa on kokemusta eilisestä mutta ei huomisesta huolehtimisen varovaisuutta. Videofilmin perusteella Pretenders asettaa kyseenalaiseksi Clashin aseman maailman poseeraavimpana bändinä. Poseerauksessa ei ole mitään pahaa, ei varsinkaan jos siihen musiikin puolesta on varaa. Clashilla on. Niin myös Pretenderseillä.

MIKKO MONTONEN

SARCOFAGUS
Cycle of Life
(JP-Musiikki JPLP 7001)

Subconscious Penetrating — Back to Black — Here I Am — Astral Flyer — Go to Hell, Incarnation, Cycle Closes /// Clairvoyant — Eternal Silence — Feed Me — Hermit — You're Talkin' too Much

Heavy-musa on Suomessa ilmeisen pahasti lapsipuolen asemassa, sillä tätä jytykiekkoa on varsin vankoin perustein voitu mainostaa alansa ensimmäisenä maassamme. Saa nähdä onko tämä oire heavyn noususta myös Suomessa. Villitys voisi tästä vaikka lähteäkin käyntiin, sillä tämä antaa merkkejä siitä, että suomalaisetkin nuorukaiset pystyvät roimimaan aika rankasti ja kaikkien heavytaiteen sääntöjen mukaan. Sillä tämä tosiaan jytisee.

Entisenä heavy-diggarina, jota tyylisuunnassa on vuosi vuodelta ottanut entistä enemmän päähän sen tyhjyys ja onttous, voisin tietysti nurista »Cycle of Lifen» teennäisyydestä vaikka kuin. En minä todellakaan jaksa ottaa tosissani ykköspuolen kokonaisvaltaista kertomusta jonkun faaraon sielunvaelluksesta, mutta jotainhan sitä pitää heavy-levyillä laulaa, joten olkaamme kiitollisia siitä, ettei Sarcofagus ole ainakaan valinnut sitä kaikkien yleisintä heavy-aihepiiriä — maailman ja naisparkojen dominoimisesta unelmoivien S&M/nahkafriikkien uhoamista. Onneksi Sarcofagus vaikuttaa sentään suhteellisen terveeltä.

Laulaja Hannu Leiden kuulostaa välillä ehkä liian hennolta poikaselta, ja hän ei oikein pysy varsin kunnianhimoisten englanninkielisten sanoitusten vauhdissa mukana, mutta soitannollisesti bändi klaaraa homman. Bändin ehdoton voimahahmo on kitaristi Kimmo Kuusniemi, joka selvästi hallitsee hommansa. Hänhän tarjoutui äskettäin Soundin heavykriitikoksi ja on osoittautunut yhdeksi hartaimmin omalle jutulleen omistautuneeksi kundiksi mitä tiedän, ja se näkyy myös hänen soitostaan. Hänellä on muun muassa tajua välttää liikaa yksitoikkoisuutta ja niin levy sisältää jopa miellyttävää vaihtelua. Mutta tärkeintähän tässä on se, että jytisee. Sen se tekee.

WALDEMAR W. LENIUS

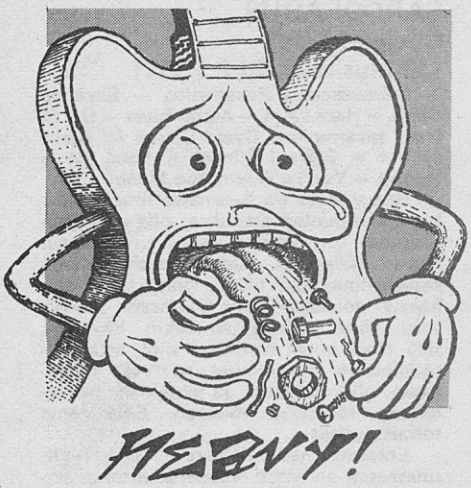

VARIOUS ARTISTS
Metal for Muthas
(EMI EMC 3318)

Iron Maiden: Sanctuary — Sledgehammer: Sledgehammer — E.F. Band: Fighting for Rock and Roll — Toad the Wet Sprocket: Blues in A — Praying Mantis: Captured City /// Ethel the Frog: Fight Back — Angelwitch: Baphomet — Iron Maiden: Wrathchild — Samson: Tomorrow or Yesterday — Nutz: Bootliggers

»Levyllinen heavy metallin uutta aaltoa», kertoo esittelyteksti kannen takapuolella. Toisaalta tämän voidaan sanoa olevan punkin uutta aaltoa, jonkinlainen välivaihe punkin kehityksestä kohti heavy rockia. Tämänsuuntaista kehitystä on ollut havaittavissa myös täällä kotomaallamme. Tällainen välivaihe on hyvä olla olemassa, sillä siitä on hyvä siirtyä aitoon heavyyn, joka on monipuolista ja -ilmeistä. Sen kuuntelu ja ymmärtäminen vaatii kuuntelijaltaan huomattavasti enemmän kuin punk-heavy, joka on suoraviivaista jyräämistä vailla vivahteita.

Tämän levyn bändeistä on ehdottomasti paras Angelwitch. Sen kappaleessa »Baphomet» on todellista menoa ja fiilistä. Samsonin kappale »Tomorrow or Yesterday» ei jää tasollisesti »Baphometista» jälkeen. Se on melankolinen, moni-ilmeinen, eritasoisia jännitteitä omaava kappale. Ainoastaan se häiritsee, kun on kuullut Samsonin LP:n »Survivors» ja tietää, että tämä kappale oli LP:n ylivoimaisesti paras. Tällaisen LP:n suurin vaikeus onkin se, että siinä on vain yksi kappale per bändi, jolloin syntyy tilanne, jossa bändistä voi saada aivan väärän kuvan. Tästä voi toisena esimerkkinä Samsonin lisäksi mainita Iron Maidenin, joka ainoana bändinä on kahteen otteeseen LP:llä. Ensimmäinen kappale »Sanctuary» on todella tylsä jytkytys, kun taas »Wrathchild» on jo huomattavasti älykkäämpi kappale ja antaa bändistä huomattavasti positiivisemman kuvan. Iron Maiden on tulossa ensi kesänä Suomeen Kuusrockiin, jolloin voidaankin sitten katsastaa bändiä lähemmin. Iron Maidenin kanssa samaan sarjaan, aivan OK, kuuluu levyllä Praying Mantis ja Nutz.

Tämä levy ajaa asiansa siinä mielessä, että se antaa uusille bändeille mahdollisuuden päästä esille ja edetä urallaan. LP:n takakannessa sanotaan yhden levyn julkaisemisen pääsyistä olevan se, että heavy metalli nauttii kaikkein vähiten julkisuutta eri musiikkityyleistä ja näin ollen vaatii enemmän aikaa sen sisäistämiseen (vapaasti käännettynä). Ja näinhän asia onkin.

KIMMO KUUSNIEMI

DEF LEPPARD
On Trough the Night
(Vertigo 6360 180)

Rock Brigade — Hello America — Sorrow Is a Woman — It Could Be You — Satellite — When the Walls Come Tumblin' Down /// Wasted — Rocks Off — It Don't Matter — Answer to the Master — Overture

Def Leppard on bändi, josta on ulkomailla ollutkin jonkinasteista haloota jo jonkin aikaa. Eikä syytä, sillä tässä bändissä on ainesta laajempaankin suosioon. Def Leppardin musiikki on tuhtia heavya, joka hyvin tuotettuna ja soitettuna jyrää tehokkaasti. Kappaleet ovat sävellyksellisesti monipuolisia sisältäen runsaasti vivahteita ja pieniä hienouksia. Näinpä tämä levy vaatii useita kuuntelukertoja, jotta se avautuu täysin. Tästä voidaankin sitten vetää johtopäätös, että mitä vähemmän heavy-levystä jää mieleen ensikuulemalla, sitä parempi levy. Tällaista levyä jaksaa kuunnella moneen kertaan, koska sieltä löytyy aina jotain uutta mielenkiintoista.

Yhtyeen heikoin lenkki löytyy laulusta, Joe Elliotista. Hänen äänensä on liian hento ja väritön vahvasti jyräävään ja energiseen musiikkiin. Kokonaisuus kärsii pahanlaisesti ja mieleen nousee raamatullinen vertaus: »Ääni on Jaakobin, mutta kädet ovat Eesaun.» Yhtyeen muut jäsenet ovat Steve Clark (kitara), Pete Willis (kitara), Rick Savage (basso), Rick Allen (rummut). Erikseen on mainittava, että kitarasoolot

IRON MAIDEN

levyllä ovat monin paikoin herkullista kuunneltavaa.

Levyn parhaat kappaleet ovat »Satellite», »Wasted» ja »Overture». Huonoimmat taas »Hello America» ja »It Don't Matter». Kuitenkin sävellykset ovat yleensä ottaen verrattain samantasoisia. Tyylillisesti levy on tiukka kokonaisuus. Vivahteita ja hienouksia on viljelty runsaasti tyylistä tinkimättä.

Levyn kannessa on jenkkityylinen kuljetusauto, jonka lastina on kitara. Auto on sijoitettu avaruuteen kiitämään kuusta maahan päin. Kuulostaa hassulta, mutta näyttää hyvältä. Kromattu autohirviä kuvaa hyvin energiaa ja voimaa, jota löytyy Def Leppardin musiikista. Takakannessa on kuva yhtyeestä konsertissa.

Def Leppard on tutustumisen arvoinen tulokas, kunhan ei anna laulajan äänen liikaa häiritä. Harmi vain, ettei kukaan konserttijärjestäjä ole älynnyt tuottaa yhtyettä tänne ensi kesäksi.

KIMMO KUUSNIEMI

TRIUMPH
Progressions of Power
(RCA AFL 1-3524)

I Live for the Weekend – I Can Survive – In the Night – Nature's Child /// Woman in Love – Take My Heart – Tear the Roof off – Fingertalkin' – Hard Road

Triumphin LP:n kansi onnistui hämäämään minut, sillä saadessani sen käteeni ajattelin Triumphin musiikin olevan jotain muuta kuin heavya. Kun sitten otin sisäpussin esiin alkoi näyttää heavymmalta. Näinpä ollen olisi sisäpussin kuva saanut olla päällikannessa. Joku voi nyt tietysti sanoa tätä saivarteluksi, mutta mielestäni kannen pitää vastata musiikin tunnelatausta. Näin vältytään tunnekonflikteilta.

LP:n musiikki on hajanaista tyylillisesti ja laadullisesti eritasoista. Vaikuttaa siltä, että pojat ovat imeneet itseensä liikaa vaikutteita ympäriltään. Mieleen nousee välillä Boston, Uriah Heep, Bad Company ja Tom Jones. Nyt herää kysymys, onko Tom Jones heavya - vastaus on ei. Myöskään kappale »Take My Heart» ei ole heavya, vaan ylimakea ja naivi kappale, joka sopisi hyvin Tom Jonesille. Haluaisin tässä myös täsmentää mitä tarkoitan, kun otan esimerkeiksi muita bändejä. Yhtyeillä ei välttämättä ole tällöin mitään kopion makuisia yhdistäviä tekijöitä, vaan nämä mielteeni ovat (useimmiten) vapaita assosiaatioita, joilla pyrin antamaan lukijalle tyylillisiä suuntaviivoja.

Kokonaisuutena bändi toimii hienosti. Eniten huomio kiinnittyy solistiin, joka omaa hyvät lauluvarat ja osaa luoda hyvin erilaisia fiiliksiä äänellään. Erikoisen mukavia olivat muutamat kunnon »kiljunnat» (vähän niin kuin Gillan aikoinaan Purplessa) ja kitaran kanssa laulannat. Kitaristi on myös mukavan positiivinen tuttavuus. Hänen soolonsa ovat taitavia ja näppäriä rakenteellisesti. Nähtävästi kaikkien heavy-kitaristien täytyy nykyään soittaa yksi akustinen kitarajuttu levyllä. Kappaleen tulee myös olla sellainen, jossa soitetaan niin paljon kuin sormista lähtee. Tämän suuntauksen aloitti kai Van Halenin kitaristi, sitten seurasi UFO:n kitaristi ja nyt sitten viimeksi Triumphin kitaristi. Kuivaa. Hämmästyttävää tässä Triumphin »Fingertalkin'»-piisissä on se, että sisäpussin tiedot väittävät koko bändin säveltäneen sen. Ihmettelenpä vain. LP:n parhaat kappaleet ovat »In the Night», »I Live for the Weekend» ja »Nature's Child». Ensimmäinen on bluesfiiliksinen hidastempoinen heavy. Toinen on svengaava heavy rock 'n' roll ja viimeinen raskas jyräävä heavy-kappale, ehkä paras näistä kolmesta.

Huolimatta hajanaisuuksista ja tasoeroista tämä LP säilyttää mielenkiinnon alusta loppuun ja lisäksi fiilikset ovat. Näin lopuksi on siis todettava, että tämä levy on tutustumisen arvoinen.

KIMMO KUUSNIEMI

FRANK MARINO & MAHOGANY RUSH
What's Next
(CBS 83897)

You Got Livin' – Finish Line – Rock Me Baby – Something's Comin' Our Way /// Roadhouse Blues – Loved by You – Rock'n'Roll Hall of Fame – Mona

Kannen kuvan perusteella on ammatinvalinnan tunneista ollut hyötyä Marinolle ja kumppaneille. Soittaminen tuntuu sopivan heille paremmin kuin autojen rassaaminen. Takakannen kuvassa he kaivelevat toistensa suita, neniä ja korvia isoilla kiintoavaimilla. »Ei kiintoavaimia siihen ole tarkoitettu», sanoi ystäväni, joka suosittaa Kansainvalistus Seuran kirjeopistossa mekaanikkokurssia. Mihin niitä sitten käytetään, oli kysymys johon hän ei vielä tässä kuussa osaa vastata. Oli kuulemma seuraavan opetuskirjeen asia.

Kannen fiilis vastaa hyvin musiikin fiilistä. Bändin musiikki on huoletonta hurjastelua. Kappaleet eivät ole erityisen monimutkaisia, vaan energisiä ja suoraviivaisia. Todella harvinaista on, että tämäntyyppisellä musiikilla saadaan koko levyllinen pysymään kasassa. Mieleeni tuli noin fiiliksien ja energisyyden kannalta Ted Nugent. Frank Marinolla on samanlainen rehellinen ote musiikkiinsa kuin Tedillä. Molemmat pyrkivät soittamaan juuri sitä mitä haluavat. Tämä on kenties juuri se seikka, mikä tekee monesti punaisen langan musiikkiin, sillä kun kompromisseja aletaan tehdä, se useimmiten näkyy lopputuloksessa. LP:n kappaleista on vaikea nimetä parasta, sillä sen taso on tasaisen korkea. Huonoin kappale sen sijaan on »Rock Me Baby», josta on jo esitetty niin monta versiota, ettei siitä jaksa todellakaan innostua. Lisäksi kitarasoolot ovat silloin tällöin ylipitkän rajamailla. Frank Marino ei ole niinkään teknisesti korkeatasoinen kitaristi, vaan nimenomaan fiiliksiin soolonsa rakentava kitaristi. Niinpä näillä eväillä on huomattavasti vaikeampi rakentaa pitkää toimivaa soloa.

Tämä levy on ehdottomasti yksi kuukauden levyhankinnoista. Sitä kuvaa hyvin sana erinomainen. KIMMO KUUSNIEMI

pahaa unta

JHN 2014 se

LENE LOVICH
Flex
(Stiff SEEZ 19)

Bird Song — What Will I Do Without You — Angels — The Night — You Can't Kill Me /// Egghead — Wonderful One — Monkey Talk — Joan — The Freeze

Aivan perille Lene Lovich ei toisella albumillaan »Flex» yllä, mutta aivan riittävän pitkälle tarjotakseen kiintoisan ja antoisan kiekon. Lenen musiikki on modernia eurorockdiskoa , siinä on vahva popväre ja muista poikkeavaa omaleimaisuutta, jota paremman ilmauksen puutteessa voisi kutsua vaikkapa slaavilaisuudeksi — onhan Lenellä sukujuuria sinne päin. Samanaikaisesti musiikissa välittyy horrosmaista etäisyyttä ja voimakasta tunneperäisyyttä. Lenen tunteet ovat kiihkeitä, usein hieman vaikeaselkoisia ja surumielisiä.

Jo syksyllä singlemuodossa isosta kiekosta esimakua antanut »Bird Song» käynnistää albumin aavemaisesti tajuntaan hiipivänä erikoisena popraitana. Vahvan biitin ja syntesoijien jännittävä voimallisuus kiehtoo Lenen tulkitsessa yksinäisyyden tuntoja. Van Der Graaf Generatorissa myötävaikuttaneen Chris Judge Smithin säveltämä »What Will I Do Without You» seuraa »Flexin» tarttuvimapana raitana. Syntesoijat johdattelevat aika ajoin mannermaiseen sirkustunnelmaan mahtavien kuoro-osuuksien tukemina. Lenen lauluakrobatia pysyy vielä aisoissa eikä lipsahda itsetarkoituksselliseen leikittelyyn, jolta hän yhdessä hienoisen toiston kanssa ei kykene albumin kakkospuolella välttymään.

Ykköspuoli onkin kokonaisuudessaan »Flexin» vahvempi puolisko. Johtuisiko tämä osittain sen vaihtelevan säveltäjäkaartin värikkäämmästä materiaalista, sillä toinen levypuolisko koostuu yksinomaan Lenen ja hänen kitaristielämänkumppaninsa Les Chappellin piiseistä. Tai onhan kakkospuolen lopussa sen yleisvaikutelmaa korjaava hidas »The Freeze» täynnä pimeiden pakkasöiden jäistä puhuria. »Tämä on öistä pisin», Lene laulaa lopullisen tuntuisesti.

Sovitusten reippaat euroviisulainaukset muodostavat suruttoman kontrastin Lenen usein hieman synkille lauluille, joissa elämän pimeät kasvot paljastavat tummanpuhuvan todellisuutensa.

Homman nimenä on nyt diskokelpoinen europop, ja kyllä Lene ja Les sen uusine bändeineen taitavat, kuten singlehitistä »Lucky Number» lähtien on saatu huomata. Tarpeettoman tiukasti vain tällä kertaa sitoudutaan näihin rajoituksiin, sillä varmasti parivaljakolla olisi annettavaa laajemmissakin puitteissa.

MIKKO MONTONEN

ZWOL
Effective Immediately
(SW-17014)

Try It (You'll Like It) — Street Fighting Man — I'll Be Your Friend — Got to Let It Show /// Shaka Shaka — Cheerleader — Just a Boy — It's a Wonder — This Love We Share

»Just a boy playing rock'n'roll with all the boys, wanna love the ladies & be a star, trying to be so macho & be a man», toteaa Walter Zwol soololevynsä kappaleessa »Just a Boy». Levykannen kuvista päätellen machous on onnistunut, ja eiköhän noilla lihaksilla taivutella naisiakin, mutta että tähti... Levyn mukana seuraa informaatiota herran taustasta, musiikista, mietteistä; enpä muista nähneeni moista ylistystä yhdestä miehestä sen jälkeen kun vein Raamattuni kaniin. Zwol-raukasta yritetään tehdä luonnonvoimaa, yli-ihmistä ja ties mitä. Lisäksi väitetään, että hänen tukkansakin kasvaa ripeämmin sitä mukaa kun musiikilliset taidot kasvavat. Näin ollen vaikuttaa omituiselta, että hän esiintyy kannen kuvissa täysin kaljuna. Vaan annas olla: kun on kuunnellut levyn, huomaa epäselvyyksien hälvenneen.

Levyn paras puoli on amerikkalaisittain toteutus: kyllähän jenkeissä studioita ja kovia soittajia piisaa. Muusikot hoitavat osuutensa kunnialla, eritoten kuoroihin on kiinnitetty huomiota. Zwol itse laulaa kuulostaen milloin Plantilta, milloin Kojolta, Rundgrenilta, Van Morrisonilta... Niinpä, moni on kakku päältä kaunis tai kuten alan miehillä on tapana sanoa: ei tuu paskasta konvehteja. Sävellykset — joiden luulisi vielä nykyäänkin olevan pääasia levyjä tehtäessä — ovat sanalla sanoen köyhiä. Tekstit käsittelevät (voi ihme) onnetonta rakkautta, intohimoa, katujen väkivaltaa ja huumeongelmaa samaan tapaan kuin lehtien yelisönosastoissa näkee. Lisäksi Zwolilla on tapana antaa sanoille uusia tuoreita lausumistapoja, elleivät ne muuten istu melodiaan. Kaikki tämä mieheltä, jonka oma levymerkki on nimeltään Mother Tongue Music: köyhtyy se kieli näköjään muuallakin.

Sikälin kuin Soundin lukijoista löytyy tällaisen nykyamerikkalaisen viihdesoulin lämpimiä ystäviä, voin suositella esimerkiksi Gino Vannellia joka sentään svengaa. Niille jotka eivät aiheesta pahemmin perusta, mutta suhtautuvat musiikkiin avarakatseisesti, on »Effective Immediately» oikea aarreaitta: ostamalla tämän levyn he saavat haltuunsa lähestulkoon täydellisen kokoelman kyseisen musiikinalan suosituimpia kliseitä. Ja voihan tämän tahdissa tanssiakin.

HANNU TERVAHARJU

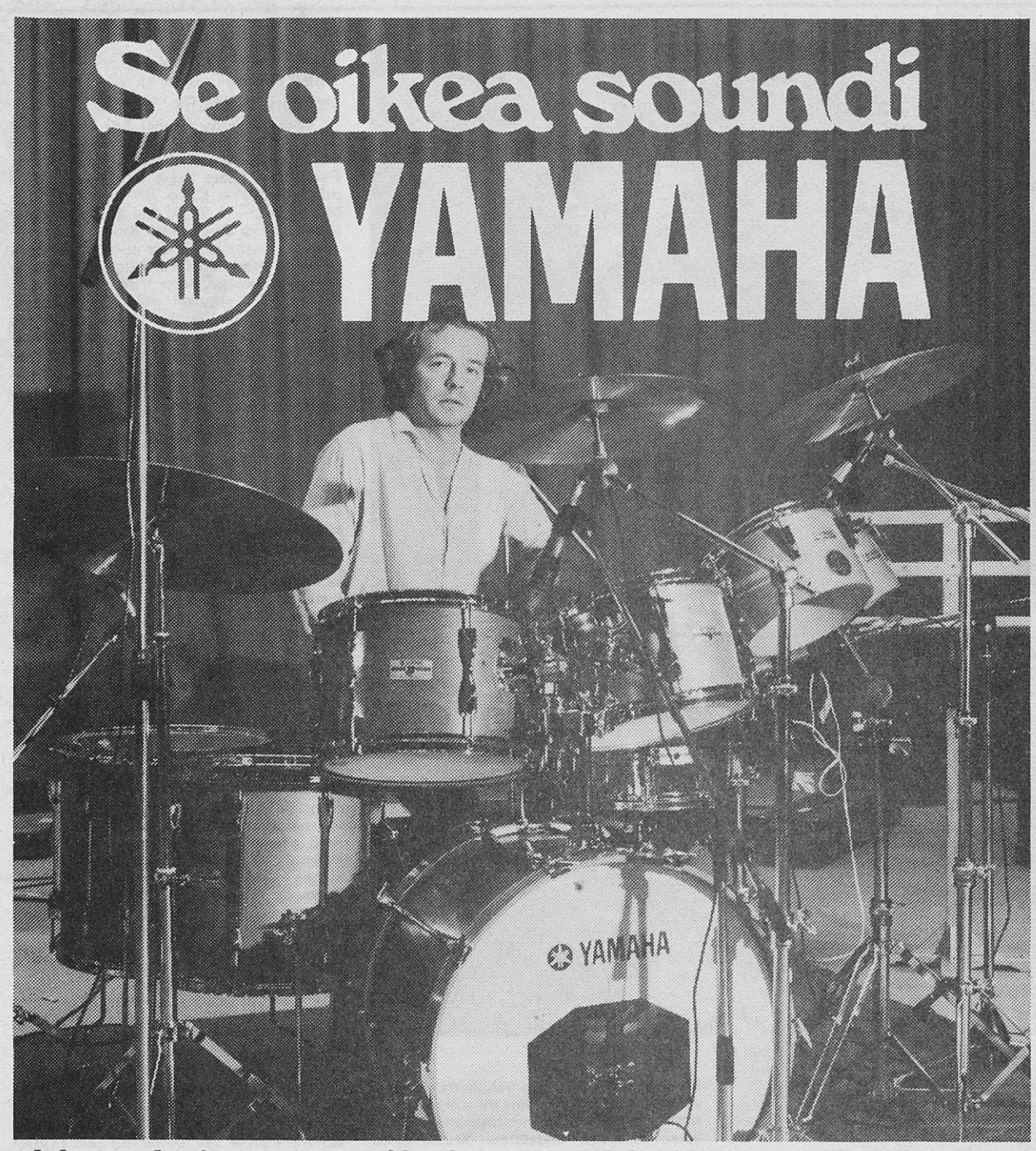

**Vesa Aaltonen valitsi uudet YAMAHA-rummut.
Käy sinäkin tutustumassa YAMAHA-rumpuihin
paikkakuntasi F-liikkeessä!**

Musiikki Kaikki

FAZER

Aleksi 11 sekä F-kauppiaat
kautta maan

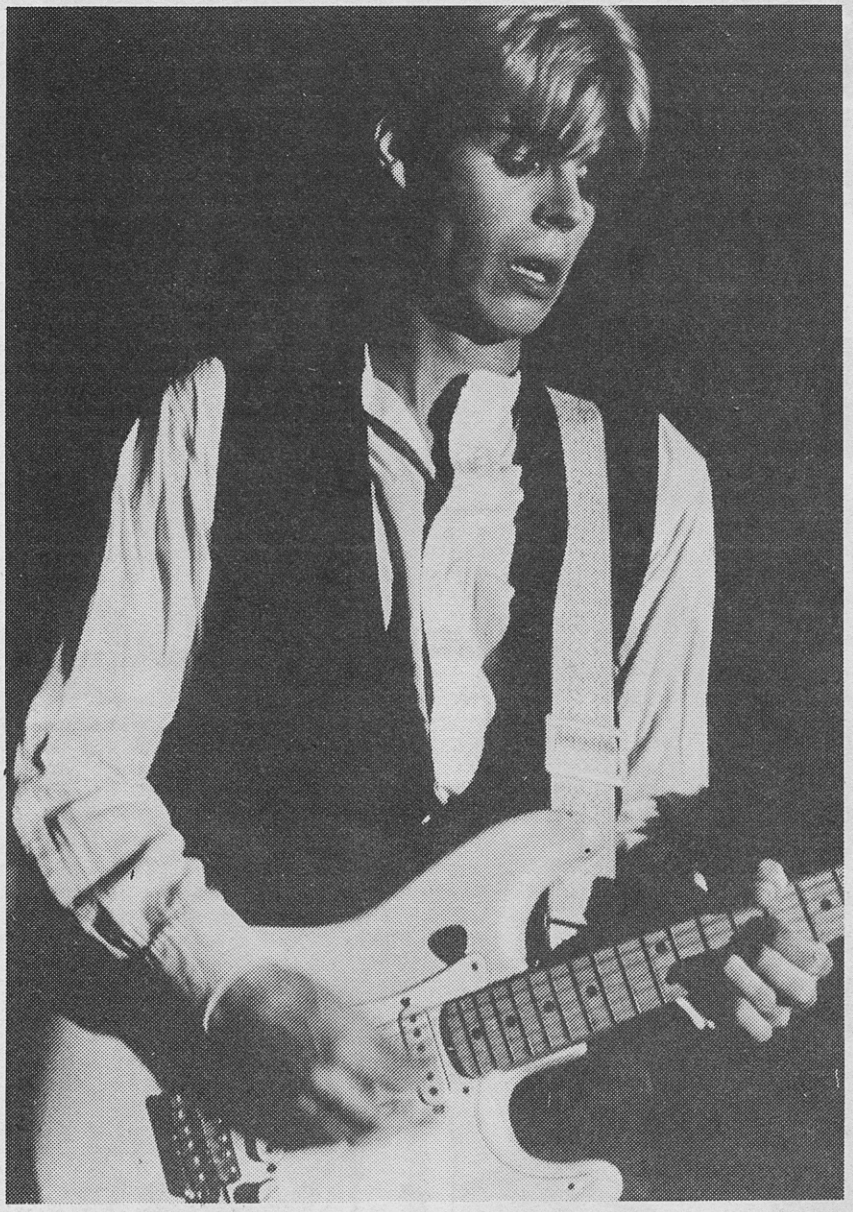

JIMI SUMEN PROJEKT
Screenplay
(Dig It DGLP 8)

Screenplay — Motor City — China Speed — Local Lust — Movements — Katsu! /// Scandinavian — Cut up — Mister — Swingin' London — Isn't It Wild

Well, Sumen on nyt siis tehnyt tämän levyn. Se on hyvin moderni. Kansikin on moderni. Kannessa Sumen on sen näköinen, kuin olisi juuri päättänyt olla hukuttautumatta, koska on keksinyt elämän tarkoituksen. Modernin elämän tarkoituksen.

Niinpä niin, rock on modernia musiikkia. Ja Sumen ilmeisesti haluaa uudistaa sitä. Onnistuuko hän? Projektbändin rumpali Illi Broman ruoskii neuroottisella kiihkolla musiikkia eteenpäin, komppeja käännellään välillä modernisti, atomiajan keikari itse, maestro Sumen purkaa urbaania elämöntuskaansa metallisten soundien viidakossa. Mutta onko siinä Sanoma?

Minusta on. Sumenin musiikillinen näkemys vastaa myös levyn kokonaisilmettä. Nuori totuudenetsijä, Taiteilija, vaeltaa modernissa maailmassa, joka ei tarjoa hänelle muuta kuin kylmän betoniseinän. Mutta katso! Kiusattu Taiteilija näkee tuossa betoniseinässä ihmeellisen kauniita neonvalojen varjoja — ja ihme tapahtuu: metalli elää. Ja Taiteilija haluaa kertoa sen kaikille. Hän lähtee soittamaan klubille, diskoon, jonne kokoontuvat ihmiset violeteissa housuissa. Ja Taiteilija Viihdyttää, hän kertoo Totuuden, hän, Taiteilija.

O. SUOMINEN

MR. PARTRIDGE
Take Away
(Virgin V 2145)

Commerciality (Signal Ad) — The Day They Pulled the North Pole Down — The Forgotten Language of Light — Steam Fist Futurist — Shore Leave Ornithology (Another 1950) — Cairo /// The Rotary — Madhattan — I Sit in the Snow — Work Away Tokyo Day — New Broom

Mr. Partridge ei ole tuo takavuosien one-man-band Don Partridge eikä myöskään uusi salaperäinen Virgin-löytö, vaan hienon XTC-yhtyeen pääasiallinen säveltäjä ja kitaristi/laulaja Andy Partridge. Itse levy ei ole varsinainen tositarkoituksella tehty sooloalbumi, vaan pikemminkin eräänlainen dub-kokeilu, joka on muokattu vanhasta XTC-materiaalista. Joka on sattunut kuulemaan XTC:n toisen älpeen kylkiäisenä tulleen 12-tuumaisen EP:n »Go+», hän voi suunnilleen aavistaa mitä »Take Away» tarjoaa.

Takakannessa sanotaankin muun muassa: »Tämä oli ennen joukko XTC-levytyksiä. Nyt se on kokoelma raitoja, jotka on elektronisesti prosessoitu, tuhottu ja kerrostettu yhdessä muiden äänien ja tekstien kanssa.» Voiko tuota enää sattuvammin sanoa? Juuri tuolta levy kuulostaakin. Prosessoiminen, tuhoaminen ja kerrostaminen on vain ollut niin perusteellista, ettei useimmista piiseistä pysty sanomaan alkulähdettä, etenkin koska Partridge on nimennyt kaikki piisit uudelleen tehtyään niihin uudet sanat. Joitakin XTC-basisti Colin Mouldingin sävellyksiäkin on otettu mukaan käsittelyyn.

Sen verran voi harvojenkin kuuntelukertojen jälkeen sanoa, että »The Rotary» on viimeisimmän älpeen »Helicopter» ja »Madhattan» saman levyn Moulding-piisi »Day in Day out». Uusitussa versiossa soivat puhaltimet tyylikkäästi kaukaa eetteristä. »The Forgotten Language of Light» muistuttaa hieman Pilicen ensimmäisen älpeen afrosekoilua »Masoko Tanga» ihmeellisine kielineen. Koko piisiä voisi parhaiten kuvata siten, että jos joku primitiivinen afrikkalainen heimo rumpuharjoitustensa lomassa kuuntelisi pätkän Kraftwerkiä ja ryhtyisi sen jälkeen musisoimaan ja laulaamn, niin saatettaisiin päätyä melko lähelle »Forgotten Languagea». »Cairo» esittelee uuden hulvattoman diskotanssin ja »Commerciality» on jonkinlaista reggaeta. Varsinaista perusdiskomusiikkia on myös todella höyryävät rumpusoundit sisältävä »Steam Fist Futurist». Mouldingin bassoraita on uudessa versiossa jätetty hienosti pintaan. »Shore Leave» on rauhallista jatsia, jossa etäinen puhaltaja tuo nimessä mainittuja 50-luvun savuisen jazzklubin tunnelmia kuvaan mukaan.

Kaikkiin piiseihin Partridge on lisännyt instrumentteja, lähinnä kitaraa, rytmikoneita ja syntesoijia. Uudet tekstit ovat bändin yhteisten levyjen tapaan enimmäkseen mielettömiä, paikoin jopa beefheartilaisia juttuja.

Mitään helppoa kuunneltavaa »Take Away» ei ole, mutta jos satut pitämään XTC:stä, Enosta, Kfartwerkistä ja vaikkapa vielä Beefheartista, niin kannattaa ainakin tarkistaa Mr. Partridgen tuote.

PERTTI OJALA

DOCTOR MIX AND THE REMIX
Wall of Noise
(Rough Trade ROUGH 6)

Out of the Question — Grey Lagoons — No Fun — Six Dreams — I Can't Control Myself /// Supermen — Sister Ray

Miksaustohtorin ja hänen uudelleenmiksauksensa takana on kolme ranskalaiskaveria, jotka ovat aiemmin vaikuttaneet Metal Urbainin ja Metal Boysin nimissä. Ensin mainittu kuului Ranskan varhaisimpiin punk-bändeihin. Sittemmin on löydetty syntesoijat ja rakastuttu entistä enemmän särkijöihin. Niin lyödään surutta palasiksi Roxy Musicia, Stoogesia, Troggsia, David Bowieta, Velvet Undergroundia sekä Seedsiä, joka erityisenä rakkaudentunnustuksena saa kaksi kappaletta osakseen.

»Meluvallin» väkivaltaiset syntesoijat eivät kaihda sääntöjen vastaisia otteita, vaan taklaavat ja purevat mistä vain kiinni saavat. Jokaisen mielentilan musiikkia Dr Mix ei tosiaankaan ole, vaan sen vaikutus riippuu paljolti kuulijasta itsestään. Tarjolla ei ole sitä, mitä tavallisesti tarkoitetaan syntesoijien tunnelmamusiikilla, vaikka oma tunnelmansa tälläkin kiekolla on. Sopii esimerkiksi taustamusiikiksi massamurhia tehtäessä — seuraavan »Ilmestyskirjan» soundtrack?

Tavallaan varhaista mallia koko projektille on saatu Velvet Undergroundin »Sister Raysta», joka Miksaustohtorin käsissä muuttaakin muotoaan vähiten näistä piiseistä. Jos »Sister Rayn» uudelleenhahmotus 12 vuotta myöhemmin kiinnostaa, »Meluvalliin» kannattaa lyödä päänsä.

MIKKO MONTONEN

SYLVAIN SYLVAIN
(RCA PL 13475)

Teenage News — What's That Go to Do with Rock'n'Roll? — I'm so Sorry — Emily — Without You /// Every Boy and Every Girl - 14th Street Beat — Deeper and Deeper — Ain't Got No Home — Tonight

Entisten New York Dolls -kavereidensa tavoin Sylvain Sylvain on rokkari sielunsa syvintä sopukkaa myöten. Hänen soittoaan ruokkii pidättelemätön rockin sisäinen syke. Mitään merkillistä Sylvainin musiikissa ei ole, mutta sen taika piileekin sen vaivattomuudessa ja luonnollisuudessa. Sylvain soittaa ajatonta rock'n'rollia, jossa piano ilkamoi ja saksofoni raikaa.

Pari vuotta sitten Sylvain julkaisi silloisen Criminals-bändinsä kanssa mainion neljävitosen »The Kids Are Back», minkä jälkeen hän liittyi David Johansenin matkaan, ja yhteisvoimin tämä kaksikko onkin tehnyt ison tukun erinomaisia piisejä niin Dolls-aikoina kuin Johansenin albumeille.

Nyt Sylvain on sävellysmateriaalissa omillaan, lainatavaraa edustaa vain »Ain't Got No Home», Clarence »Frogman» Henryn hitti vuodelta 1957. Johansenin bändistä Sylvain otti mukaansa toiseksi kitaristiksi Johnny Raon ja basistiksi Buz Vernon. Nyttemmin hajonnutta Criminalsia kuullaan albumilla vain yhdellä raidalla, mutta pianisti Bobby Blain on edelleen Sylvainin matkassa. Tuolla »I'm so Sorry» -kappaleella Sylvainin laulu muistuttaa kovasti John Lennonia, kun taas »Without Youn» loppujouset ovat suoraan Beatlesien »Norwegian Woodista». Sylvainin nykyisen bändin täydentävät entinen Boyfriends-rumpali Lee Crystal sekä John Gerber, jonka foni johdattelee levyn päättävää instrumentaalia »Tonight».

Välitön rakkaus rockiin vallitsee Sylvainin levyllä. Hänellä on suurkapungin kujien sulavuutta ja tyylikkyyttä. Tällä elävällä ja konstailemattomalla otteellaan Sylvain tekee mieluisan levyn, jota ahkerasti soittelee ilokseen, vaikka se ei kaikilta osiltaan kovin vahvoista sävellyksistä koostukaan. Omat helmensä albumilta löytyvät, kuten molempien puoliskojen avauskappaleet. »Teenage Newsia» Dolls soitti vaan ei levyttänyt loppuaikoinaan, kun taas »Every Boy and Every Girl» on Sylvainin, Crystalsin ja Raon hieno pop-pala.

MIKKO MONTONEN

MARTHA AND THE MUFFINS
Metro Music
(Dindisc DID. 1)

Echo Beach — Paint by Number Heart — Saigon — Indecision — Terminal Twilight /// Hide and Seek — Monotone — The Skinking Land — Revenge (Against the World) — Cheesies and Gum

Taas on löytynyt uusi yhtye, tällä kertaa Kanadasta, joka esittää puhtoista modernia poppia ja vieläpä maukkaasti. Martha & The Muffins on kotoisin Torontosta ja siinä tosiaan soittaa kaksi Marthaa: Martha Johnson ja Martha Ladly toimivat laulusolisteina ja koskettinsoittajina, minkä lisäksi Ladlyn Martha puhaltaa pasuunaa. Neljä miespuolista muffinsia soittavat kitaraa, bassoa, rumpuja sekä saksofonia. Koskettimia (paljon Farfisaa) ja puhaltimia käytetäänkin runsaasti ja tehokkaasti hyväksi. Andy Haasin saksofonisoolot ovat yleensä hyvin jatsmaisia, kuten esimerkiksi »Terminal Twilightilla, joka on muutenkin yksi levyn parhaita piisejä.

Vaikka älpee on kokonaisuudessaan hienoa kuultavaa, ovat paremmat piisit kuitenkin päätyneet ykköspuolelle. »Echo Beach» on Yleisradionkin jo soittama, bändin ensimmäinen singlehitti ja sellaisena sopivan vauhdikas avausraita. Levylle ominaiset utuiset ksoketinsoundit tulevat hyvin esiin, ja piisi tempaa kuulijan helposti mukaansa. »Saigon» pyrkii kuvaamaan tunnelmia tuossa muffinsien mielestä aavemaisessa kaupungissa, jossa aikaakaan ei ole olemassa. Rauhallisesti eteenpäin rullaava, kaiutetuilla uruilla (?) höystetty vahva sävellys. Kehuttavaa löytyisi yllin kyllin jokaisesta kappaleesta, mutta nuo mainitut ovat helpoimmin mieleenjääviä.

Nimestään huolimatta levyn musiikki ei siis ole mitään undergroundia tai kraftwerk-kamaa, vaan suoraviivaista, yksinkertaiseen komppiin nojautuvaa popmusiikkia, jonka musiikillisissa oivalluksissa riittää sulattelemista. Vaikutteita on nimettävissä runsaastikin, mutta ehkä selvimmin B-52's ja myös Talking Heads. Jotkut kappaleet voisivat jopa olla peräisin Blondien ensimmäiseltä albumilta.

Kotonaan Kanadassa Martha & The Muffinsia ei ihme kyllä edes tunneta, mutta luulisi tämän Englannissa Virginin tytärfirmalle tehdyn mainion levyn korjaavan sitäkin asiaa.

PERTTI OJALA

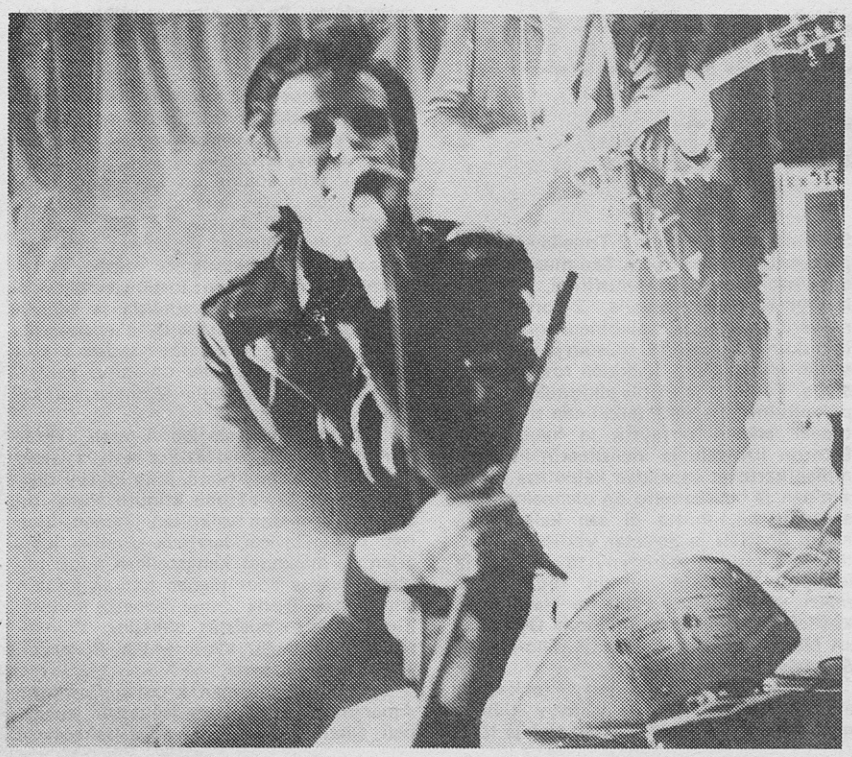

DOCTOR MIX

Kolmen minuutin SKA-sankarit

THE SELECTER
Too Much Pressure
(2-Tone Records TT5002)

Three Minute Hero — Everyday — They Make Me Mad — Missing Words — Danger — Street Feeling — My Collie (Not a Dog) /// Too Much Pressure — Murder — Out on the Streets — Carry Go Bring Come — Black & Blue — James Bond

Ska, päivän sana. Uusi muoti? Kyllä, mutta myös paljon enemmän. Ska-lasit, pikkutakit, hiustyyli ja tanssiaskelet ovat ilmiön ulkoista puolta. Jotakin johon helppo tarttua ja jota on helppo haukkua. Skan sykkivän sydämen löydettyään huomaa kyseessä kuitenkin olevan paljon enemmän kuin pinnallinen muoti-ilmiö.

Ska-revival on voimakkaan identiteettinsä ansiosta kestänyt rockbisneksen lakien mukaisen muoti-mediahössötyksen. Vesittävä vaikutus ei ole yltänyt Specialsin, Madnessin ja Selecterin musiikkiin. Tässä yhteydessä ei sovi väheksyä Specialsien perustaman 2-Tone-levymerkin pioneerityön merkitystä. Ska-musiikilla on oma itsenäinen kustannusfirma, jota isot levy-yhtiöt eivät ohjaile. 2-Tonen tunnusvärit musta ja valkoinen kuvastavat ihmiskunnan ykseyttä, mustan ja valkoisen rodun sekä samalla kaikkien rotujen tasa-arvoa. Tyylikäs ja »cool» pikkutakki-hattupukeutumistapa sekä leikillinen snobbailu tuovat arkeen pirteyttä ja hauskuutta. Estoton irrottelu ja identiteetin korostaminen kertovat vapauden kaipuusta. Tanssiminen ja hauskanpito on olennainen osa ska-villitystä, mutta ei sen kaikki kaikessa. Specials ja Selecter yhdistävät ilotteluunsa katujen vääristynyttä realismia ja käskevät kiihkeän rytmin myötä elämään inhimillisesti. »Tää on viesti teille kovikset», kuten Pelle Miljoona Oy laulaa »A Message to You Rudie» (R. Thompson/ Specials) -versiossaan.

Uuden ska-musiikin reggae-rock-rock-steady-bluebeat-fuusiossa välittyy kiihkeä elämänhalu ja huoli tästä hetkestä ja tulevaisuudesta. Se on aitoa musiikkia, jossa punkin henkeen yhdistyy elämänilo ja positiivinen fiilis. Tuskin uusi ska olisi syntynytkään ilman punkin vallankumousta. Skan yhteydessä mustavalkoinen ruutukuvio ja rude boy -silhuetit merkitsevät värikkyyttä ja elävää soundia, joka on tarttunut levyillekin.

Selecterin albumi on hyvä esimerkki. Se kantaa kunnialla alusta loppuun. Selecteriä kunnolla kuunneltuaan todella tietää kuunnelleensa jotakin, sillä sen intensiivisyys vie kuulijalta voimia, mutta se myös antaa paljon: inspiraatiota, viihdettä, musiikillisia oivalluksia ja fiilistä. Specials on pioneerityönsä ja ensivaikuttajan roolinsa vuoksi ska-bändeistä etulyöntiasemassa. Selecter on vahva kakkonen. Se on syvempi kuin Madness, vaikkakaan ei yhtä hupaisa.

Albumin avaa singlen A-puoli »Three Minute Hero» ja päättää ska-sovitus James Bond -tunnussävelmästä, joka löytyy singlen B-puolelta. »Three Minute Hero» on Selecterin ainoan valkoisen jäsenen, kitaristi Neol Davisin tarttuva sävellys, jossa arjen harmaudessa kamppaileva nuori toivoo olevansa edes pienen hetken jotakin suurempaa. Davis vastaa monesta muustakin hyvästä piisistä: »Missing Words», »Street Feeling», »Too Much Pressure», »Out on the Streets».

Neol Davis, toinen kitaristi Compton Amanor, basisti Charley Anderson ja rumpali Charley »H» Bembridge rakentavat

Selecterin vastustamattomasti sykkivän kompin, johon elastiset bassolinjat tuovat ilmavuutta. Päälle jysähtävät Desmond Brownin herkulliset urkukuviot sekä Pauline Blackin ja Arthur »Gaps» Hendricksonin laulu.

Anderson, Bembridge, Amanor ja Hendrickson soittivat ennen Selecteriä samassa roots-reggae-bändissä, mikä selittää kompin saumattomuuden. Pauline Black ja Desmond soittelivat yhdessä coventrylaisessa reggae-rock-bändissä juuri ennen Selecterin perustamista. Coventry on Specialsien ja Selecterin ja ska-revivalin kotikaupunki. Idea Selecteristä syntyi Specialsien singlen B-puolelta, jolla Neol Davis ja pari Spesiaalia esittivät Davisin säveltämän piisin »The Selecter».

Nykyajan elämäntapa aiheuttaa liikaa painetta, jollei sen eteen tehdä jotain — laulaa naissolisti Pauline Black tummalla äänellään. Selecterin musiikista hehkuva innostus ja soittamisen ilo tuo valoa näihin synkkiin toteamuksiin. Hupailuhenkeä tuo vanha suomeksikin levytetty hitti »My Collie», josta Selecter on tehnyt viattoman pilvenpolttohupaelman. Toinen vieras sävelmä »Carry Go Bring Come» on skan juhlaa. Hyvän albumin kruunaa pirteä live-soundi, johon ei ole montaa päällekkäisäänitystä tehty. Selecter ei sellaisia tarvitse.

JUHANI KANSI

CONGO
Congo Ashanti
(CBS 83796)

Days Chasing Days — Jackpot — Hail the World of Jah — Education of Brainwashing /// Youth Man — Yoyo — Nana — Thief Is in the Vineyard

Merkillisiksi on monesti aikaisemminkin havaittu reggae-levyjen tiet, ja uutena lenkkinä ketjuun liittyy Ranskan CBS:n julkaisema Congosin toinen albumi »Congo Ashanti». Yhtyeen nimi on lyhentynyt muotoon Congo, mutta se ei tahtia haittaa, sillä kyseessä on Cedric Mytonin johtama kolmimiehinen jamaikalainen lauluyhtye. Ranskalaisyhteys selittyy sillä, että levyn on tuottanut — kylläkin Kingstonin studioissa — ranskalainen Nadette Duget, ja bassoa sillä soittaa hänen maanmiehensä Philippe Quilichini. Herrat selviytyvät tehtävästään kunniakkaasti, ja hyvin tuntuu komppi kulkevan, vaikka rumpali Santilla onkin poikkeuksellinen soittokaveri.

Mitään ranskalaisväritystä levylle ei pyritä tuomaan, vaan kyseessä on Congon uusi kiekko ja sillä selvä. Hyvä levy se onkin, rauhallista ja levollista, voimakkaasti uskonnollista jamaikalaismusiikkia. Kansainvälistämispyrkimyksiä ei soinnissa kuule, jos ei sellaisina pidä sen selkeyttä ja tasapainoisuutta, mutta mieluummin tämän näkee kokonaisuuden harmonisuutena. Congon musiikki on tyyntä, rakkauden synnyttämää ja lähimmäisenrakkauden sanomaa välittävää.

Aivan yhtyeen erinomaisen esikoisalbumin, »Heart of the Congos», veroiseksi uusi kiekko ei yllä, mutta tuo levy oli osaltaan myös mestarituottaja Lee Perryn hieno näyttö omista taidoistaan. Soundeiltaan levy oli hyvinkin särmikäs, kun taas uusi platta on hartaampi ja pehmeämpi. Kokonaisuutena sävellysmateriaali oli debyytillä vaikuttavampaa, mutta myös »Congo Ashantille» sijoittuu hienoja kappaleita, kuten kaunis päätösraita »Thief Is in the Vineyard». Ehdottomasti maininnan ansaitsee myös se, että albumi koostuu yksinomaan bändin omasta alkuperäismateriaalista ja siten myös täysin uusista rytmeistä. »Ashantille» Cedric Myton ja Roy Johnson ovat saaneet rinnalleen kolmannen laulajan, Watty Burnettin. Aiemmin Myton lauloi myös Prince Lincoln Thompsonin Rass-esissa, mutta on nyt keskittynyt Congoon — eikä mitenkään suotta, vaikka Myton ja Prince Lincoln yhdessä niin upeaa jälkeä tekivätkin. Mutta jamaikalaismusiikin makoisimmasta annista vastaavat tänään myös Congo ja Rass-es omilla tahoillaan.

»Congo Ashanti» edustaa nöyrää ja vaatimatonta kuuntelu-reggaeta, jonka elinikää ei mitata kuukausissa vaan vuosissa. Aika ei näin vilpitöntä ja taitavaa musisointia kohtele kaltoin, vaan se säilyttää jatkuvasti arvonsa. Ranskalaisyhteys on ilahduttavasti tuonut »Ashantin» suomalaisiinkin levykauppoihin. Myös »Heart of the Congos» on nyt meillä saatavana, kylläkin importina.

MIKKO MONTONEN

IN CROWD
Man from New Guinea
(Island ILPS 9577)

Natural Rock (Introduction) — We Play Reggae — Marcus Garvey's Back in Town — Man from New Guinea — His Majesty Is Coming /// Reggae Groove — Back a Yard — Little Dread — Time Is Running out

JOLLY BROTHERS
Consciousness
(Ballistic UAG 30261)

Conscious Man — You've Got to Leave Him — I Moved Your Picture — Eagerly /// Live the Life You Love — Heartbreak — Get up Little Girl — Offence Will Come

CAPITAL LETTERS
Headline News
(Greensleeves GREL 7)

Fire — Daddy Was No Murderer — President Amin — Rumours — Smoking My Ganja /// Unemployed — Rejoice — Buzz Rock — Run Run Run — Out of Africa

Soitettuaan vuosia Jamaikan hotelleissa ja yökerhoissa ja saavutettuaan muutaman ykköshitin reggae-listoilla In Crowd on nyt ensimmäistä kertaa saanut sopimuksen suuren kansainvälisen levy-yhtiön kanssa. »We Play Reggae», »Back a Yard» ja »His Majesty Is Coming» ovat vuosien varrella olleet In Crowdin suurimpia menestyksiä, mukavia ja kevyitä opreggae-paloja, jotka eivät kuitenkaan ole tavoittaneet kuulijoita perinteisen reggae-yleisön ulkopuolelta.

Vanhat hitit kuullaan myös In Crowdin ensimmäisellä Island-albumilla »Man from New Guinea», mutta uudet versiot eivät tasapaksussa kokonaissoinnissa tavoita alkuperäisten raikasta iloisuutta. Erityisen merkittävä yhtye ei In Crowd ole aikaisempien näyttöjensä perusteella ollut, eikä uusi albumikaan tällaista vaikutelmaa jätä. Säveltäjä-sovittaja-kosketinsoittaja Fil Callenderin johtama bändi soittaa harmittomia reggae-rytmejä, jotka eivät nyt oikein saa ilmaa alleen. Hyvästä uudesta materiaalista vaikuttaa olevan pulaa vanhojen kappaleiden erottuessa selvästi vahvimpina sävelminä, eivätkä viihdejatsista muistuttavat pitemmät instrumentaalijaksot ihastuta. In Crowdin fuusioreggae kuulostaa jonkin Third Worldin tuoreuden rinnalla hyvinkin vanhakantaiselta pop- ja soul-vaikutteineen.

Leppoisia jamaikalaisrytmejä edustaa myös nyt jo hajonnut kolmiemiehinen Jolly Brothers, jonka »Conscious Man» -singlen englantilainen levy-yhtiö julkaisi sinnikkäästi kerran toisensa jälkeen, mutta listojen kärkipäät jäivät valloittamatta, vaikka single viime syksynä poplistojen alapäässä näkyikin. »Conscious Man» liukuu puhtaista jamaikalaiskuvioista sulavaan diskosykkeeseen tarttuvan kertosäkeen tukemana. Melkoisen murheetonta musisointia, joka ei voimakkaampia tunteita herätä suuntaan tai toiseen.

Jos »Conscious Manin» on kuullut ja siihen mieltynyt, on levyn suositeltavin hankintamuoto Suomessakin julkaistu 12-tuumainen sinkku. Iloisten Veljesten albumi »Consciousness» vain toistaa tunnetuimman raitansa ideaa kahdeksan kappaleen voimalla, eli kaikki selviää jo »Conscious Manilta» itseltään. Kappaleiden keskipitkät kestot tarjoavat tilaisuuden pienoisiin instrumentaalijaksoihin, mutta tuottaja Jammy pitää kikkansa kurissa sävelmien seuratessa toisiaan häiritsevän samankaltaisina.

Edellisten levyjen esittäjistä poiketen Capital Letters on kotoisin Keski-Englannista, eikä sen esikoisalbumi »Headline News» sijoitu reggaen köykäisimpään sarjaan muuta kuin lopullisen antinsa puolesta. Capital Letters lukeutuu nuoriin egnlantilaisiin reggae-yhtyeisiin, jotka lauluissaan pyrkivät tarkastelemaan yhteiskuntaa ympärillään, ja sehän on Englannissa kovin erilainen kuin Jamaikalla. Bändi laulaa viranomaisten suorittamasta ahdistelusta, edellisen yrtin polttamisella aiheuttamista vaikeuksista, työttömyydestä ja Ugandan syrjäytetystä diktaattorista. Tuoreudellaan aiheet eivät vakuuta, mutta toki aihepiiri on monilla jamaikalaisillakin suppea. Capital Lettersin ongelmana on, että sen laulut kuulostavat köpelöiltä eivätkä svengaa, ja näin tekstien kuluneisuus korostuu entisestään.

Jamaikalaiskollegoille niin ominaista vaivattomuutta ei Letterseillä soitossaan ole, vaikka bändillä on sentään kahden tyttövokalistin lisäksi riveissään kuusi musikanttia. Erityisemmin mielenkiintoa herättäviin sävellyksiin yhtye ei yltänyt, ja vaikka tämä puoli ei kuulu sen lähinaapurin Steel Pulsenkaan vahvimpiin puoliin, on jälkimmäinen sävellyksissäänkin tehnyt huomattavasti muistettavampaa jälkeä. Ei »Headline News» varsinaisesti huono levy ole, mutta kovin tusinamaisen kuvan se esittäjistään jättää. Etusivun uutisia Lettersien debyytti ei ole, vaan pikkumaininta sisäsivuilla riittää.

MIKKO MONTONEN

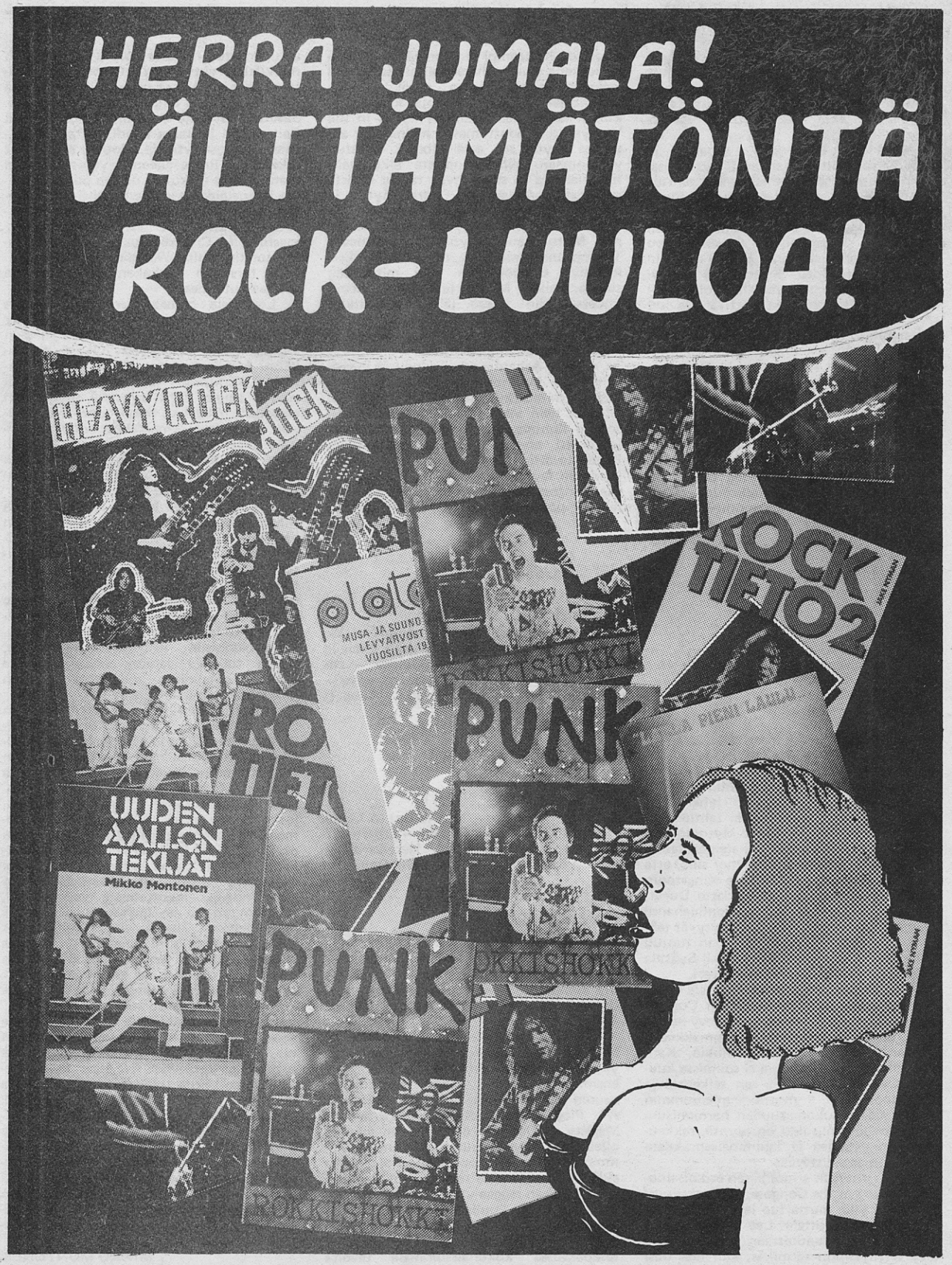
HERRA JUMALA!
VÄLTTÄMÄTÖNTÄ
ROCK-LUULOA!
HEAVY ROCK
ROCK
PUNK
ROCK TIETO 2
PUNK
UUDEN AALLON TEKIJÄT
Mikko Montonen
PUNK
PUNK

rock-tietoa

KÄYTÄ TILATESSASI NIMIKKEEN EDESSÄ OLEVAA NUMEROKOODIA!

40001	ERI TEKIJÖITÄ	PLATAT 1 (18,-)
40002	WALDEMAR WALLENIUS	PUNK - ROKKISHOKKI (18-)
40003	TIMO KANERVA	LAULA PIENI LAULU...(18,-)
40004	JUICE LESKINEN	KUKA MURHASI ROCK-TÄHDEN? (22,-)
40005	J-V SAPPINEN	HEAVY ROCK (20,-)
40006	JAKE NYMAN	ROCKTIETO 1 (22,-)
40007	JAKE NYMAN	ROCKTIETO 2 (22,-)
40008	ERI TEKIJÖITÄ	PLATAT 2 (18,-)
40102	ISOKYNÄ LINDHOLM	PUHTAAT LAIVAT (20,-)
40103	KARI PEITSAMO	TAAS KOIRAT NUO NÄÄN... (15,-)
40104	KARI PEITSAMO	MUUT POJAT LAHJAKS SAIVAT (15,-)
40105	MIKKO MONTONEN	UUDEN AALLON TEKIJÄT (25,-)

Tilaan merkitsemäni kirjat postiennakolla. Postimaksuja peritään yhdestä kirjasta 5 mk, kahdesta 7 mk, kolmesta tai useammasta 9 mk.

KOODI	KPL	KOODI	KPL

NIMI

OSOITE

P-NUMERO | POSTITOIMIPAIKKA

Lehtijussi Oy maksaa postimaksun

VASTAUSLÄHETYS
TRE 10 / PIRKKALA 6 LUPA 1735

SOUNDI

LEHTIJUSSI OY
33003 TAMPERE 30

Ladyland oy

L-studio

Uudet LP-levyt normaalihintana 33 mk!
Tupla LP:eet edullisesti 50-52 mk!

TARJOUS TUPLAT:
45 MK

MOODY BLUES:
This Is Moody Blues
PINK FLOYD:
Nice Pair
Ummagumma
STEWIE WONDER:
Secret Life

ERIC CLAPTON:
Just One Night 2LP
GRACE SLICK:
Dreams
EMMILOU HARRIS:
Roses In Snow
GRAHAM PARKER:
Up Escalator
LOU REED:
Growing Up
LIGHTIN HOPKINS:
Douple Blues 2LP
MEMPHIS SLIM:
Raining The Blues 2LP
PAT TRAVERS:
Crash&Burn
SELECTER:
Too Much Pressure
URIAH HEEP:
Look At Yourself
Salisbury
Live 2LP
REO SPEEDWAGON:
Decade Of Rock 2LP
RODNEY CROWELL:
But That
OSCAR PETERSON:
Featuring Grappelli 2LP
JOHN COLTRANE:
Black Pearls 2LP
SCOTT HAMILTON:
Back To Back
Sweet Lorraine
HERB ELLIS:
Soft And Mellow
Windflower
LOUIE BELLSON:
Dynamite
TOSHIKO AKIYOSHI:
Finesse
GEORGE SHEARING:
Blues Alley Jazz
LAURINDO ALMEIDA:
Chamber Jazz
SNOOKY YOUNG:
Marchall Album
KENNY BURRELL:
When Lights Are Low
ART BLAKEY:
On This Corner
CAL TJADER:
La Onda La Bien
ERNESTINE ANDERSON:
Sunshine
SCAPA FLOW:
Uuteen aikaan
THE SELECTER:
The Selecter
DIXIE DREGS:
Dregs Of The Earth
Night Of Living
What If
Free Fall
FAROUT:
Further Out
ST. PETERSAARI:
Miehen Tie
TODD RUNDGREN:
Something/Anything
A Wizard A True Star
Todd 2LP
Utopia
Initation
Another Live
Faithful
RA
Hermit Of The Mink
Back To Bars 2LP
AC/DC:
Highway To Hell
APRIL WINE:
First Glance
Harder, Faster
Live At Mocambo
MADDNESS:
One Step Beyound
ROGER POWELL:
Air Pocket
RAMONES:
End Of Century
JONI MITCHELL: Clouds
To A Seagull
Ladies Of The Canyon
Blue
For The Roses
Court And Spark
Miles Of Aisles 2LP
The Hissing Of Summer
Hejira
Don Juan's Reckless 2LP
Mingus
NEIL YOUNG: I
Everybody Knows
After The Goldrush
Harvest
Journey Thru... 2LP
Time Fades Away
On The Beach
Tonight's The Night
Zuma
American Stars'n'Bars
Comes A Time
Rust Never Sleeps
Live Rust 2LP
CCR:
CCR/Bayou Country 2LP
Green River/
Willy&The... 2LP
Cosmos Factory/
Pendulum 2LP
ASLEEP AT THE WHEEL:
Asleep At The Wheel
Texas Gold
Wheelin' And Deelin'
The Wheel
Served Live
Collison Course

TARJOUKSET 29 MK

BOB DYLAN:
Freewheelin
BLONDIE:
Eat To The Beat
WHO:
Who's Next
SUPERTRAMP:
Breakfast In America
DOORS:
LA Woman
JIMI HENDRIX:
Cry Of Love
QUEEN:
Night At Opera
News Of World
BEATLES
At Hollywood Bowl
LARRY CORYELL:
Lion&Ram
JEFF BECK:
Blow By Blow
LITTLE FEAT:
Down The Farm
GALLAGHER:
Best Years
TOMMY BOLIN:
Private Eyes
GENTLE GIANT:
Power&Glory

JOHN MAYALL:
With Eric Clapton
Blues Alone
Hard Road
Crusade
Bare Wires
Blues From Laurel
Turning Point
Jazz Blues Fusion
In Europe
Looking Back
Raw Blues
Down The Line
Best Of 2LP
LEE CLAYTON:
Naked Chold
Border Affair
EAGLES: Eagles
Despersdo
On The Border
One Of These Nights
Hotel California
Greatest Hits
The Long Run
DEEP PURPLE:
Purple Passages 2LP
Live In Japan 2LP
In Rock
Machine Head
GRATEFUL DEAD: I
Anthem Of The Sun
Aoxomoxoa
Live/Dead 2LP
Workingman's Dead
American Beauty
Grateful Dead 2LP
Europe 1972 3LP
Wake Of Flood
From Mars Hotel
Blues For Allah
Steal Your Face 2LP
The Best Of 2LP
Terrapin Station
BOB SEGER:
Against The Wind
JOHNNY WINTER:
Raisin Cain
ROBIN TROWER:
Victims
GENTLE GIANT:
Civilian
UNDERTONES:
Undertones
FUGS:
For Adults Mind Only
First Album
The Fugs
WHO: My Generation/
Macic Bus 2LP
A Quick/Who Sell..2LP
Tommy 2LP
Meaty, Beaty, Big...
Live At Leeds
Next
Quadrophenia 2LP
The Kids Are Allright 2LP
GENESIS:
Duke
Foxtrot/Nursery 2LP
Lamb Lies Down 2LP
Selling England
Seconds Out 2LP
And Then There
HOYT AXTON:
Les Than The Song
Life Machine
Southbound
Fearless
Snowblind Friend
My Griffin's Gone
Free Sailin
Rusty Old Halo
BLONDIE:
Plastic Letters
Eat To The Beat
Parallel Lines
BUZZOKS:
Singles Going Steady
Different KInd Of Tension
J.J. CALE:
Naturally
Really
Okie
Troubadour
5
ELVIS COSTELLO:
Armed Forces
This Year's Model

NÄILTÄ ARTISTEILTA LÖYTYY LÄHES KOKO TUOTANTO:

ROLLING STONES
BOB MARLEY
NEIL YOUNG
FRANK ZAPPA
BEATLES
VAN MORRISON
MOODY BLUES
JONI MITCHELL
FLEETWOOD MAC
KING CRIMSON
TRAFFIC
JEFF BECK
WAYLON JENNINGS
CAMEL
JEFFERSON AIRPLANE
STARSHIP
ARLO GUTHRIE
ELO
STEWIE WONDER
TOM WAITS
JIMMY BUFFET
EMMYLOU HARRIS
BAND
PINK FLOYD
JETHRO TULL
JOHN LENNON

THIN LIZZY: I
Night Life
Fighting
Jailbreak
Johnny The Fox
Bad Reputation
Live 2LP
Black Rose/A Rock Leg
JIMI HENDRIX:
Nine To The Universe
Are You Experienced?
Axis: Bold As Love
Smash Hits
Electric Ladyland 2LP
Band Of Gypsys
Cry Of Love
Crash Landing
DOORS: Doors
Strange Days
Waiting For The Sun
The Soft Parade
Morrison Hotel
Absolutely Live 2LP
LA Woman
13
Weird Scenes Inside 2LP
LITTLE FEAT: I
Sailin' Shoes
Dixie Chicken
Feats Don't Fail Me Now
The Last Record Album
Time Loves A Hero
Waiting For The 2LP
CREAM:
Fresh Cream
Disraeli Gears
Wheels Of Fire 2LP
Goodbye
Live vol. I

JOHNNY WINTER:
Live 2LP
Captured Live
Live
Saints And Sinners
Second Winter 2LP
Still Alive
And
Nothing But The Blues
White, Hot&Blue
JACKSON BROWNE: I
For Everyman
Late For Sky
The Pretender
Running Of Empty
SANTANA: 1
Abraxas
III
Caravanserai
Welcome
Borboletta
Amigos
Festival
Greatest Hits
ERIC CLAPTON:
Eric Clapton
461 Ocean Blvd.
No Reason To Cry
Slowhand
Backless
RY COODER: I
Into The Purple Valley
Boomer's Story
Paradise And Lunch
Chicken Skin Music
Show Time
Jazz
Bob Till You Drop
BOB DYLAN: Bob Dylan
Freewheelin'
Times They Are ...
Another Side Of B.D
Bring It All Back ...
Highway 61 Revisited
Blonde On Blonde 2LP
John Wesley Harding
Nashville Skyline
Self Portrait 2LP
New Morning
Pat Garrett...
Dylan
Before The Flood 2LP
Blood On Tracks
Basement Tapes 2LP
Desire
Hard Rain
Street Legal
At Budokan 2LP
Slow Train Coming
Greatest Hits, vol. I
Greatest Hits, vol. II

TÄSSÄ ON VAIN PIENI OSA LAAJASTA VALIKOIMASTAMME. TUTKI EDELLISIÄ SOUNDEJA TAI POIKKEA LIIKKEISIIMME!

MYYMÄLÄMME:

HELSINKI:
Hietalahdenkatu 14

PORI:
Pohjoispuisto 3

TAMPERE:
Verkatehtaankatu 11

KUOPIO:
Vuorikatu 32

POSTITILAUKSET:
LADYLAND OY PL 162 00181 HELSINKI 18
PUHELINTILAUKSET:
90-645 997
PAKKAUS- JA POSTITUSKULUT 12 MK

WARREN ZEVON
Bad Luck Streak in Dancing School (Asylum 5E-509)

Bad Luck Streak in Dancing School — A Certain Girl — Jungle Work — Empty-Handed Heart — Interlude No. 1 — Play It All Night Long /// Jeannie Needs a Shooter — Interlude No. 2 — Bill Lee — Gorilla, You're a Desperado — Bed of Coals — Wild Age

Warren Zevonko kirjailija laulaja/muusikon valepuvussa?

Näin ainakin väittää amerikkalainen Rolling Stone -lehti vertaamalla Zevonin viimeisintä levyä dekkarikirjailijoiden (Dashiell Hammett,, Ross McDonald, Raymond Chandler) tuotantoon. Jaa, miksipä ei. Kovinkaan vaikeata ei ole kuvitella vaikkapa Philip Marlowea »Jeannie Needs a Shooter» -laulun epäsankariksi: »The night was cold and rainy down by the borderline / I was riding hard to meet her when a shot rang out behind / As I lay there in the darkness with a pistol by my side / Jeannie and her father rode off into the night.» Dekkarimaisuutta on korostettu ihan tietoisestikin, sillä albumin kannessa komeilee konepistooli ammuttuine luoteineen balettitossujen joukossa. No, olkoon Zevon kirjailija tai muusikko, hällä väliä. »Bad Luck..», miehen kolmas LP, on joka tapauksessa hiton hyvä.

Warren Zevon on kalifornialainen. Kuten myös Jackson Browne, Linda Ronstadt, Joe Walsh, J.D. Souther, pari Eaglesia, David Lindley. Mainitut tyypit ovat olleet levynteossa auttamassa. Lopputuloksen pitäisi olla sääntöjen mukaan mentäessä jälleen uusi lenkki LA-melankolian loppumattomaan levynauhaan. Mutta ei kun ei, nokkelana poikana Warren Zevon ei sorru niin halpaan. Soundi on kova ja karkea. Ei tietenkään ihan punk-tyyöiin, mutta ikuisen kesän asukeilta harvinaisen reipashenkinen saavutus kuitenkin.

Omimmillaan Zevon on luonnollisesti tekstinikkarina. Lähestymistapana hänellä ovat satiiriset keinot, mutta toteutus sellainen, ettei kyse ole vitseistä. Esimerkiksi Randy Newmaniin verrattuna Zevon ei juuri naura ihmisille joista kirjoittaa. Laulujen päähenkilöt ovat pilalle pasattuja hyvinvoijia, jotka kuitenkin haluavat jotain lisää tietämättä useinkaan mitä, ja ovat sitä mieltä, että pelissä ovat kaikki keinot sallittuja: aseet, anelu, pettäminen ja — todellakin! — toiveajattelu. Tai kyllä Zevon nauraakin, mutta vain itselleen, nimittäin laulussa »Gorilla, You're a Desperado», jossa tämä iso eläin nappaa Warrenin BMW:n avaimet, sulkee pojan häkkiin (»in the LA Zoo..») ja ryhtyy elämään Warrenina. Pian kuullaan, että gorilla on rakentanut huvilan kukkulalle, ottamassa avioeroa, vajoamassa depressioon, menossa analyysiin, harrastamassa kuntoilua. Eikä mikään auta, sillä gorillaa yhä edelleen sitoo köysi, joka tosin on nyt platinaa.

Kuin todisteeksi monipuolisesta kyvykkyydestään Zevon on heittänyt joukkoon pieniä noin minuutin mittaisia klassishenkisiä sävellyksiään, jotka myös itse viululla esittää. Ne ovat hyviä ja kuulostavat »oikeilta».

Tähän loppukaneetiksi toteamus, että Warren Zevon — ainakin tämän levyn perusteella — on yksi varteenotettavimpia uusia kykyjä tämän päivän rockissa. Eli mies ansaitsee tulla kuunnelluksi.

SEPPO PIETIKÄINEN

STEVE FORBERT
Jackrabbit Slim (Nemperor JZ 36191)

Romeo's Tune — The Sweet Love That You Give (Sure Goes a Long Long Way) — I'm in Love with You — Say Goodbye to Little Jo — Wait /// Make It All so Real — Baby — Complications — Sadly Sorta Like a Soap Opera — January 23-20 1978

Amerikkalaisen Unelman aika ei tunnu olevan ohitse.

Parikymppinen maalaispoika Mississippistä kyllästyy rekkakuskin hommaan ja kotinurkissa pyörimiseen, pakkaa akustisen kitaran ja huuliharpun mukaansa ja lähtee Greenwich Villageen. Poika pyörii ahkerasti punk-mestoissa (ei sentään folkklubeissa!) ja tulee keskityksi. Esikoisalbumi kiipeää tuotapikaa listoille ja kriitikot ylistävät kilvan. Menestys ja myytti on syntynyt jälleen »yhdessä yössä».

»Jackrabbit Slim» on Steve Forbertin toinen albumi. Ensimmäisellä, nimeltään »Alive on Arrival» koulupojan näköinen Steve säesti lauluaan kitaralla ja huuliharpulla. Tällä kakkosella takana on jo useampimiehinen bändi, mutta silti intiimi ote on ihaltavasti säilynyt. Laulut kertovat edelleen omakohtaisista kokemuksista.

Steve Forbert ei ole kantri eikä folk, joskin viime mainitusta on sävyjä haistavinaan. Lähinnä tulee mieleen Bruce Springsteen. Sanoituksista löytyy samansuuntaisia lauserakenteita ja aiheetkin sijoittuvat Brucelta tuttuun katuromantiikan maastoon. Silti Forbert on voimakkaasti oma miehensä. Itse hän kuvailee tehtäväänsä näin: »...singerman do your work / sing your song / make it hurt / sing the tears sing the pain / make it all so real..» Tässä kabareemaisen kepeästi keinuvassa »Make It All so Real» -kappaleessa laulajan tyttöystävän varastaa hyvä ystävä, joten voi taas kerran todeta, että sankarin osa on koval

Forbertilla on jännän käheä ääni, taipuisa ja ladattu nuoruuden tuskalla. Kaikki on kuitenkin kontrollissa, ehkä liikaakin, sillä väliin toivoisi pientä irroittelua.

Osa levyn viehätyksestä piilee sen vanhanaikaisuudessa, tai paremminkin ajattomuudessa, ja tietysti myös siinä, että Forbertilla on korvaa tarttuville melodioille. Joka jätkällä, perussellaisillakin, lienee sellainen hellä kohta, johon sopii tämäntyyppinen aidosti tunteellinen laulanta. Ja mikä tärkeintä: Steve Forbert on todellinen tyyppi, ei hyvin rasvatun rockkoneiston ulos pukkaama tuote. Sitä voi pitää melkoisena suosituksena, eikö vaan?

SEPPO PIETIKÄINEN

Ruotsi — eläinaiheisten

NATIONALTEATERN Rockormen (Nacksving 031-20)

Veronika — Vakthavande Larsson — Hå-Jis — Ut i vida världen — Ekon från barndomen — Stål /// Tankar på en timmerstock — Rädda jobben — Japp Co Co (Kleta & Spill) — Vill ta ställning — Inuti varann

Sarjassani »Onko Ruotsi eläinaiheisten oopperain luvattu maa — on» otan seuraavaksi käsittelyyn Kansallisteatterin rockoopperan »Rockkäärme». Ensin muutama sananen esiintyjistä. Nationalteatern on vapaamuotoinen teatteriryhmä, johon kuuluu lukuisia erinomaisia muusikoita; näyttelemistaidosta en tiedä, mutta ilmeisesti he sitäkin osaavat. Tämän oopperan lisäksi ryhmä on tehnyt ainakin kaksi näytelmää — Speedy Gonzales 1 & 2 — joiden musiikkia kuulee levyllä jos toisellakin.

»Rockormen» kertoo tarinan tytöstä nimeltä Veronika, joka kyllästyy kotipaikkansa pikkukaupunkilaistunnelmiin ja lähtee seikkailemaan ympäri Ruotsia poikaystävänsä moottoripyörällä. Kuten odottaa sopii hän tapaa vaelluksellaan monenlaisia ihmisiä, joiden elämäntilanteesta selviävät kuulijalle hyvinvointiyhteiskunnan kulissientakaiset valtasuhteet. Veronikan haltuun joutuu erään epämääräisen kauppamatkustajan salkku, josta löytyy omalaatuisia asiapapereita; hänelle alkaa selvitä miten suurteollisuus käyttää työläistä pikkukorttina pelissä, jossa petetäänkin niin paljon kuin sielu sietää. Hän päättää olla palauttamatta salkkua, ja viimein hänet löydetään murhattuna. Asiaa tutkimaan lähetetty poliisi — komisario Sapelihammas — päättää, että murhaaja on Veronikan entinen poikaystävä; sillä tavalla juttu saadaan hoidetuksi ilman pahoja puheita.

Dekkariltahan tuo kuulostaa, mutta tarinassa on piirteitä sellaisesta yhteiskunnallisesta todellisuudesta, jota jerrycottonista on turha hakea. Minua ei lakkaa ihmetyttämästä se, että poliittista tai muuten vaan kantaa ottamista esiintyy ruotsalaisrokissa hyvin runsaasti, kun tämän linjan harrastus meillä järjestöihmisten luvatussa maassa on aniharvojen lauluntekijöiden varassa. Olisiko sitten niin, että iloiset ja vilkkaat ruotsalaiset suuntautuvat ulospäin myös yhteiskunnan suuntaan siinä missä jähmeät ja sulkeutuneet ugrit ovat kiinnostuneita etupäässä omasta navastaan. Juuri se että naapurissa on mollattu systeemiä läpi maailman sivun on ehkä osittain vaikuttanut ruotsalaispunkin vähäiseen tarpeeseen/määrään. Sitä paitsi huumori on vähintään yhtä kova ase kuin vimmastunut uhoaminen; Nationalteatern on hurjimmillaan purevan ironinen, mutta tavalla josta on ryppyotsaisuus kaukana. Voi olla että tällä tavalla toteutetut laulut saattavat epähuomiossa livahtaa jopa paikalliseen sävelradioon hauskuttamaan niitä, joilla on korvat kuulla: meneväthän Zapankin perverttiset diskohöllkät Ruotsissa listoille.

Kuten sanottu Nationalteatern on muiden avujensa ohella myös erinomainen yhtye. Levyn kappaleet vaihtelevat rämäkästä rockista kabareetunnelmiin ja »Vippaa mulle vitosen» -tyylisiin soinnutuksiin. Svengiä piisaa alusta loppuun, ja tekstien vakavuus menee läpi tälläkin tavalla, ilman tulikivenkatkua tai apatiaa. Luonnossa tai kaupungissa nähtynä olisi »Rockormen» varmasti ollut muistettava kokemus, mutta kyllä minä uskon pelkän levynkin perusteella. Olisi aika saada tällaista taidemuotojen yhdistämistä Suomeenkin: esimerkiksi Pete Q:n musiikkia olisi varmasti kuunnellut mielikseen levyltäkin. Eihän meiltä puutu kuin tarpeeksi hullu levyfirma.

HANNU TERVAHARJU

NATIONALTEATERN Barn av vår tid (Nacksving 031-16)

Popens Mussolinis — Kolla Kolla — Spisa /// Ingelas sång — Barn av vår tid — Men bara om min älskade väntar... — Ge mig mitt liv nu

Silloin kun minä taloon tulin, oli tarkoitus ryhtyä tutkailemaan etupäässä progressiivista musiikkia, mitä se sitten lieneekin. Nyttemmin näyttää jo siltä, että olen saanut ylennyksen poliittisen ruotsalaisen laululiikkeen osastolle, jossa kyllä riittää arvosteltavaa (siis määrällisesti). Eikä siinä mitään, onhan esimerkiksi tämä Nationalteatern ollut suosikkini jo aikojen takaa, eikä »Barn av vär tid» ole sen huonompi kuin bändin muutkaan levyt. Yhtyeen musiikille tunnusomainen piirre ovat mainiot sanoitukset, jotka ottavat kantaa samantapaisiin ongelmiin, joita muualla on totuttu äitämään uusaaltolaisten heininä. Tosin huumeongelma on esillä enemmän kuin punk-musiikissa, mutta niinpä Nationalteatern onkin kotoisin Göteborgista, joka kuulemani mukaan on tässä mielessä aika turski paikka.

Oikeastaan on vaikea arvailla, onko tämän levyn tehnyt näyttelijäryhmä joka osaa soittaa vai bändi joka osaa näytellä. Kuullun perusteella voi kyllä olettaa jälkimmäisen vaihtoehdon olevan lähempänä totuutta, niin ammattimainen ote tässä on. Toisekseen, samanlainen luontohan se tikanpojan estradille vetää — vai miten se nyt oli? Oli miten oli, soitto toimii: kitaroissa on juuri oikea määrä säröä, rumpali on hitusen reggaetyylinen ja saa piisit kulkemaan; laulajilla on äänessään viehkoa teatterimaista väriä — johtuisiko siitä, että sitä käyttää mikrofoneja vähän eri tavalla kun niitä ei juuri käytetä tavallisessa teatteritilanteessa? Kappaleista kolme on peräisin näytelmästä »Speedy Gonzales 2», kolme on tehty muuten vaan, ja mukavana poikkeuksena linjasta on otettu mukaan Dylanin »Tomorrow Belongs to Me» yhtyeen kitaristin Ulf Dagebyn ruotsinnoksena. »Käännös on hyvä», toteaa kumppalini Juice ja jatkaa: »Pidän tästä.» Uskottavahan se on.

Kokonaisuutena voi sanoa, että »Barn av vår tid» on hyvin soitettu, erinomaisesti sanoitettu ja kauniit kannet omaava tekele. Levyn arvoa lisää vielä se, että kappaleiden sanat ja soinnut on painettu erilliselle liuskalle. Niin käy mahdolliseksi sekin, että kuka tahansa sävelkorvaton ja kielitaidoton ummikko voi — parin opaskirjan avulla oppia soittamaan ja lausumaan Nationalteaternin yksinkertaisempia kappaleita. Taidanpa ryhtyä tuumasta toimeen.

HANNU TERVAHARJU

MULLVADSOPERAN (MNW-90P)

Vintern är kall — Jovisst är det svårt och tungt ibland — Jordskiften — Om du är listig och smart — Vi jobbar och sliter — Vi ställer er mot väggen — Arbetarna samlas — Här i landet slocknade elden — Nu i krisens tider — Maskinerna skall dansa — Vi ockuperar — Därför tänds nu elden åter — Mullvaden bara början

Mullvad on ruotsia ja tarkoittaa myyrää (operan taas on ooppera). Myyrä on eläin (eikä pohjalainen muoto verbistä myydä), jollaisesta Karl Marx kommentoi Pariisin kommuunin yhteydessä 1871: »Voimme tunnistaa vanhan rakkaan ystävämme myyrän, joka osaa niin hyvin työskennellä maan alla kunnes pamahtaa: Vallankumous!» No, vallankumousta eivät tämän levyn tehneet Mullvadit sentään saaneet aikaan; joviaali sosiaalidemokratia kulkee Ruotsinmaalla edelleen käsikädessä

oopperain luvattu maa

muiden vallanpitäjien kanssa — vaikka tuskinpa vallankumous oli joukkion tarkoituksenakaan, yrittivätpähän vain estää muutaman kauniin vanhan talon purkamisen keskellä Tukholmaa. He onnistuivat pitämään talot pystyssä 11 kuukautta. Tähän mennessä ne lienevät jo maan tasalla, mutta mikä tärkeintä: Mullvaden synnytti Ruotsin eteläosiin suoranaisen kansanliikkeen, joka uskalsi asettaa kaiken maailman lautakuntien ja taloyhtiöiden päätökset kyseenalaisiksi. Kysymys ei tietenkään ollut pelkistä purkutuomion saaneista rakennuksista, vaan kokonaisen elämänmuodon tai »vaihtoehdon» esiinmarssista. Mullvadsoperan tapahtui vuosina 1977-78; niihin aikoihin ei kai Lepakkoluolasta osattu uneksiakaan (mainitsen Lepakot siksi, että heidän keinonsa päämäärien saavuttamiseksi ovat suunnilleen samat kuin Myyrien).

Mullvadsoperan on enemmän dokumentti kuin tavallinen levy. Suurin osa musiikista on vaihtelevien soitinryhmien säestämänä tapahtuvaa kuorolaulua, mikä lienee ainoa järkevä tapa kun »bändissä» on esimerkiksi parisataa innostunutta nuorta (ja vanhaa).

Ooppera on äänitetty Tukholman Modernin taiteen museossa, mutta varsinainen esitys tapahtui kaduilla, toreilla ja välillä sisätiloissakin. »Libretto» alkaa tarinoilla talonpoikaisyhteisöstä, joka sittemmin muuttuu tehtaanomistajien päähänpotkimaksi ihmisryhmäksi; syntyy työväenluokka. Kaupungit kasvavat, ainoast ystävänkasvot tulevat vastaan purumimainoksessa, lama puree, työttömyys uhkaa... tuttua?

Levyn mieltämisen helpottamiseksi on vaikea löytää mitään vertailukohtaa: katuoopperoita kun ei kotoisilla tanhuvillamme ole kovin usein nähty, eikä sen paremmin tämän kokoisia yhtyeitäkään. Olisiko sitten niin, etteivät meikäläiset hämyt enää uskaltaudu kaduille edes satapäisinä laumoina, paitsi kesällä festiksille, joissa turvalliset verkkoaidat ja piikkilankaesteet pitävät pahat pojat ulkona? Hämyjä tämän levyn tekijät nimittäin ovat; viittaapa osa teksteistä jopa siihen , että he olisivat kommunisteja! Valveutumattomana ihmisenä en uskalla arvioida levyn tätä aspektia sen enempää, tyydyn vain toteamaan, että tässä joukossa olisin seissyt jos olisin sattunut paikalle: on sitä tärkeämpääkin puolustamista kuin poliittinen kanta.

Oli miten oli, musiikkiakin levyllä on. Sen ansiosta en kuitenkaan kehoita ketään sitä ostamaan; vinyylille puristettuna kun tapauksen juoni ei oikein — sanoisinko — välity. Sen ovat huomanneet teoksen tekijätkin: pakkauksessa on mukana paksu vihkonen tekstejä ja erilaisten kansanliikkeiden historiaa, levykannessa on kivoja kuvia ja levyn historiaa, ja sisäpussiin on vielä painettu kertomus joka kulkee nimellä Myyrämanifesti. Kannessa vakuutetaan myös, että tästä dokumentista mahdollisesti kertyvät pennoset käytetään kokonaisuudessaan uusien samantapaisten projektien tukemiseen. Voidaan tietysti kysyä, miksi meidän puhtosuomalaisten pitäisi rahoittaa jonkun ruotsalaisen anarkistiryhmän valtauspuuhia: siihenkin löytyy Myýrämanifestista vastaus. KAIKKIEN MAIDEN MYYRÄT, YHTYKÄÄ! Right on!

HANNU TERVAHARJU

ECM — LAATUJAZZIT

BARRE PHILLIPS:
Journal Violone II (ECM 1149)

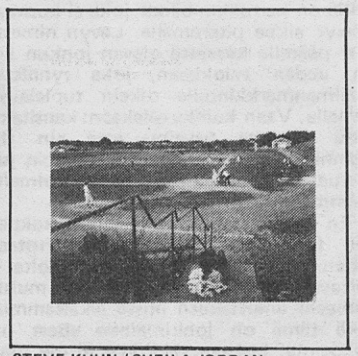

STEVE KUHN / SHEILA JORDAN
BAND: Playground (ECM 1159)

BILL CONNORS: Swimming with
a Hole in My Body (ECM 1158)

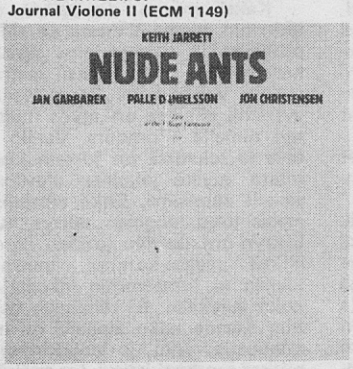

KEITH JARRETT:
Nude Ants (ECM 1171/72)

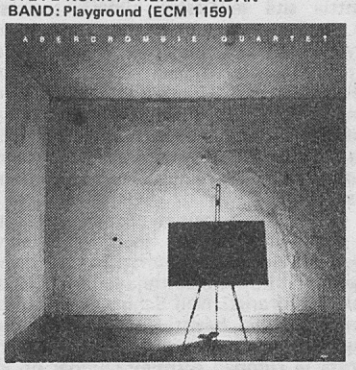

JOHN ABERCROMBIE:
Abercrombie Quartet (ECM 1164)

finnlevy

Soitannollisia manöövereitä pimeässä

ORCHESTRAL MANOEUVRES IN THE DARK (Dindisc DID 2)

Bunker Soldiers — Almost — Mystereality — Electricity — The Messerschmitt Twins /// Messages — Julia's Song — Red Frame / White Light — Dancing — Pretending to See the Future

Eräs hulluimmista tietämistäni nimistä. »Orkestraalisia liikehtimisiä pimeässä» on itse asiassa kaksi heppua: Paul Humbreys ja Andy McCluskey ja soittimensa — basso, koskettimet, elektroninen ja akustinen perkussio sekä rytmiohjelmointi. Molemmat laulavat ja sanat ja sävelet ovat orkestraatikkojen omia. Avustajia on käytetty kolmessa kappaleessa: saksofonia, kitaraa ja lyömäsoittimia, yhteen kappaleeseen on joku naisihminen tehnyt sanat. Modernia, modernia...

Näin kummallisella nimellä esiintyviltä hepuilta arvelin tulevan jotakin kovin mystistä ja mahtipontista, sellaista liikehdintää ja juonia pimeydessä, jotain suurieleistä ja synteettistä orkestrointia. Olisihan minun pitänyt tietää. Eihän enää sellaista. Idearikkaita haihattelijoita ei enää ole, ainakaan Englannissa, eikä ainakaan näissä uusissa musiikintekijöissä. Brian Enokin on touhunnut saksalaisten synteetikkojen kanssa, siellä perinne taitaa vielä elää. No niin, siis nämä orkestraatiot ovat tietenkin nykyaikaisia lauluja ja paljon elektroniikkaa, joka on nykyisin yleistyneen käytännön mukaan niin sanottua säestävän yhtyeen roolissa, ei minään kosmis-mystisenä ja itseisarvoisena ääniaineksena. Se ei ole enää tyyli. Syntesoijaa tai urkuja käytetään hyvin normalisoidusti, »vain» kosketinsoittimena ja hyvin tavanomaisin sävyin.

Kappaleet ovat melodisia — ehdottomasti — ja rytmikkäitä ja selkeästi rakennettuja, voisiko sanoa popkappaleita. Eivät mitään rallatusiskelmiä, vaan tämän uuden syntesoija- ym. koneellisen rockin/popin suuntaa seurailevia kappaleita. Näitä hakkaavan melodian rakentajiahan on tullut näkyville muitakin: Human League, Gary Numan (jonka touhut tuntuvat kyllä niin, niin vierailta... ja tunteettomilta), ja mitäs ovat Simple Minds, Joy Division, Monochrome Set...? Kraftwerk lienee yksi suunnannäyttäjä, Suicide käytti elektroniikkaa epäelektronisesti, siinäkin oli kaksi kaveria. No, tällaista nyt on, ja näyttää vain lisääntyvän tämä »teknorock», niinhän sitä on nimitetty. Tämä »orkestraalinen liikehtiminen» on kyllä »teknopoppia»; reipasrytmistä, suht sulavaa, kaunistakin ja pikkunokkelaa popin perinteitä ja ilmaisua lainailevaa lauluntekemistä, nykyaikaistettua, tietenkin.

MIKKOLA

JOURNEY In the Beginning (CBS 88484)

Of a Lifetime — Topaz — Kohoutek /// On a Saturday Nite — It's All too Much — In My Lonely Feeling — Conversations — Mystery Mountain /// Spaceman — People — Anyway — You're on Your Own /// Look into the Future — Nickel & Dime — I'm Gonna Leave You

Jos olen oikein käsittänyt, niin tässä meillä on kerrankin bändi, joka ei koskaan päässyt alkua pitemmälle. Levyn nimestä voisi päätellä kyseessä olevan jonkun kovan uuden tulokkaan, joka rynnistää maailmanmarkkinoille oikein tuplalevyn voimalla. Vaan kuinka ollakaan: kansiteksteistä voimme havaita, että »In the Beginning» onkin kokoelma aiemmin julkaistua materiaalia Journeyn kolmelta ensimmäiseltä kiekolta.

En oikein ymmärrä tällaisen kokoelman funktiota; levykannessa kerrotaan näiden kappaleiden olevan klassikoita — saattavat ne sitäkin olla, vaikken muista kuulleeni ainuttakaan niistä aikaisemmin. Ehkä tämä on jonkinlainen »Best of» -kokoelma, joskaan tekijöillä ei ole ollut kanttia sitä sellaiseksi nimetä: totisesti, jos tämä on yhtyeen parasta antia, pitäisi nimenä olla »In the End». Pikaisella laskutoimituksella voidaan havaita, että tehtäessä kolmesta levystä tuplaälpeen pituinen kooste jää yksi levy, jossa ovat kaikki liian huonot piisit: jos se julkaistaisiin, olisi Journey epäilemättä tehnyt yhden maailman mitäänsanomattomimmista levyistä.

Ohoh, show meinasi riistäytyä käsistä. Ei tämä levy sentään ihan sitä itteensä ole. Ovathan tekijät ammattinsa hallitsevia heppuja: kosketinsoittaja-laulaja Gregg Rolie ja kitaristi Neil Schon ovat vanhoja Santana-miehiä, basisti Ross Valery soitteli aikoinaan muun muassa Steve Millerin kanssa ja rumpali Aynsley Dunbar on kolunnut läpi useampia huippubändejä kuin monet ehtivät eläissään edes kuuntelemaan. Kyseessä on siis eräänlainen kakkösdivisioonan superyhtye. Vaan eihän nerous tartu: se, että soittaa jonkun mestarin kanssa merkitsee samalla, että maestro tekee kappaleet. Ja siinä se: Journey soittaa omat kappaleensa melko upeasti, mutta itse sävellykset ovat aika tavanomaisia. Niistä puuttuu kipinä, jonka mukanaolo olisi taatusti lingonnut näin taitavan bändin listoille ajat sitten.

Mitäänsanomattomuus on yhtyeen suurin — ja ainoa — vika. Se on paljon ottaen huomioon nykyajan levynhinnat. Toisaalta, jos joku Journeysta tykkää niin paljon, että sen levyjä ostaa, ei tällä levyllä ole mitään annettavaa, koska edelliset levyt on jo hyllyssä. Jos minun pitäisi valita, sanotaan kapakkaan menon ja »In the Beginning» -levyn oston välillä, niin menisin kyllä kapakkaan.

HANNU TERVAHARJU

LIZZY MERCIER DESCLOUX Press Color (ZE Records ILPS 7001)

Fire — Torso Corso — Mission Impossible — No Golden Throat /// Jim on the Move — Wawa — Tumour — Aya Mood

3.5

Levymerkin ZE nähtyäni kuvittelin musiikin olevan jotain avantgardistista sekoilua, sillä tälle yhtiöllehän Carsien Rick Ocasek tietääkseni parasta aikaa tuottaa Suicide-veljesten Alan Vegan ja Martin Revin uutta albumia. Kaikeksi yllätykseksi Lizzyn musiikki olikin niin tavallisen tuntuista, että siitä rupeaa väkisin etsimään jotain jujua, mitä siinä ei kuitenkaan ole. Periaatteessa kyseessä on puoliksi disko- ja puoliksi moderni viihdelevy (siltä tämä ainakin lähinnä kuulostaa). Kolmesta selvimmin diskopiisitä puuttuvat vain tämän päivän ko. musiikille kaikkein tyypillisimmät piirteet ja soittimet.

Albumi on äänitetty jo helmikuussa 1979 ja perusbändissä soittavat kitaraa, bassoa ja lyömäsoittimia käsittelevän Lizzyn lisäksi oudot veikot D.J. Banes, Erik Eliasson (jotka myös vastaavat omatekoisista piiseistä yhdessä Lizzyn kanssa) sekä rumpali Jimmy Young. Avausraita on niinkin ihmeellinen valinta kuin Arthur Brownin hitti »Fire», jonka voi oikeastaan tunnistaa vain sanoista tai lukemalla etiketistä piisin tekijät.

Kaksi muuta diskopiisiä ovat Lalo Shifrinin teema TV-sarjasta »Mission Impossible» ja Lizzyn oma »Wawa», jotka kummatkin ovat lisäksi instrumentaaliraitoja. Vanha tuttu, Paavo Maijasenkin levyttämä »Fever» on myös mukana, tosin nyt nimellä »Tumour». Versio on jatsahtava ja tekstissä on jostain käsittämättömästä syystä jokainen »fever» korvattu sanalla »kasvain». Ehkä tempulle on olemassa joku looginen selitys, kuka tietää. Lizzyn omassa »No Golden Throatissa» on letkeä reggae-komppi, mutta muuten sekään ei ihmeemmin innostaa kuten ei koko levykään. Ei tällaiseen osaa suhtautua. Kestoa koko älpeellä on muuten 23 minuuttia. Niin, ja laulukin on monessa piisissä ranskankielistä, jos sitäkään.

PERTTI OJALA

JON AND VANGELIS
Short Stories
(Polydor 2442 169)

Curious Electric — Each and Everyday — Bird Song — I Hear You Now /// Far Away in Baagad — Love Is — One More Time — Thunder — A Play Within a Play

STEVE HOWE
The Steve Howe Album
(Atlantic K 50621)

Pennants — Cactus Boogie — All's a Chord — Diary of a Man Who Disappeared /// Meadow Rag — The Continental — Surface Tension — Double Rondo — Concerto in D (Second Movement)

Yes-miesten toinen sooloalbumikierros on menossa, mutta toistaiseksi vain yhtyeen kärkimiehet Jon Anderson ja Steve Howe ovat ottaneet siihen osaa. Jon tosin Vangeliksen kanssa. Yes on nykyiselle rocksukupolvelle tuntematon tai sitten teknorockin ja vanhan pieruuden huipentuma. Minkälaista musiikkia nämä miehet sitten yksinään tekevät? Melkeinpä samanlaista kuin bändikin.

»Steve Howe Album» ja »Short Stories» eroavat toisistaan aika paljon. Howen levy voisi olla puolittain Yes-juttu, josta puuttuu laulu. Puolet siitä on ihan eri tavaraa. »Short Stories» on Vangeliksen musiikkia, vain Jonin laulu ja jotkin tekstit antavat vivahteita Yesistä. Ovatko nämä sitten rockia vuonna 1980? Siihen on paha vastata, mutta pääasiassa ne ovat hyvää musiikkia.

»The Steve Howe Album» on kitaralevy, onhan Howe yksi progen Kitaristeista. Levyllä on vain kaksi laulettua piisiä: »All's a Chord», jonka Howe itse tulkitsee ja »Look Over Your Shoulder», jonka vokalistina on Claire Hamill. Muita apureita ovat muun muassa entiset Yes-kamut Bill Bruford ja Patrick Moraz rummuissa ja pianossa, Ronnie Leahy kosketinsoittimissa, Graham Presket viulussa, Clive Bunker lyömäsoittimissa ja nykyinen Yes-rumpali Alan White. Steve itse soittaa neljäätoista erilaista kielisoitinta ja moogia.

Musiikki on eräänlainen Yes-musiikin tangentti. Esimerkiksi jotain »Cactus Boogieta» ei voi kuvitella yhtyeen soittamaksi, mutta Howen kitara on silkkaa Yesiä. Ykköspuoli on kokonaan kohtalaisen mukavaa progea ja muuta musiikkia. Kakkospuoli on kolmen ensimmäisen kappaleen osalta hyvää, mutta kun viulut tulevat mukaan on eräänlainen Francis Goyäk -efekti lähellä. Orkesteroinnit on Andrew Jackman on tehnyt niin tavanomaisesti ja orkesteria köyhästi käyttäen, että korvat ovat siirapissa kuuntelun jälkeen.

Hyviä kappaleita tällä levyllä ovat mm. »All's a Chord», vaikka Howen lauluääni ei ole hyvä solistisesti, taustoihin se kyllä käy. Joku toinen säveltäjä olisi tehnyt kappaleen aineksista neljä tai viisi hittiä, mutta Howe on tehnyt yhden hyvän kokonaisuuden, jota ei ole edes pitkitetty. Toinen laulukappale on nätti pikku laulelma, ei enempää eikä vähempää.

Instrumentaaleista kakkospuolen alussa löytyvät mainiot »Meadow Rag» ja »Continental». Ragista Howella on aika omaperäinen näkemys: juuri kun piisi

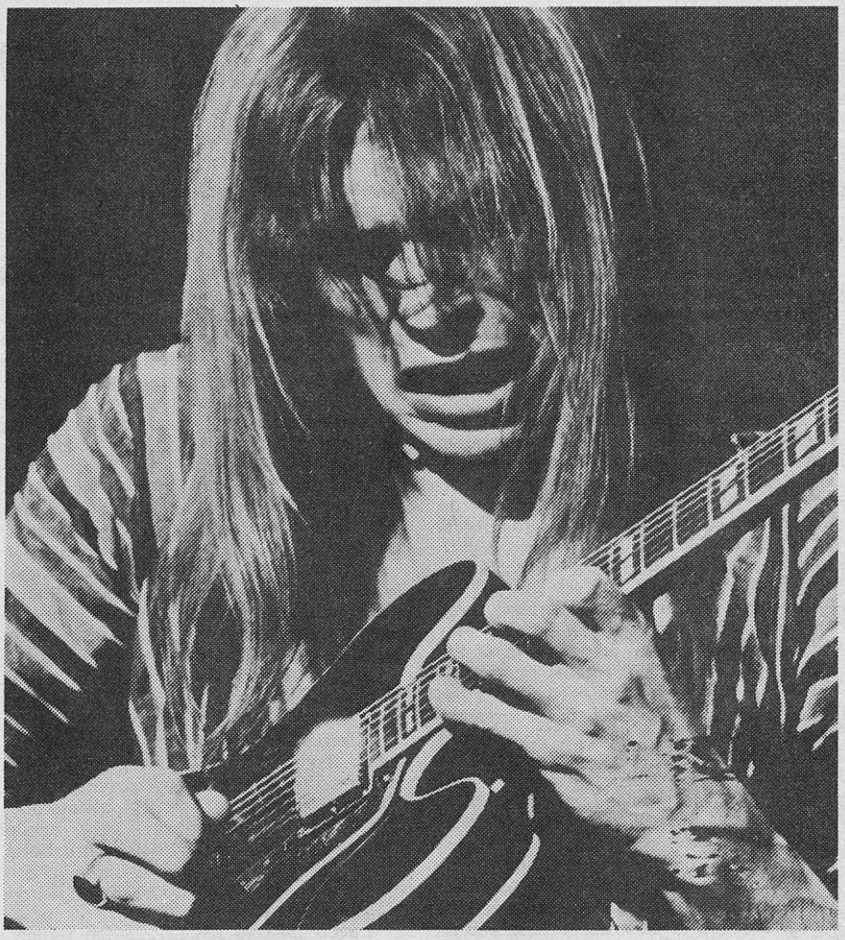

alkaisi kulkea, tulee joku venytys ja poljenta pysähtyy. »Continental» on vanha Reinhardt/Grappelli-juttu. Presket soittaa viulua aika pirteästi. Muuten hyvän kokonaisuuden pilaa vain Howen bassolla ja kitaralla soittama humppakomppi.

Jon ja Vangelis -levy on tunnelmaltaan jollain tavoin eteerisempi, kuulaampi ja kirkkaampi kuin Howen tekele. Miesten yhteistyön hedelmiä kuultiin jo Vangeliksen viitisen vuotta vanhalla »Heaven and Hell» -levyllä, jossa Jon lauloi yhtä taivasosuutta. Vangelis oli aikoinaan tulossa myös Yesiin, mutta väliin tuli joitakin muusikkoliittoasioita ja homma raukesi. Niin Yesin kuin Vangeliksenkin parhaat työt ovat jo vuosia sitten tehtyjä, ja en tiedä olisiko yhdistyminen vuonna 1974 auttanut kumpaakaan.

Työnjako tällä levyllä on ollut sellainen, että molemmat ovat säveltäneet, Jon on sanoittanut ja laulaa ja Vangelis soittaa kaikkia instrumentteja (kosketinsoittimet ja rummut) pientä kitaraosuutta lukuunottamatta ja on sovittanut ja tuottanut koko homman. Vangeliksen viime aikojen levyt ovat olleet supermahtipontisia ja Jonin tekstit Yesille ovat menneet kovaa ja korkealta. »Novellit»-levyllä he ovat pitäneet toisiaan hieman kurissa, sillä tunnelmat ovat hiukan enemmän maan pinnalla. Teskstit ovat pääasiassa rakkaudesta, mutta onpa niitä avaruusteemojakin mukana.

Levyn nimen mukaan laulut ovat pieniä tarinoita, joissa on oma tunnelmansa. Yhteistä kaikille kappaleilla on kuitenkin tietty kauneus tai oikeammin kristallinomainen kuultavuus. Jon Andersonin laulu on samanlaista kuin ennenkin (eli vanha kunnon eunukki on taas täällä) ja panee paikoitellen väreet kulkemaan selässä. Vangelis soittaa paikoin kuin sinfoniabändi, joka on tullut avaruudesta.

Suosikkikappaleita on vaikea nimetä, kun kaikki ovat kauniita, voisi sanoa, että liian kauniita, sillä jos seassa ei ole mitään rosoja, ei eroja huomaa. »I Hear You Now» on radiostakin tuttu suursuosikki. Sen jälkeen tuleva »The Road» on nimensä mukainen matkalaulu, jonka tahdissa on helppo marssia eteenpäin (mitä jos armeija ottaisi tämän ohjelmistoonsa?).

Jos haluat rockia, joka on tässä hetkessä kiinni, niin nämä eivät ole sinun levyjäsi. Mutta jos haluat kuulla progea, joka on hiukan uudenlaista, niin kuuntele ainakin »Short Stories». Se on yöllä kuunneltuna ajatuksia liidättävä. Minusta Steve Howe ja Jon Anderson pystyvät yhdessä Yesin kanssa paljon parempaan, toivottavasti vuoden lopulla ilmestyvä yhtyelevy antaa enemmän kuin mitä viimeisimmät ovat luvanneet. Pystyihän Pink Floydkin, joten...

HANNU TOLVANEN

Piirpauke on kova bändi!

PIIRPAUKE
Yö Kyöpelinvuorella
(Ponsi PEALP 9)

Makedonialainen tanssi — Soi vienosti murheeni soitto — Anglais ranne no mari — Juhan biisi /// Yö Kyöpelinvuorella — Zumba que zumba — Buzam szol a kecsemeti — Bulgarialainen tanssi

Oli se jo aikakin. Piirpaukkeen edellisestä studiolevystä on ties kuinka kauan, ja yhtyeen kokoonpanokin on tässä välissä ehtinyt vaihtua. Tämän erinomaisen uutuuden tehnyt yhtye on historiaa sekin: Juha Björninen lähti Pekka Pohjolan matkaan ja basisti Olli-Pekka Wasama on luovuttanut paikkansa Ilja Saastamoiselle (joka hänkin on tullut käymään vaan). Kestänee jonkin aikaa ennen kuin Kajaanin lahja maailmalle, Sakari Kukko, saa Piirpauken rivit sellaiseen kuntoon, jolla Kyöpelinvuori pantaisiin matalaksi.

Levylle tallennetut kappaleet ovat peräisin mikä mistäkin. Yhtenäinen leima ja sointi on kuitenkin saavutettu, ehkä sen takia, että Kukko on sovittanut nimikkapaletta (Kukko, Björninen, O-P. Wasama) lukuunottamatta kaiken. Omaperäinen sointihan Piirpaukkeella on tosin ollut aina — sitä ei vain tule ajatelleeksi, koska se tuntuu itse musiikin laadusta johtuen niin itsestään selvältä.

Levyn aloittaa »Makedonialainen tanssi», joka kuulostaa nimensä mukaiselta. Melodioista huolehtii Kukko, joka soittaa monenlaisilla pilleillään eksoottista kudosta keinuvan kompin koristeeksi. Myös Björninen soittaa soolon joka panee odottamaan loppulevyä. Ja heti seuraavalla kappaleella, jonka säveltäjä on Oskar Merikanto, tulee sellaista kitarointia, jota ei ole kuultu sitten »Konevitsan kirkonkellojen»; näin Björninen tekee kitaramusiikin historiaa. »Anglais ranne no meri» lienee peräisin Etelä-Amerikasta, meno on ainakin kuin niistä kuuluisista karnevaaleista. A-puolen lopettaa kappale, joka nimensä puolesta kuvastelee jäyhää metsäsuomalaisluonnetta. Kukko näyttää kyntensä puhaltelemalla virtuoosimaisia luorituksia, ja Björninen lyö yhdessä tahdissa luun kurkkuun poikasille.

Kakkospuolen aloittaa nimikappale »Yö Kyöpelinvuorella». Kyseinen vuorihan on se paikka, jonne noidilla on tapana lentää pitämään palaveria pääsiäisen kieppeillä ja miksei muulloinkin. Kappale alkaakin hyvin aavemaisesti pahaenteisten puhaltimien myötä. Kitaravelho Björninen loihtii esiin maagisen soolon — seuraa Jukka Wasaman rumpusoolo (tavallisilla, ei noitarummuilla) ja lopuksi vuorella alkaa svengata eräänlaisen tanssillisen puoliavantgarden tahdissa. Piisi on pullollaan mahtavaa teknistä osaamista (sama pätee koko kiekkoon), mutta edes se ei haittaa; kokonaisuus ja kiinteys ovat tallella.

»Zumba que zumba» on latinalaisamerikkalaista iloittelua. Kappaleeseen liittyy yksi levyn aniharvoista virheistä: kannessa nimittäin sanotaan, että tämä on peräisin Kolumbiasta; kaikkihan meistä tietävät, että tätä kuulee tuon tuostakin myös Venezuelan puolella. Mutta eihän mikään voi olla täydellistä.

Käsittämättömästä nimestään huolimatta seuraava kappale on hyvin vaikuttava unkarilainen melodia. Perusvire on hyvin slaavilainen ja hieman melankoliskin voittoinen. Humoristisesti voisi sanoa tämän kuulostavan suomalais-ugrilaiselta tanssiyhtyeeltä, joka soittaa Lapin juhannusyössä ulkosalla ja rumpalilta on jäänyt sääskivoide kotiin.

Levyn päättää »Bulgarialainen tanssi», joka soittaa monenlaisilla pilleillään balttilaista kudosta keinuvan kompin päälle. Myös Björninen soittaa soolon, joka saa kuulijan muistelemaan kaihoisasti edellisiä kappaleita.

Piirpauke on yhtye, jonka soisi menestyvän Suomessakin. Kansanperinne ja jazz yhdistyvät heidän musiikissaan tavalla, jolle on vaikeaa löytää vertailukohtia mistään. Suurin ansio omaperäisestä otteesta musiikintekoon lankeaa Sakari Kukolle, jonka perehtyneisyys kansanmusiikkiin ja jazziin, sovitustaito, säveltäjänlahjat eikä vähiten mestarillinen eri soitinten hallinta ovat ehkä parhaimmillaan juuri Piirpauken yhteydessä. Juha Björninen on kitaristi josta kuullaan takuulla tulevaisuudessakin, ei ehkä Piirpaukessa mutta kuullaanpa kuitenkin. Unohtaa ei sovi Wasamiakaan, jotka kuulostavat siltä kuin olisivat soittaneet yhdessä koko ikänsä niin kuin varmaan ovatkin. Kymmenellä sanalla sanoen Piirpauke on kova bändi ja »Yö Kyöpelinvuorella» erittäin hyvä levy.

HANNU TERVAHARJU

TEE OMA ÄÄNILEVY TAI KASETTI!

TILAA ILMAINEN ESITE JA TEE OMA LEVY!

MSL Studio Oy

Mettistö, 33400 TAMPERE 40. Puh. 931-461749

OREGON
Roots in the Sky
(Elektra 6E-224)

June Bug — Vessel — Sierra Leone — Oregon Road /// House of Wax — Hungry Heart — Orrington's Escape — Roots in the Sky — Longing, So Long

Tässä on teille musiikkia, josta ei parane kertoa. Sellaista jonka panee soimaan taustamusiikiksi jollekin ja huomaa, että kaikki mitä yrittää menee pieleen, koska aivojen pohjalla kilkuttaa pieni ääni, jolta ei saa rauhaa ennen kuin avaa korvansa ja mielensä kauniitten ajatusten tulla. Sellaista joka saa muistelemaan Zeniä ja sitä, että musiikki on taiteista uskonnollisinta ja vielä enemmän; sfäärien harmoniaa, ajatonta ajan virtaa. On taiteilijoita, jotka väittävät olevansa vain välineitä, joiden lävitse kulkee virta; he muuntavat tuon virran aistein havaittavaksi, mutta se ei ole lähtöisin heistä itsestään — siitä suuren taiteen ylimaallinen luonne. Sanaa »taide» pidetään joskus kirosanana — mutta mitä muuta voi odottaakaan yritettäessä kuvata sanoilla sanoinkuvaamatonta. Sitä paitsi sanoinkuvaamattomuus on paradoksi; sana itsessään on eräänlainen määritelmä. Mitä minä olen tehnyt saadakseni tällaisen levyn arvosteltavaksi?

Musiikki synnyttää mielleyhtymiä. Ne ovat jokaiselle erilaisia: ihannetilanne olisi se, ettei kappaleilla olisi edes nimiä, jotka vain rajoittavat ajatusten virtaa ja ovat usein olemassa vain, jotta kävisi selväksi kuinka mainiosti säveltäjä osaa kuvailla jotain selvärajaista rajattomin keinoin. Sitä paitsi eri soittimet tapaavat tuoda mieleen jotain samansuuntaista — esimerkiksi sitar yhistetään useimmiten itään. Mutta onhan musiikissa käytettävä soittimia. Jotenkin Oregon saa tämänkin totuuden tuntumaan lähinnä viitteelliseltä; heidän musiikissaan soitinten asiaa voisivat yhtä hyvin ajaa luonnonäänet. »Roots in the Sky» on matka musiikkiin, virta joka katkeaa vain kappaleiden rajoilla. Kuuntelun jälkeen ei muistele melodioita eikä mikään tietty »kappale» jää erityisesti mieleen — on vain niin hyvä olla. Tämä on outo levyarvostelu, mutta omituinen on itse levykin.

HANNU TERVAHARJU

MIROSLAV VITOUS
First Meeting
(ECM 1145)

Silver Lake — Beautiful Place to — Trees /// Recycle — First Meeting — Concerto in Three Parts — You Make Me so Happy

Kontrabassovirtuoosi Miroslav Vitousin ECM-debyytti noudattelee pakkauksensa puolesta viiseimpien ECM-levyjen värikästä linjaa. Etukannessa on kesäinen kuva tuulessa heiluvasta lakanapyykistä. Taivas on tummansininen, lakanat syvän oransseja ja sinivalkoisia. Esimerkiksi George Adamsin muutama kuukausi sitten julkaistu levy oli samoista väreistä saanut uskomattoman tuoreen ja vahvan ilmaisun. Miroslav Vitousin kohdalla tämä menetelmä ei syystä tai toisesta ole vaikuttanut ollenkaan. »First Meeting» askartelee valitettavan kuivien ja vanhakantaisesti haaleiden ideoiden parissa. Vitousilta olisin odottanut kyllä huomattavasti ryhdikkäämpää näyttöä. Lähimpänä vertailukohteena tälle levylle tulevat mieleen Eberhard Weberin levyt — kokoonpanokin on sama kuin useimmilla Weber-kiekoilla.

Miroslav Vitous soittaa siis akustista bassoa, teknisessä mielessä loistavasti ja varmasti. »Concerto in Three Parts», jousella soitettu bassosoolo, esittelee hänen tietyllä tavalla julman bassosoundinsa omimmillaan. John Surman soittaa sopraanosaksofonia ja vähän bassoklarinettiakin, mutta hänkin on ihmeen vaisu ja väritön. Surman teki omaa sollolevyään samaan aikaan kuin tätä äänitettiin, hän soittaa pari nuotintarkkaa katkelmaa omalta levyltään — ilmeisen tahattomasti. Kvartetin pianistia Kenny Kirklandia en tunne ennestään, lienee kuitenkin Surmanin tuttuja. Mitään hätkähdyttävää ei hänelläkään ole kerrottavanaan, niin kuin ei ole John Christensenillä, joka yllättäen löytyy rumpujen takaa.

Jos muutaman vuoden takaiset ECM-levyt, esimerkiksi Eberhard Weberin »Silent Feet», ovat sinulle pyhiä, et voi jättää tätäkään hankkimatta.

JOUKO TURUNEN

NANA VASCONCELOS
Saudades
(ECM 1147)

O Berimbau — Vozes /// Ondas — Cego Aderaldo — Dado

Tällä levyllä esittäytyy ihmeen omalaatuinen ja outo musiikkimaailma. Nana Vasconceloushan on tuo brasilialainen lyömäsoittaja, jota on kuultu muun muassa Don Cherryn kumppanina. Tällä levyllä Vasconcelos on yhdistänyt eteläamerikkalaisen musiikkinäkemyksensä ja instrumenttinsa peri-eurooppalaisten jousten kanssa varsin kummalliseksi kokonaisuudeksi, jollaista en muista aikaisemmin kuulleeni. Stuttgartin RSO:n soittajistosta koottu jousiryhmä Mladen Guteshan johtamana on saanut levyllä varsin suuren osan, sitä ei ole käytetty pelkästään mausteena. Jousiosuudet on kirjoittanut Egberto Gismonti, Vasconcelosin maanmies ja muusikkotoveri ties kuinka kaukaa.

»O Berimbau» on liki kahdenkymmenen minuutin mittain katkeamaton esitys, jossa Vasconcelos soittaa pelkästään tuosta puujousesta, kurpitsasta ja yhdestä ainoasta teräskielestä väsättyä instrumenttia. Vehkeen soundimahdollisuudet ovat rajattomat, paitsi että kaikukoppa toimii tietysti rumpuna, saadaan kielen pituutta säätelemällä aikaan eri säveltasoja. Vasconcelos panee berimbaunsa todella laulamaan! Säröisesti säksättävä perussoundi jakautuu hänen käsittelemänään mitä moninaisimmiksi sävyiksi, ja esityksen pohjana on tietysti hillittömästi kiitävä rytmiikka kaikessa kirjavuudessaan. Hitaasti, täysin pulssittomasti kääntyilevät jouset tulevat täydellisenä yllätyksenä mutta niveltyvät kuitenkin saumattomasti tunnelmaan. Berimbau vaikenee ja Vasconcelos päästelee kurkustaan käheitä sademetsän ääniä papukaijoineen kaikkineen. Tämän varsin mystisen jakson jälkeen Vasconcelos ottaa jälleen vauhtia jousellaan ja pitää kuulijansa takulla vireänä loppuun saakka.

»Vozes» ja »Ondas» koostuvat moneen kertaan äänitetyistä rytmisistä tavuista ja äänteistä lukuisien rumpujen lisäksi. Ensin mainitussa kappaleessa päällekkäin äänitetyt ristikkäiset rytmikuviot kasaantuvat loppuaan kohti täydeksi kakofoniaksi, joka sitten purkautuukin eläimelliseen karjaisuun jättäen taustalle hiljaa soineen jousiston harhailemaan varsin epätodellisissa mietteissä.

Egberto Gismonti tulee mukaan säveltämässään »Cego Aderaldo» -piisissä. Instrumenttina on »super 8-kielinen» kitara, ja tämä kappale on levyn muusta materiaalista poiketen tutuilla teillä. Ralph Towner on soittanut samanlaisella kitaralla pitkälti samanlaista musiikkia. Manfred Eicher takaa, että soundikin on sama. Vasconcelos säestää saviruukuilla.

Levyn päätteeksi Vasconcelos soittaa lyhyehkön berimbau-soolon ilman mitään kommervenkkejä palauttaen kuulijansa jälleen maan pinnalle vieraaseen musiikkikulttuuriin tehdyltä matkalta. Kuvitelkaa verrattain modernia jousikvartettoa esittävä kvartetti, jonka konserttiin eksyy luonnollinen kansansoittaja itsetehtyine instrumentteineen. Musiikki sulautuu jotenkin kummallisesti yhdeksi, muttei ole kumminkaan »omaa». »Saudades» on suurinpiirtein sellainen levy, äärettömän mielenkiintoinen.

JOUKO TURUNEN

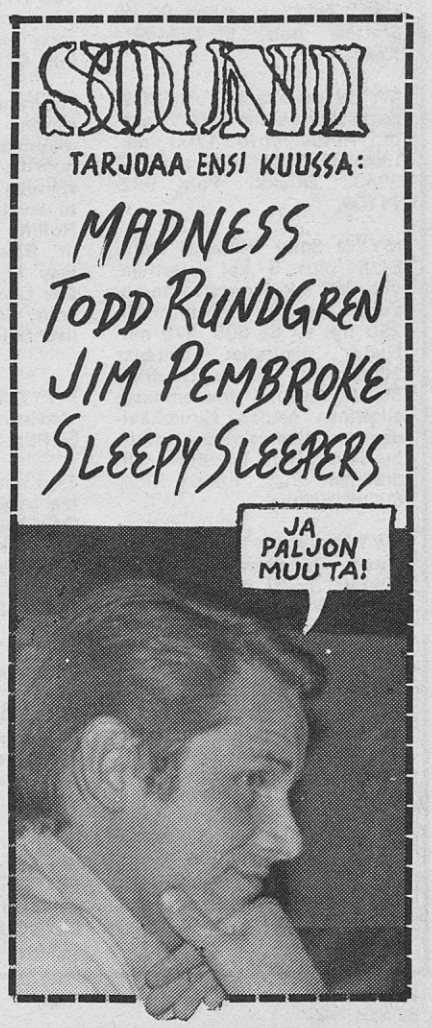

PIENET ILMOT

Tämä pikkuilmoituspalsta on ilmainen SOUNDIn lukijoille. Tee ilmoituksestasi lyhyt ja ytimekäs (latoja heittää kaikki pitkiä levylitanioita sisältävät ilmoitukset roskikseen) ja mahdollisimman selvällä käsialalla ellei sitten koneella kirjoitettu. Muista ihmeessä merkitä oma nimesi, osoitteesi ja puhelinnumerosi, puhelinnumeroon myös suuntanumero! Bootleg-ilmoituksia ei julkaista. Koska muutamat koomikot ovat ottaneet asiakseen mainostaa pikkuilmoituspalstallamme lehtiä joita ei ole olemassakaan, julkaisemme tästä lähtien vain sellaisten lehdyköiden ilmoituksia, jotka lähettävät meille näytekappaleen. Muutenkin pidätämme kaikki oikeudet julkaista tai olla julkaisematta ilmoituksianne. OK? Osoite: SOUNDI, 33960 Pirkkala 6. Kuoreen sana »Pikkuilmoitukset.»

MYYDÄÄN

MYYDÄÄN Laney-bassokamat, 1500 mk, ESS (Kasuga)-sähkökitara, 800 mk. Soita välittömästi 921-381154/ Herkko.

MYYN tai vaihdan uuden veroisen kotikäytössä olleen Peavey Classic -kitaravahvistimen. 2x12" ja tehoa 60 W. Soittele puh. 90-7534491/ Keke.

MYYN bassokamat: Vox 80 W putki plus Selmer 100 W kaappi. Hintapyyntö 1700 mk. Ilkka Myllylä, Niittyentie 5, 92400 Ruukki. Puh. 982-71109.

MYYN Sony Elkasetti dekki EL-5 plus 5 kpl kasetteja, yht. 800 mk, Pioneerin stereokuulokkeet Monitor-10, 250 mk tai SE-505, 270 mk. Uudet äänirasiat Maranzt 900E, 200 mk ja Goldring 800 E, 150 mk 9molemmissa elliptinen neula). Kuulokkeiden ja äänirasioiden vaihto hyväkuntoisiin LP:isiin mahdollinen. Puh. iltaisin 964-80258/Veikko.

MYYDÄÄN laulukamat: Maxim 5-kanavainen monomikseri, kaksi päätettä RCA 2x100 W ja Ackuset 60 W, kaksi kaiutinta diskanttiyksiköillä, jousikaiku, sustain.. Jari, puh. 90-5672624, klo 16 jälkeen 90-552585.

Luovutan sinulle hyväkuntoiset LP:ni (Genesis, Yes, Kiss, Runaways ym, tilaa lista 1.10 mk:n postarilla) jos lähetät minulle uuden aallon tai punk-LP:itäsi. Ostan myös Teräsmies- tai Batman-lehtiä ja sarjakirjoja. Jorma Nurminen, Kuhilaspiha 14, 24100 Salo 10.

MYYDÄÄN laulu/PA/äänityskamat: 6-kanavainen stereoäänitys/lavamikseri, 2400 mk, stereopäättäri, 240 W, 1800 mk, »JBL-kanootti» (15" Altec 150 W), 1850 mk, bassokuutiot, 1200 mk (15" Isophon 60 W) ja 1850 mk (15" JBL 100 W), keski/ylä-äänikotelot, 600 mk (Electrovoice PA-torvi plus piezotweeter) ym. Puh. 921-352803 tai 22429.

Popmaailman ikioma lemmikki, one and only, Eki-setä on myymässä eniten tarjoaville nuorille seuraavia originaaleja starojen nimmareita, postareita, levyjä ja valokuvia: Beatles, Rolling Stones, BCR-originaalit, Blood, Sweat and Tears, Iggy Pop, Bo Diddley, Jerry Lee Lewis, Led Zeppelin, The Who, Carl Perkins etc. Pyydä lista. Soita 90-415008/Eki-setä.

MYYDÄÄN hyväkuntoinen vahvistin 65 W ja kaappi 200 W. Puh. 956-22141/Tapsa.

Taas niitä on. MYYN toistasataa hyvää levy hintaan 5-45,- On kaikkea hyvää rokista progen kautta jassiin. Tilaa listat vastauspostaria vastaan os. Timo Järvenpää, Länsipuisto 24 C 5, 28100 Pori 10.

MYYN mini-moogin hintaan 6500 mk. Puh. 918-533612.

MYYDÄÄN kasetteja, LP-levyjä, kuvia, julisteita, kirjoja, lehtiä ym. Tilaa lista vastauspostarilla. Eija Lamminen, 27110 Irjanne.

MYYTÄVÄNÄ Fender Vibrolux Rewerb -kitaracombo (40 W). Käytetty kotona ja keikoilla (neljästi). Soittele 987-20123/Seppo.

MYYN lähes täydellisen kokoelman Musa- ja Soundilehtiä. Vuosikerroittain (a 40,-) tai irtonumeroina (a 3.50 mk). Lisäksi n. 250 kpl LP:itä ja joitakin kasetteja hyväkuntoisina halvalla. Vielä olisi Morris-sähkökitara 250 mk. Jen HF modulator booster kaupanpäälle. Jarno Valtanen, Kiertokatu 23 B 15, 28130 Pori 13.

MYYN 30 hyväkuntoista kasettia, mm. Zeppelin, ELP, BÖC, Can, Trower, Yes, Colosseum. Eniten tarjoavalle. Tarjoukset klo 18-19 puh. 945-2642/Jussi.

MYYN Pelle Miljoona & 1980 kasetin »Pelko & viha» hintaan 25 mk plus postikulut. Huippukunnossa. Muutaman kerran läpi soitettu. Kirjoittele os. Tuula Saikanmäki, Karhila, 42600 Multia.

MYYN melkein uudet LP-levyt: N. Young, »Live Rust», 50 mk (tupla), H. Pedro Hietanen, »Pedro's Heavy Gentlemen», 25 mk sekä Ramones, »End of the Century», 25 mk. Hintoihin ei sisälly postimaksua. Myyn myös joitakin muita levyjä, joista voit tilata listan. Ismo Formulahti, Hikivuorenkatu 9 A 11, 33710 Tre 71 tai puh. 931-175717.

MYYN hyväkuntoiset käytetyt huippuluokan stereot: Harman/Kardon 402 vahvistin (2x40 W), viritin HK-403, AR/XB levysoitin plus Pickering XSV-3000 rasia, AR-16 kaiuttimet plus 50 hyväkuntoista LP-levyä (hyvää musiikkia) käteishintaan 5000 mk (ovh. n. 9000 mk). Näyttö sopimuksen mukaan. Puh. ilt. 931 (Tampere)-651701/Jorma.

MYYN hyväkuntoiset Tafix-merkkiset rummut (22" — 16" — 14" — 13" — 12", uudet kalvot), Paisteen pellit. Samaan hintaan saat todella hienot kuljetuslaukut. Hinta 2850 mk. 937-89145/Esa.

MYYN n. 220 uudenveroista LP:tä. Soita 90-590732/Rainer.

MYYN parit kasetit: Pistols, »Never Mind..», Stranglers, »No More Heroes», Ramones, »Rocket to Russia» & »Road ro Ruin». Hinnat 25 mk/kpl plus 1.50 mk:n postaril Myös rintamerkkejä kaupan. Voitto Vasko, 76780 Lamminmäki.

MYYTÄVÄNÄ Musa 8-11/73, 4,10/77, Soundi 1-10, 12/77, 1-3, 5-12/78, 1-12/79, TM 15, 16, 20/77, 2, 6, 7, 20/78, 1-20/79. Musa & Soundi 3,-/kpl, TM 4,-/kpl. Plus postikulut. Soita 943-10593.

MYYN fotoja Piirpauken konsertista Seinäjoella 17.3.80 sekä Son Sealsin kengästä Provinssirockissa. Myös joitakin kuvia savupiipuista ja pilvistä. M. Kankaanpää, Asemakatu 25, 65100 Vaasa 10.

MYYN hyvät Aria-merkkiset rummut (sisältää Paiste-pellit, Tama-virveli, Pearl-bassarin poljin, Tama-rumputuoli, telineet plus telinelaukku). Hinta 3200,- Puh. 938-52827.

MYYTÄVÄNÄ uuden veroinen Marshall 100 W vahvistin plus kaappi. Puh. 914-17457.

MYYN erittäin hyväkuntoiset Yamaha YC-10 sähköurut. Hinta 1600 mk. Joachim Verghese, Kipparinkuja 2 B 18, 02320 Espoo 32. Puh. 90-8013638.

MYYN uuden veroisen 100 W Lab Series L5 vahvistimen. Kono on combo ja äänentoistosta vastaavat kaksi 12" Electro Voicea. Omat pyörät alla ja päällä suojakotelo. Hintapyyntö 3000,- Yrjö Putkinen, puh. 90-843241.

MYYN vähän käytetyn nauhattoman Ibanez bassokitaran plus laukun. Puh. 957-27281/ Hanski.

MYYN hyväkuntoisen FBT 120 kitaravahvistimen sekä uudenveroisen Dia straton yhteishintaan 2500,- Tiedustelut arkisin klo 8-16 puh. 921-511184.

MYYN tarpeettomana tarvitsevalle esimerkiksi levysoittimen kanteen sijoitettavan kätevän pari tuntia käytössä olleen LB1 dencolamp 220-240 V max. 7 W -valaisimen 60 % alennuksella eli hintaan 50,- Soita Saulille puh. 986-88128.

MYYN Aku Ankan vuosikerran 1962, kasetit: Hurriganes, »Roadrunner», »Crazy Days», »16 Golden Greats», Beatles, »Help», »Revolver», »Valkoinen tupla». Tarjoukset puh. 941-261406 tai os. Vesa Höijer, Linnankuja 7, 40800 Vaajakoski.

MYYDÄÄN Electro-Harmonix kitarasyntesoija. Puh. 924-43495.

MYYDÄÄN tarpeettomana uusi ja käyttämätön Harman/Kardon stereovahvistin halvalla. Laitteelle saa kahden vuoden takuun. Tiedustelut klo 16 jälkeen numerosta 964-61665/Mika.

MYYN virheettömät Barcus Berry -merkkiset kontaktimikrofonit piano ja flyygelikäyttöön. Systeemi sisältää 2 mikrofonia ja etuvahvistimen. Matti Raatikainen, Kontulankaari 3 C 71, 00940 Hki 94. Puh. 90-303799.

MYYN n. 200 LP:tä halvalla. Valikoimassa progea, heavya, folkrockia, jazzrockia, uutta aaltoa ja klassista musiikkia. Tilaa lista vastauspostarilla. Päivi Erkkilä, Messukyläntie 37 H 81, 33700 Tampere 70.

MYYN hyvät bassokamat halvallal FAL 100 -vahvari plus kaappi 150 W (2x15") hintaan 1800,- ja Dia jazzbasson plus laukun hintaan 700,- Lisäksi Ibanez-futsi 150,- Koko läjä hintaan 2500,- Soita heti numeroon 951-55370.

MYYN halvalla Arain rummut (22" — 14" 9teräsvirveli) — 12" — 12" — 16") Paisteen pellit (20" — 20" — 16" plus hi-hat) ja Taman telineet ja tuoli. Koko kasa vain 2700,- Soita numeroon 951-56488/Pentti.

MYYTÄVÄNÄ Hoshino Professional 22"-rumpusatsi -77, kaikki telineet, palli ja Paiste Dixie -hi-hat, yht. 2500 mk. Vaihdossa käy Fender 20 W kitaracombo (tai vastaava) tai Stratocaster päiten (miel. musta plus laukku). Puh. 972-52870/Jyrki.

VAIHDAN älpyt 10CC, »Deceptive Bends», Lizzy, »Bad Reputation», Queen, »A Day at the Races» sekä Bad co, »Run with Pack» N. Youngin, Sea Levelin, Clashin ja Nurmion älppäreihin. Os: Krister Uggeldahl, 25900 Dalsbruk.

MYYTÄVÄNÄ Fender Stratocaster plus kova laukku. Sunburst-väritys, musta plektralevy, lakattu otelauta, erittäin siisti, 2 vuotta vanha. Soittele puh. 921-376341. Antti Jokiniemi, Ylännekatu 16 L 104, 20520 Turku 52. Tarjoukset 31.5. mennessä.

Voi mahotonl Edelleenkin MYYTÄVÄNÄ parikymmentä hyväk. kasettia. Ensin ehtinyt saa parhaat päältä. Koti- ja ulkomaista rockia, soulia, yleensä hyvää musiikkia. Hinnat 10-30 mk. Tarkempia tietoja kaseteista löytyy osoitteella: Kari Pitkäaho, Peltokangas, 69920 Oksakoski. Puhelimella ilt. 968-633436.

MYYTÄVÄ vain n. 50 h kotikäytössä ollut Fender Pro Reverb combovahvistin (huom. takuu voimassa). Hintapyyntö 3200 mk (uusi 3450 mk). Käy tsekkaamassa, soita 956-22955/Timi tai kirjoita os. Timo Vitikainen, Varpuniemi, 52700 Mäntyharju. PS. Minkä saa tingittyä, ei tarvi maksaa.

MYYDÄÄN hyväkuntoinen rumpupatteristo Yamaha ja 4 kpl Zildjian-symbaaleja plus telineet, ei keikkakäytössä. Hinta 3500 mk. Lisäksi myydään 100 W yleisvahvistin HH I C 100 W plus 120 W kaappi, Carlsbro, hinta 2800 mk, ei keikkakäytössä. Tiedustelut puh. 964-31422/Jouni klo 15 jälkeen sekä viikonloppuisin.

MYYDÄÄN hieno, punaiseksi lakattu luonnonpuurunkoinen uusi, kaunis, mahtava sähkökitara Yamaha SC 200 (stratomalli). 15 soundimahdollisuutta plus äänenvärinsäätö. Hieno kestävä laukku mukana. Hinta 2200 mk (ovh. 3150 mk). Puh. 90-651600/Jalmari, päivisin.

Muutetaan nopeasti rahaksi Amatin tenorisaksofoni (4 kk vanha) sekä 80 W kitaravahvistin ja 100 W refleksiboksi (2x12"). Koko roska 5000,- Erillishinnoista neuvotellaan. Juha Toijonen, Mäntykuja 6, 52700 Mäntyharju. Puh. 956-22960, jätä soittopyyntö.

Kolme loistavaa käytettyä älpeetä yhden kelvottoman uuden hinnallal Näin on, sillä MYYN seuraavat klassikot könttihintaan 40 mk plus postikulut: Who, »Who's Next», Jimi Hendrix, »Electric Ladyland» (part 1 & 2). Ilari Tuominen, Laajaniitynkuja 5 H 50, 01620 Vantaa 62. Puh. 90-893852.

OSTETAAN

OSTAN Jimi Hendrixin levyjä. »War Heroes» ym. Sakari Heinonen, Piispantie 1 L 2, 00370 Hki 37. Puh. 90-555456.

OSTAN Matti Louhivuoren, Erik Satien, Kipparikvartetin, Tapio Rautavaaran, Arttu Suuntalan, Nucleuksen, XTC:n Charles-Marie Widorin ja Esko Könösen levyjä. Myyn Ratsian levyn, priima 25,- plus postikulut. M. Kankaanpää, Asemakatu 25, 65100 Vaasa 10.

OSTAN Hawkwindin »Space Ritual» -livetuplan ja Motörheadin ekan LP:n. Hyväkuntoisista maksan hyvin. Tarjoukset os. Jari Pulkkinen, 58700 Sulkava kk.

OSTAN Genesiksen LP:t »Refelction Genesis» ja »From Genesis to Revelation» (ei Rock Roots). Maksan satasen (100,-) per levy. Levyjen on oltava hyväkuntoisia ja eivät saa olla »cut out» -levyjä. Soittele iltaisin ja viikonloppuisin puh. 951-48208/Jari.

OSTAN Viciouksen »My Way» -singlen, Kollaan EP:n ja Pellen kirjan »Pelkistettyä todellisuutta». Hinnoistakin voitais sopia. Soita puh. 931-414340/Heikki.

OSTAN mikäli joku möisi mulle Public Image Ltd:n »Metal Boxin» sellasena alkuperäisenä peltilaatikkona. Kolhiintumattomasta ja muutenkin ehjästä voisin maksaakin. Juha Hämynen, Enola, 44100 Äänekoski. Puh. 945-8825 (varmimmin klo 16-18).

OSTETAAN Problems-yhtyeen kuvia sekä Tumpista otettuja lähikuvia. Maksetaan laadun (tason) mukaan. Kirjoita os. Lehemä-lehti, PL 314, 90101 Oulu 10 tai soita iltaisin puh. 981-18654/toimitus.

OSTAN Peter Hammilin runokirjan »Killers, Angels & Refugees». Maksan 50 mk. Soittele klo 16-18 välisenä aikana puh. 937-44412 ja kysy Arskaa.

OSTETAAN Dark Star -lehden n:ot 14, 15 & 16 tai muita julkaisuja, joissa paljastetaan Clover-yhtyeen syvin olemus. Myös valokopiot tai muunlaiset jäljennökset mahd. jutuista kelpaavat. Tarjoukset: Esko Lehtonen, Kannistonk. 8, 30300 Forssa 30. Puh. 916-12910.

OSTAISIN ehjän ja siistin kirjan »Lennon muistelee». Maksaisin n. 15-18 mk. Sari Hulkkonen, Tiilentekijänk. 17, 20810 Turku 81.

OSTAN hyväkuntoisen mustan Stratocasterin, h. 2000-2500 mk tai vaihdan päiten (ja myyn) Hoshino Prof. 22" tykötarpeineen plus Paiste Dixie hi-hat, h. 2500 mk. Ostan myös Queenin »Sheer Heart Attack», »Jazz» ja »News of the World» -albumit sekä pari hyvää Queen-julistetta (bändistä). Soittele 972-52870 Jyrki.

OSTAN P. Miljoonan kasetin, joka sisältää kappaleen »Mulla menee lujaa». Vaihdan myös »Pelko ja viha» -kasettiin. Os. Antti-Jussi Keisalo, Lokkalantie 14 c, 00330 Hki 33, puh. 90-483799.

OSTAN Juicen hyväkuntoiset LP:t »Juice Leskinen & Coitus Int.» ja »Singlet 74-76». Kari Heinonen, Kapernauminkatu 31, 60100 Seinäjoki 10.

Maailman ihanin ihminen: se oot sä, joka MYYT mulle kohtuuhintaan siedettävän kuntoisen »Greasy Truckers» -tuplan, jolla soittavat Hawkwind, Man ja Brinsley Schwartz sekä joku neljäs. Soittele 921-785332/Reima.

OSTAN hyväkuntoisia suomen- ja englanninkielisiä science fiction -kirjoja. Peter Salonen, Keinutie 6 D 19, 00940 Hki 94, puh. 90-301629.

BÄNDIIN

Etsitään BASISTIA ja KOSKETINSOITTAJAA Helsingin seudulta. Ei punkia tai rockabillyä. Jos haluat soittaa Musiikki, niin soita 557866/ Risto.

Achtung! Basisti, laulaja ja rumpali etsivät rujoa omat kamat omistavaa uusiaaltoKITARISTIA. Jos oot asiasta kiinnostunut niin kirjoita osoitteeseen Jari Pulkkinen, 58700 Sulkava kk tai Risto »Bollock» Eronen, Putkitaival, 58900 Rantasalmi.

Mitäs jos perustettaisiin bändi. Soiteltais kaikenlaista hyvää musaa, tyylisuunnasta ei niinkään väliä. Jos omistat kohtuullisen soittotaidon ja kamat ota yhteyttä. Puh. 931-441685/Jukka.

Tarvitsemme kipeästi jäntevän ja svengaavan RUMPALIN hesalaiseen 4-miehiseen bändiin. Rock-reggae-aalto-heavy on meno ja iällä ei ole väliä. Laulutaito ja monipuolisuus antaa plussaa. Soita heti 90-8763223/Junior, 817820/ Mara tai 386198/Hasse.

Helsinkiläinen 17-vuotias kitaristi, jolla on omat kamat, haluaa BÄNDIIN (jolla on treenikämppä). Pidän suoraviivaisesta rockista, 50, 60, 70, 80 luku, kaikki käy. Fiilis etusijalla. Tiedustelut puh. 90-783107/Jari. Jos et tavoita niin jätä nimesi ja numerosi niin ottelen yhteyttä.

Punk-bändi etsii nopeata RUMPALIA Hesan seudulta. Soita 914-89906/Mika.

Omaehtoista musiikkia harrastava espoolaisbändi etsii LYÖMÄSOITINTAITEILIJAA. Jos omistat rummut sekä diggaat King Crimsonin, Gongin, Pink Floydin, Genesiksen jne. tyylistä musiikkia niin soita: 862893/J.E. Holberg (kosketinsoitt.) tai 514771/N. Sundqvist (kitara & synt.) niin yritetään soittaa.

Jyväskyläläinen KOMPLEKSI etsii uusia kasvoja riveihinsä. Suuntana uusi aalto. Jos omistat kamat (rummut, skitta, kosketinsoittimet, puhaltimet, laulu), ota pian yhteys puh. 941-12208/Jan. Posti: Jan Wikström, Vaasankatu 5, 40100 Jyväskylä 10. PS. Taidot ei ratkaise.

KOSKETINSOITTAJA vapaana! Tarkoituksena löytää tai perustaa heavy rock -yhtye. Kamat on. Puh. 931-50546/ Seppo.

Tamperelainen Episode-yhtye etsii BASISTIA. Soitamme omia lattari- ja progepiisejä. Jos tunnet kiinnostusta, soita klo 6-18 puh. 931-613552/ Tom.

Espoolainen kokenut rumpali etsii soittokavereita, jotka hallitsevat instrumenttinsa. Hän aikoo nimittäin perustaa tosi kovan funk-bändin. Tavoitteet ovat korkeat. Omat kamat on ja treenikämppäkin löytyy tarpeen vaatiessa (Pohjois-Espoosta). Jos kiinnostaa, soittakaa puh. 90865056/Allu.

Nyt helpolla kuuluisaxi, kun liityt underground-bändiimme. Tarvittaisiin joku takomaan rumpuja. Ei oo välix onko omat kamat, ei ole meilläkään. Sinä reipas poika/ tyttö (tarpeeton viivataan yli), joka asut jossain tällä planeetalla, ota yhteys puh. 939-83036/Putte tai Juha. Säpinää.

Hello rockabilly lovers/rebels. Nuori pystytukkainen komppikitaristi aikoo mullistaa rock'n'rollin. Suuri tilaisuutesi on nyt siis tullut mikäli asut Kangasalan/Tampereen suunnalla, omistat kitaran/ basson/rummut tai laulun, kämppäkin järjestyy. Siispä: iltaisin puh. 931-768034/ Markku.

Onko aina tilaa vielä yhdelle, joka käyttää basso-a varsin suunnattoman tyylittömästi asustaen Oulun seudulla tai lähistöllä ym. ainakin kesäksi? Epätod. näk. tied. puh. 985-71207/Mat-ti klo 16-18.

Kuka on Suomen Doug Clifford? (Etsitään RUMPALIA). Kämppä on Itä-Helsingissä. Puh. iltaisin 303799/ Matti. Jos en ole kotona, jätä nimesi ja numerosi.

Willcox tarvitsee nopean RUMPALIN ja kyvykkään VOKALISTIN (mieluiten läheltä Kotkaa). Jos olet kiinnostunut, ota yhteys soittamalla 952-11744/Jukkis tai 952-16279/Tomppa.

Tarvitsemme BASISTIN ammattimaiseen rock/popbändiin. Jos olet Turun lähistöltä tai muualtakin (voisitko harkita muuttoa) ja kiinnostunut, soita heti. 923-87789/Hannu, 921-387729/Timo.

Etsin basistia, rumpalia, kitaristia ja mahdollisesti myös kosketinsoittajaa – joko kaikkia yhdessä tai jokaista erikseen. Laulukamat mulla on omasta takaa. Soitelkaatten numeroon 931-82119/Kristiina.

Kaunis uuden aallon bändi etsii kaunista tyttö/poika-LAULAJAA & BASISTIA Porista. Soita heti 939-461726 Kimmo.

Turkulaiset yhtyeet, tarvitsetteko rumpalia, jolla on asianmikaiset harjoitustilat sekä soittimet. Arkisin klo 18 jälkeen Jussi Mattila, puh. 307305. PS. Olethan Telmun jäsen?

OSTAN punkkia, rockia, uutta aaltoa, sekä levyjä että kasetteja. Puh. 90-7011921/ Jussi.

MUUT ''LEHDET''

Teillä vois tänään olla hauskaa (jos ette tilais VESA-lehteä vitosella osotteesta Vesa, Box 100, 33201 Tampere 20).

Hähhää, syö äppää tai osta päiviesi pelastus ANONYYMI MUSTETAHRA osoitteesta Anonyymi Mustetahra/J-P. Kinnunen, Veräjätie 40, 90530 Oulu 53. Numero 3 juuri ilmestynyt.

TAJU. Joku lehti kai? 3 numeroa = 10 mk. Osoite: H. Laitala, Kp 3, 64700 Teuva. Perkele, rahat tänne!

STUDIO 3. Uusi hengentuote. Ulostaa mm. saastaisia sarjakuvia, Blondie, Eput ja vähän muutakin, mutta ei paljon. 5 mk kuoreen. Osoitteeseen Petri Väänänen, Studio 3, Ahontie 1, 19600 Hartola.

Terve kersat! PULUNHUIJAUS 3 ilmestyy toukokuussa, ja siinä maistellaan mm. J. Lehtolaa. Sitten kerrotaan, että vitoset ja ennakkotilaukset voi lähettää osoitteeseen Hra Tiqu Hyytiäinen, Männiköntie 3, 01760 Vantaa 76. Myös n:o 2:ta vielä muutama kappale jäljellä.

Nyt on ilmestynyt suuri navettanumero eli LEHEMÄ 2 ja siinä on juttua mm. Raa'asta Voimasta, Rääväpäistä ja joistain sellaisista, sit siinä on vielä lukijoille omasivu ja ennen kaikkea siinä on myös Lääkäri palsta eikä kansiakaan ole unohdettu jotenka siat tilatkaa Lehemä-lehti osotteesta Lehemä-lapio-lehti PL 314, 90101 Oulu 10. Rahat kuoreen tai ei, hinta on nääs 3.75 mk kuoita sivujakin on peräti viiskyt.

Ilmestynyt VALO-kakkonen. Tässä numerossa mm. The Clash, Save Birds, Apatiaa Muncassa? Pörssi-tulokset, Heavy-yhdistys, Kadotetut-Ahti ja paljon muuta. Hinta 3.50 mk plus postik. 1.50 mk. Lähetä rahat ja mahdolliset jutut os. Tapio Pelttari, Airuentie 2, 00620 Hki 62. (PS. Terveiset Veltolle.)

Kaikki jotka tahtoo tilata aivan uudenlaisen nuortenlehden, jonka nimi on KAUNIS TYHJYYS, voivat laittaa 1.50 mk ilman palautuspostaria tänne: Jari Lahti, Hallaaho, 52700 Mäntyharju. PS. Oma nimi ja osote mukaan.

Älä osta tupakka askia. Osta KIERTOTIE 1/80. Sis. 1980, Hurskas, Matti Mätä & SS, Cleans jne. Maksa vitosen. Älä myöskään osta kaljaa, tilaa ennakkoon Kiertotie 2/80. Sis. Stefan, Ratsia, Widows, Haukka, Bluesounds, Juice jne. Maksaa 5 mk. Osoite mistä saa on: Kiertotie, Mika Salo, 63910 Inhan tehtaat.

SEKA

Huomio Valkealan bändit ja soittajat. Pyrimme saamaan aikaan konsertteja ym. Jos sinulla on asiaan liittyviä ideoita, kirjoita osoitteeseen Risto Kola, Metsärämä, 46110 Tuohikotti tai soita puh. 69132/ Tarska arkisin klo 17-18.

Rocbändi PANIC tilattavissa keikoille tansseihin, kouluhippoihin ym. Tyyli: rock, rhythm & blues. Puh. 923-80060/Kari.

Kysy Mikolta lisää:
puh. 939/14 744

MITÄ??

SUISTOMAAN SOITTO-PÄIVÄT 13.—15. 6. 1980 PORI, KIRJURINLUOTO

PERJANTAI 13. 6. klo 13.00—19.00 POPSEMINAARI:
Juice, T. Kansa, Waldemar Wallenius, Epe Helenius ym. Vapaa pääsy
Ravintolaklubi klo 20.00: Juice & Slam ja Mac **15,—**

LAUANTAI 14. 6. klo 10.00, ROCK-KONSERTTI Kirjurinluoto:
Shark, Bloodshot Rolliń, **S.I.G., JUICE & SLAM, SE,** Playhouse, **BLUE-SOUNDS,** Hassisen Kone, **MAUKKA PERUSJÄTKÄ, EPPU NORMAALI.**
Lisäksi SIDESHOW: Seppo Siirala, Nätsi Roswall, Porin Teatterinuoret **25,—**
Ravintolaklubi klo 21.00: **S.I.G. ja** Shakedown **15,—**

SUNNUNTAI 15. 6. klo 11.00 KAIKEN KANSAN KONSERTTI Kirjurinluoto:
Orkesteri Oiva, Rower, **VEIKKO LAVI,** Uiva Ooppera, **TUOMARI NURMIO,** EINO GRÖN Aik. **15,—** ja lapset **5,—**
Päättäjäisjamit klo 19.00: Soittaa kuka jaksaa . . . **10,—**

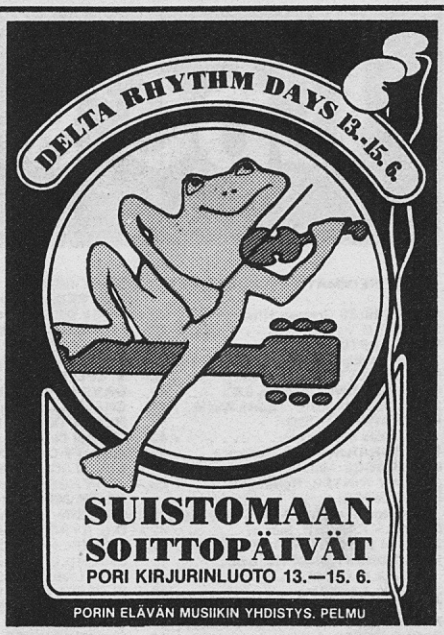

ENNAKKOMYYNTIPAIKAT: Pori, Satamusiikki; Tampere, Epés; Turku, Levymyynti; Helsinki, Lippupalvelu ja Tiketti.

JÄRJESTÄÄ PORIN ELÄVÄN MUSIIKIN YHDISTYS PELMU

Vuoksenniskan urheilukentällä Imatranajojen lauantaina 26.7. klo 16 → Liput 20,—, ennakkomyynnissä 18,— kaikissa matka- ja matkailutoimistoissa. Kysy myös pirun edullista yhteislippua Imatranajojen myyntipisteistä.

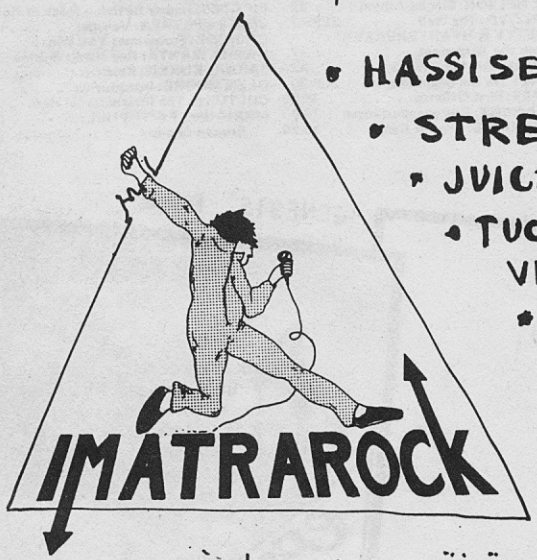

- HASSISEN KONE
- STRESSI
- JUICE LESKINEN SLAM
- TUOMARI NURMIO & VIIDES KOLONNA
- PELLE MILJOONA OY.

• Rocklavalla esiintyy myös RR-ajojen kv-huippunimet, joita haastattelee juontaja J. Leskinen ja hän myös pakinoi rock-elämän problematiikasta

... ja kun onnen päivän koitto Suomelle taas sarastaa, silloin riemun suuri soitto Karjalasta kajahtaa! (Perus Jätkä Hannikainen)

Epe's music shop

TUOREIMMAT TÄYSIHINTAISET

MONKEES: 20 Greatest Hits 42,-
SKY: Sky 2 42,-
ERIC CLAPTON:
Just on Night (Live) 2LP 70,-
PHIL LYNOTT: Solo in Soho 42,-
BOB SEGARINI: Goodbye LA 42,-
ENO/JOHN HASSAL: Fourth World . . 42,-
ENO/HAROLD BUDD:
Plateaux aux mirror. 42,-
ENO/LARAAJI: Day in Radiance . . . 42,-
BOZ SCAGGS: Middle Man 42,-
JOHNNY WINTER: Raisin Cain 42,-
IAN HUNTER:
Wellcome to Club (Live) 2LP 70,-
GRAHAM PARKER: Best of 42,-
BURNIN SPEAR: Hail H.I.M. 42,-
FABULOUS THUNDERBIRDS:
What's the Word. 42,-
JOE ELY: Live Shots. 42,-
PETER GREEN: Little Dreamer 42,-
ROY HARPER: The Unknown Soldier. 42,-
PABLO MOSES: A Song 42,-
CHRIS REA: Tennis 42,-
TEDDY & THE TIGERS:
White Hot Rock. 42,-
YELLOW MAGIC ORCH: Solid State . 42,-
JIMI HENDRIX: Nine to Universe . . . 42,-
ROBERT FRIPP: God Save the Queen. 42,-
STATUS QUO: 12 Gold Bars 42,-
PHIL SPECTOR: Best of 74-79 42,-
RODNEY CROWELL: But What Will . 42,-
BUY: Contoritions 42,-
SPYROGYRA: Catching the Sun 42,-
BROTHERS JOHNSON:
Light up the Night 42,-
GORDON LIGHTFOOT:
Dreamstreet Rose 42,-
PIIRPAUKE: Yö Kyöpelinvuorella . . . 42,-
MR PARTRIDGE: Take Away 42,-
PEDRO HIETANEN: Heavy Gentlemen .42,-
JIMI SUMEN: Screenplay 42,-
JOHN MILES: Sympathy 42,-
JERRY LEE LEWIS: Two World Collide42,-
GENTLE GIANT: Civilian 42,-
MIROSLAV VITOUS: First Meeting . . 42,-
MOTORS: Tenement Steps 42,-
ST PETERSAARI: Miehen tie. 42,-
GRACE SLICK: Dreams 42,-
BEACH BOYS: Keeping the Summer... 42,-
TAPPER ZUKIE: Blackman 42,-
PETER TOWNSHEND: Empty Glass. . 42,-
LINTON KWESI JOHNSON:
Bass Culture 42,-
JOURNEY: Departure 42,-
BRAND X: Immediate Surroundings . . 42,-
BRAM TCHAIKOWSKY:
Russians Coming 42,-

ISLEY BROS: All the Way. 42,-
LOU REED: Crowing in Public 42,-
DIXIE DREGS: Dregs on Earth 42,-
CHICK COREA: Zap Step 42,-
DOLLY PARTON: Dolly Dolly Dolly . 42,-
TELEX: Neurovision 42,-
STEELPULSE: 3 42,-
DAVE EDMUNDS: Twanging 42,-
CHAMPION JACK DUBREE &
HENRY OJUTKANGAS:
Real Combination. 42,-
MIGHTY DIAMONDS: Deep Roots . . 42,-
KEVIN COYNE: Bursting Bubbles . . . 42,-
JOHN ABERCROMBIE QUARTET . . 42,-
KEITH JARRETT: Nude Ants . . .2LP 70,-
OREGON: In Performance. 2LP 70,-
D.L. BYRON: This Day and Age 42,-
ROBIN LANE & CHARTBUSTERS . . 42,-
DAN HILL: If Dreams Had Wings. . . . 42,-
WHIRLWIND: Midnight Blues. 42,-
BLUESOUNDS: Black 42,-
JIM PEMBROKE BAND: Flat Broke . . 42,-
PETER GABRIEL: 3 42,-
ROBIN TROWER: Victims of Fury . . 42,-
RUNDGREN & UTOPIA: Adventures . 42,-
JAPAN: Quiet Life 42,-
BLACK UHURU: Showcase 42,-
WISHBONE ASH: Just Testing 42,-
JON & VANGELIS: Short Stories . . . 42,-
JOHN FOXX: Metamatic 42,-
J.D. SOUTHER: You're Only Lonely . 42,-
RICHARD & LINDA THOMPSON:
Sunnyvista 42,-
KLAUS SCHULZE: Dune 42,-
LARRY CORYELL: Return. 42,-
J. GEILS BAND: Love Stinks 42,-
BONNIE POINTER: II 42,-
BEACH BOYS: 20 Golden Vol. 2. . . . 42,-
MICKEY JUPP:
Long Distance Romancer 42,-
ROBERT GORDON: Bad Boy 42,-
BRIDES OF FUNKENSTEIN:
Never Buy Texas 42,-
QUANTUM JUMP: Mixing. 42,-
KINKS: Kinda Kinks 42,-
» Kontroversy 42,-
» Face to Face. 42,-
FELIX CAVALIERI: Castles in Air. . . 42,-
KIM FOWLEY: Snake Document. . . . 42,-
MAARIT: Nykyajan lapsi 42,-
AUGUSTUS PABLO: Original Rocker . 42,-
DAVE GREENSLADE:
Pentateugh of... . . . . .2LP 70,-
BUGGLES. Age of Plastic 42,-
PETER BARDENS: Heart to 42,-
SPARKS: Terminal Jive 42,-
MIKE RUTHERFORD (Genesis):
Small Creep 42,-
FLYING LIZARDS: 1 42,-

JUICE LESKINEN SLAM: Tauko III. . 42,-
LEEVI & LEAVINGS:
Suuteleminen kielletty 42,-
RED RIDER: Don't Fight It. 42,-
MARSHALL TUCKER BAND: 10th . . 42,-
SCIENTIST/PRINCE JAMMY:
Big Show '80 42,-
LONDON RHYTHM AND BLUES
SESSIONS 42,-
BILLY JOEL: Glass House. 42,-
LINDA RONSTADT: Mad Love 42,-
GODLEY & CREME: Freeze Frame . . 42,-
JACK DE JOHNETTE: Special Edition 42,-
BOB SEGER: Against the Wind 42,-
SISTER SLEDGE: Love Somebody . . 42,-
BILL BRUFORD: Gradually Going. . . 42,-
PAT BENATAR: In the Heart of Night 42,-
HOYT AXTON: Rusty Old Halo 42,-
TOMITA: Bermuda Triangle. 42,-
» Bolero 42,-
SQUEEZE: Argy Bargy. 42,-
WARREN ZEVON: Bad Luck Streak. . 42,-
TERJE RYPDAL: Descendre 42,-
KNACK: But the Little Girls Understand 42,-
DAVID BROMBERG: You Should See 42,-
TAVARES: Supercharged 42,-
DOUG SAHM: Hell of a Spell 42,-
ERROL DUNKLEY: Darling Oooh. . . 42,-
AUGIE MEYERS: Finally Lights 42,-
JIMMY LINDSAY: Where's Your Love 42,-
KARI PEITSAMO: Levylaulaja 42,-
IT'S A BEAUTIFUL DAY: Live 42,-
MATCHBOX (sis. Rockabilly Rebel) . . 42,-
U-ROY: Words of Wisdom 42,-
PIERRE MOERLEN'S GONG:
Time Is Key 42,-
JERRY JEFF WALKER: Mr Bojangles. 42,-
EDGAR FROESE: Stuntman 42,-
M: London Paris New York and Munich .42,-
ALEX HARVEY: Mafia Stole My Guitar42,-
IT'S A BEAUTIFUL DAY: Anytime . . 42,-
SEARCHERS: Searchers 42,-
MERSEYBEATS: Best of 42,-
HENRY COW: Western Culture 42,-
MIKE OLDFIELD: Platinum 42,-
FRANK ZAPPA:
Joe's Garage Vol. 2 & 3 . . . . .2LP 70,-
BARCLAY JAMES HARVEST:
Eyes of Universe 42,-
HEPTONES: Good Life 42,-
RICKY NELSON: Singles Album 42,-
PINK FLOYD: The Wall 2LP 42,-
TOM PETTY & HEARTBREAKERS:
Damn the Torpedoes 42,-
I JAH MAN: Are We a Warrior 42,-
JOURNEY: In the Beginning 2LP 60,-
INMATES: First Offence. 39.90
PARLIAMENT: Gloryhaallastoopid . 39.90
SIMPLE MINDS: Real to Real. 39.90

ANNETTE PEACOCK:
The Perfect Release. 42,-
TONY BANKS (Genesis): Curious Feelin 42,-
JEFFERSON STARSHIP:
Freedom at Point 42,-
ELP: In Concert. 42,-
BOB WELCH: The Other One 42,-
FLEETWOOD MAC: Tusk. 2LP 42,-
JEAN-LUC PONTY: Taste for Passion . 42,-
NICOLETTE LARSON: In the Nick . . 42,-
ELKIE BROOKS: Live an... 42,-
BEE GEES: Greatest Hits 2LP 70,-
ROD STEWART: Greatest Hits 42,-
MATUMBI: Point of Wiev 42,-
SIR DOUGLAS QUINTET:
Wanted Alive 42,-
OUTLAWS: In the Eye of Storm 42,-
TOTO: Hydra 42,-
WILLIE NELSON: Sings Kristofferson. 42,-
STATUS QUO: Whatever You Want . . 42,-
LIISA TAVI: Liisa Tavi 42,-
JOE ELY: Honky Ton Masquerade . . . 42,-
KASSU HALONEN: Halonen 42,-
PETER HAMMIL: 7 42,-
AUGUSTUS PABLO: Original Rockers 42,-
LYNYRD SKYNYRD:
Gold & Platinum 2LP 70,-
WAYLON JENNINGS:
What Goes Round. 42,-
PAT METHENY GROUP:
American Garage 42,-
RICK DERRINGER: Guitars & Women .42,-
RALPH TOWNER:
New Friends Old Friends. 42,-
JUKKA TOLONEN BAND: JTB 42,-
DR FEELGOOD: Let It Roll 42,-
TINA TURNER: Love Explosion 42,-
EMMYLOU HARRIS: Light of Stable . 42,-
LOUDON WAINWRIGHT III: Alive One42,-
GEORGE DUKE. Master of Game . . . 42,-
SLY STONE: Ten Years Too Soon . . . 42,-
DAN FOGELBERG: Phoenix 42,-
ELO: Greatest Hits 42,-
JERRY JEFF WALKER:
Too Old to Change. 42,-
LITTLE FEAT: Down at the Farm . . . 42,-
DAVID ALLAN COE: Compass Point . 42,-
STEVE FORBERT: Jack Rabbit Slim . 42,-
SCRATCH. On the Wire (reggae-kok.) . 42,-
NEIL YOUNG: Live Rust 2LP 70,-
STEVE HILLAGE: Open 42,-
PIRATES. Happy Birthday Rock & Roll42,-
COSTE APETREA: Vanspel. 42,-
DR HOOK: Sometimes You Win 42,-
VANHA ISÄNTÄ: Red Necks & Blue... 42,-
SAKARI KUKKO: Kajastus 42,-
GLEN MOORE: Introducing 42,-
CULTURE: The International Herb . . 42,-
MARIANNE FAITHFULL:
Broken English 42,-

TUOMARI NURMIO,
Maailmanpyörä palaa

GRAHAM PARKER,
The up escalator
(julk. toukokuussa)

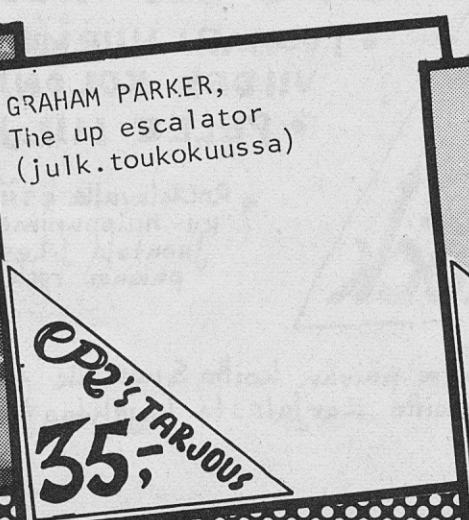

GENESIS, Duke

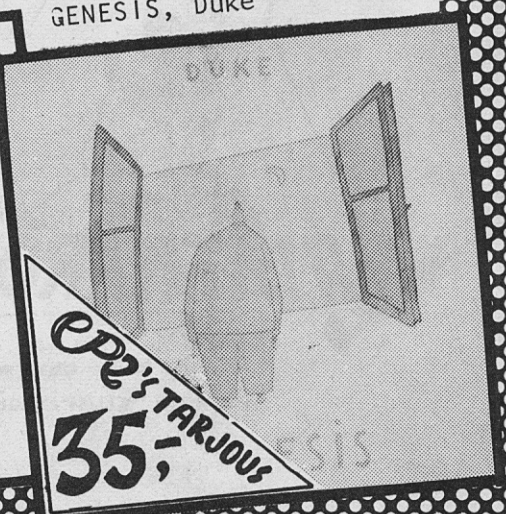

NÄMÄ TARJOUKSET VOIMASSA 15-06-80 SAAKKA

Tarjoukia (VAIN 0A)

RY COODER: 1 32,-
CURVED AIR: Air Conditioning . . . 32,-
CHISWICK CHARTBUSTERS Vol. 2 . 18,-
EATER: The Album 18,-
ALTHEA & DONNA:
Uptown Top Ranking 22,-
CHERRY VANILLA: Bad Girl 22,-
JADE WARRIOR: Waves 22,-
BACHMAN-TURNER OVERDRIVE:
Four-Wheel Drive 22,-
CHIEFTAINS: 7 22,-
JOHNNY NASH: Collection (Best of) . 22,-
JAMES BROWN: Soul Classics Vol. 3 . 22,-
DICTATORS: Go Girl Crazy 22,-
HOYT AXTON: Snowblind Friend . . . 22,-
SHADOWS: Greatest Hits 26,-
BOYS: 1 26,-
RICK DERRINGER:
If I Were Not Romantic 26,-
SUPERCHARGE: Body Rhythm 26,-
ROLLING STONES:
Time Waits for No-One 29,-
ELTON JOHN: Goodbye Yellow... .2LP 46,-
LINDA RONSTADT: Southern Belle. . 29,-
RICHARD HELL: Blank Generation . . 29,-
GRATEFUL DEAD: Terrapin Station . 29,-
EMMYLOU HARRIS: Quarter Moon. . 29,-
» Best of 29,-
MARSHALL TUCKER BAND: 1 29,-
DAMNED: Music for Pleasure 32,-
J. GEILS BAND:
Blow Your Face (Live) 2LP 46,-
ENO: Before & After Science 29,-
BLACK SABBATH:
We Sold Our Souls 2LP 42,-
RENAISSANCE: Azur d'Or 29,-
THIN LIZZY: Jailbreak 29,-
GENE VINCENT: Blue Jean Bop 32,-
» Crazy Beat 32,-
NICK LOWE: Labour of Lust 29,-
FOREIGNER: Double Vision 32,-
999: Separates 29,-
DIRE STRAITS: Communique 32,-
ERIC CLAPTON: Backless. 29,-
ROBERT FRIPP: Exposure 29,-
JIMI HENDRIX: Essential 2LP 46,-

SUPER PUNK-TARJOUS

SHAM 69: Adventures of Hersham Boys (LP:n mukana ilmainen 30 cm:n live-single Hersham.../Borstal...) . . .vain 32,-
DIXIE CUPS: Teen Anguish Vol. 1 . . . 29,-
KISS: Alive 2LP 46,-
» Double Platinum 2LP 46,-
» 1 26,-
» Love Gun 26,-
» Dynasty 26,-
ACE FREHLEY (Kiss): Soolo-LP 26,-
PARLIAMENT: Funkentelechy 22,-
» Motorbooty Affair 22,-
DONNA SUMMER: Bad Girls 2LP 42,-
» Live and More 2LP 42,-
» On the Radio (Greatest) 2LP 42,-
BOB MARLEY & WAILERS:
African Herbs 32,-
» Rasta Revolution 32,-
LED ZEPPELIN: In Trough the Outdoor .32,-
JOHN ABERCROMBIE: Gateway . . . 32,-
DAVID BOWIE: Lodger 32,-
STEVIE WONDER:
Secret Life of Plants 2LP 52,-
BOYS: To Hell with The Boys. 32,-
PETER BAUMAN: Romance 76 29,-
ERIC CLAPTON: Backless. 29,-
ELP: In Concert 29,-
GERRY RAFFERTY: Night Owl. . . . 29,-
PAT TRAVERS: Heat in the Street. . . 29,-
GRATEFUL DEAD: Shakedown Street .29,-
BIYS: Alternative Chartbusters 26,-
SWEET: Biggest Hits 22,-
BLACK SABBATH: Vol. 4 22,-
SUPERCHARGE: I Think I'm Gonna . 26,-
MOTORS: Approved by 26,-
PENETRATION: Coming up for Air . . 26,-
SOLID SENDERS (Wilko Johnson) . . 26,-
DEVO: Are We Men – We Are Devo . . 26,-
KEVIN COYNE:
Millionaires and Teddy Bears 26,-
GONG: Expresso 26,-
SPIRIT: 12 Dreams of Sardonicus . . . 26,-
SOUTHSIDE JOHNNY: This Time It's. 26,-
» I Don't Wanna Go Home. 26,-
JOHNNY WINTER: Saints and Sinners 26,-
KANSAS: Song for America. 26,-
PETER TOSH: Legalise It 26,-
» Equal Rights. 26,-
SHADOWS: Greatest Hits 26,-
GEEF VOOR NEW WAVE (kokoelma jolla Johnny Moped, Generation X, Eddie & Hotrods, Sex Pistols ym.) 26,-
LIVE AT VORTEX (live-kokoelma jolla Maniacs, Art Attacks, Wasps) 26,-
JIMI HENDRIX: More Experience . . . 26,-
MINK DE VILLE: Return to Magenta . 26,-
PERCY SLEDGE: Starcollection 32,-
VAN MORRISON: Astral Weeks 32,-
HAWKWIND: PXR 5 29,-
REZILLOS: Mission Accomplished . . . 29,-
ANGELIC UPSTARTS: Teenage Warning29,-
CLOCKWORK ORANGE (Soundtrack) .29,-
RENAISSANCE: A'zur d'Or. 29,-
THIN LIZZY: Black Rose 29,-
LITTLE FEAT: Time Loves a Hero. . . 29,-
NAZARETH: No Mean City. 29,-
EMMYLOU HARRIS: Light of Stable . 29,-
FLAMIN GROOVIES:
Jumpin in the Night 29,-
ANNIE HASLAM: Annie in Wonderland 29,-
DIAMONDS: Planet Earth 22,-
I-ROY: Musical Shark Attack 22,-
DAEVID ALLEN: Good Morning. . . . 22,-
JIMI HENDRIX: 20 Golden Pieces . . . 22,-
WIZZARD: Wizzard Brew 22,-
IGGY POP: TV-Eye. 22,-
SUPREMES: 20 Super Hits 22,-
PERCY SLEDGE: Starcollection Vol. 2 .22,-
EDGAR FROESE: Epsilon in Malaysian.22,-
» Aqua 22,-
KEVIN COYNE: Heartburn 22,-
ASHRA: New Age of Earth 22,-
SCREWDRIVER: All Screwed up. . . . 18,-
SATISFACTION: In Dub 18,-
STEELY DAN: Aja 29,-
MOODY BLUES: Octave. 29,-
NICO: Desertshore 26,-
RANDY NEWMAN: Little Criminals . 26,-
POINTER SISTERS: Priority 26,-
DENNIS BROWN: Live in Montreux . 26,-
SHOES: Black Vinyl Shoes 26,-
B.J. HARVEST: Everyone Is Everybody 32,-
» Time Honoured Ghosts. 32,-
SHAM 69: Tell Us the Truth. 32,-
BLIND FAITH: Blind Faith 32,-
ERIC CLAPTON: Eric Clapton 32,-
CURE: Three Imaginary Boys. 32,-
NEW RIDERS OF PURPLE SAGE: 1 . 26,-
» Adventures of Panama Red 26,-
GEORGE DUKE: From Me to You. . . 26,-
JOURNEY: Next 26,-
MAHOGANY RUSH: IV. 26,-
» World Anthem. 26,-
KRIS KRISTOFFERSON: Border Lord .26,-
» Silver-Tongued Devil & I 26,-
» Jesus Was a Capricorn 26,-
FLEETWOOD MAC: Rumours 29,-
STEPPENWOLF: 1 32,-
MAMAS & PAPAS: Greatest Hits 32,-
TED NUGENT: Nugent 26,-
» Free for All 26,-
BLUE OYSTER CULT: Secret Treaties 26,-
» Blue Oyster Cult 26,-
» Tyranny and Mutation 26,-
PIRATES: Skull Wars. 29,-
BUNNY LION RED: 18,-
GREGORY ISAACS:
G.I. Meets Ronnie Davis 29,-
ROLLING STONES: Trough the Past . 29,-
» Big Hits (Green Grass, High Tide) . . 29,-
BLUES SECTION:
One More for the Road. 32,-
IAN DURY: New Boots & Panties . . . 32,-
CLASH: London Calling 2LP 46,-
JOHNNY WINTER: Captured Live . . . 26,-
» ...and Live 26,-
» Nuthin But the Blues. 26,-
JOE GIBBS ETC: African Dub Vol. 2 . 29,-
ZAPPA: Orchestral Favourites. 29,-
ELP: Works Vol. 2 29,-
MILES DAVIS: Kind of Blue 26,-
» Silent Way 26,-
» Scetches of Spain 26,-
BOB DYLAN: Bob Dylan 26,-
» Bringing It All Back Home. 26,-
» Freewheelin 26,-
» Another Side of Bob Dylan 26,-
» Times They Are A-Changin 26,-
HERBIE HANCOCK: Headhunters . . . 26,-
JOURNEY: Look into Future. 26,-
» Journey 26,-
SIR DOUGLAS ETC: Texas Rock for . 22,-
10CC: Deceptive Bends. 22,-
EAGLES: Hotel California. 29,-
» Greatest Hits. 29,-
MADAME GEORGE: What's Happening 12,-
JETHRO TULL: This Was 32,-
» Thick as a Brick 32,-
» Too Old To Rock, Too Young to Die32,-
BLONDIE: 1. 32,-
» Plastic Letters 32,-
GENTLE GIANT: Be Giant for a Day . 32,-
GENERATION X: 1 32,-
» Valley of Dolls 32,-
MOTORHEAD: On Parole 32,-
JOHNNY WINTER: Progressive Blues . 32,-

BEACH BOYS: Wild Honey/20-20 .2LP 42,-
» Friends/Smiley Smile. 2LP 42,-
» Pet Sounds/Carl & Passions . . .2LP 42,-
RICHARD THOMPSON:
Guitar & Vocal 2LP 29.50
BEATLES: Greatest Hits. 29,-
DOOBIE BROS: Minute by Minute . . . 29,-
FACES: Oh La Laa 26,-
VAN MORRISON: St. Dominic's. . . . 32,-
PETER GREEN: End of the Game . . . 32,-
VELVET UNDERGROUND: Loaded . 32,-
SONNY & CHER: Greatest Hits. . . . 32,-
WILSON PICKET: Star Collection . . . 32,-
» Star Collection Vol. 2 32,-
OTIS REDDING: Star Collection . . . 32,-
» Star Collection Vol. 2 32,-
DOORS: Starcollection. 32,-
» Starcollection Vol. 2 32,-
ARLO GUTHRIE: Starcollection . . . 32,-
VAN MORRISON: Astral Weeks 32,-
ROD STEWART: Greatest Hits 32,-
T. REX: Dandy in Underworld 18,-
FLYS: Waikiki Beach. 14,-
ROY WOOD: Boulders 14,-
SHIRTS: 1 14,-
» Street Light Shine. 14,-
BILL NELSON & RED NOISE:
Sound of Soudn. 14,-
BEBOP DELUXE: Live in Air Age . . . 18,-
FLYING SPIDERZ: 1 14,-
RICK WRIGHT (Pink Floyd):
Wet Dreams 14,-
NO DICE: 2-Faced 14,-
QUEEN: News of the World 14,-
FRANK ZAPPA: Studio Tan 29,-
DEEP PURPLE: In Rock. 32,-
ROLLING STONES: Some Girls 32,-
BOB SEGER: Stranger in Town. 32,-
SHAM 69: That's Life 29,-
VIVIAN WEATHERS:
Bad Weather (reggae) 22,-
MIGHTY DIAMONDS: Ice on Fire . . . 22,-
RANKING TREWOR:
In Ranking Fine Style 22,-
BLACK SABBATH: Greatest Hits . . . 22,-
SUPERCHARGE: Local Boys Make . . 18,-
BEACH BOYS: Stack O Tracks 18,-
MOTT THE HOOPLE: Mott. 18,-
» The Hoople 18,-
DR HOOK: Makin Love & Music . . . 18,-
RANDY MEISNER: RM. 18,-
DETECTIVE: It Take One to Know One18,-
» Detective. 18,-
SAINTS: (I'm) Stranded 18,-
MAN: Rhinos Winos & Lunatics. . . . 18,-
EMMYLOU HARRIS:
Blue Kentucky Girl 26,-

KRIS KRISTOFFERSON:
Me & Bobby McGee 26,-
SANTANA: 1 26,-
» 3 26,-
» Borboletta 26,-
» Wellcome. 26,-
» Festival. 26,-
EARTH WIND & FIRE: Spirit 26,-
» That's the Way of the World. . . . 26,-
» Open Your Eyes. 26,-
» Head to the Sky. 26,-
SANTANA: Caravanserai. 26,-
BILLY JOEL: Piano Man 26,-
» Streetlife Serenade 26,-
» Turnstiles 26,-
CHEAP TRICK: 1. 26,-
» In Color 26,-
MAHAVISHNU McLAUGHLIN:
Inner Mounting Flame 26,-
» Birds of Fire. 26,-
» Visions of Emerald Beyond 26,-
» & SHAKTI: Shakti 26,-
» Handfull of Beauty 26,-
SIMON J& GARFUNKEL:
Bookends 26,-
WEATHER REPORT: 1 26,-
» Sing the Body Electric 26,-
» Sweetnighter. 26,-
» Mysterious Traveller 26,-
» Tale Spinnin 26,-
» Black Market 26,-
» Heavy Weather 26,-

VAN HALEN,
Women & children first

ROLLING STONES,
Emotional rescue
(julk.kesäk.alussa)

MARTHA & MUFFINS,
Metro music

NÄMÄ TARJOUKSET VOIMASSA 15-06-80 SAAKKA.

3 VUOTTA MYÖHEMMIN
(Johanna-kokoelma jolla
Hassisen Kone, VAU !!,
Lola Ego ym)
Tarjoushintaan 15-06-80
saakka

UUSI AALTO -POIMINTOJA

SHAM 69: The Game 42,-
ONLY ONES: Baby's Got a Gun 42,-
CURE: 17 Seconds 42,-
PASSIONS. Michael & Miranda 42,-
MAGAZINE: Correct Use of Soap . . . 42,-
MONOCHROME SET:
Strange Boutique 42,-
MINK DE VILLE: Le chat bleu 42,-
ANGELIC UPSTARTS:
We Gotta Get out 42,-
CHORDS: So Far Away 42,-
UNDERTONES: Hypnotised 42,-
MEMBERS. 1980 – Choice Is Yours . . 42,-
UK SUBS: Brand New Age. 42,-
» Live Kicks 42,-
PSYCHEDELIC FURS: 1 42,-
CRAMPS: Song Lord Taught Us 42,-
STIFF LITTLE FINGERS:
Nobody's Heroes 42,-
VAAVI: Neljä nolattua neroa 42,-
SLITS: Bootleg-Retrospective 42,-
POP GROUP: For How Much Longer . 42,-
VANDAALIT: Namuja lapsille 42,-
COCKNEY REJECTS: Greatest Hits . . 42,-
YOUNG MARBLE GIANTS: Colossal . 42,-
SLAUGHTER & DOGS: Live 42,-
OUTCASTS: Selfconscious 42,-
CRETONES: Thin Red Line. 42,-
JOHN CALE: Sabotage. 42,-
CHROME: Red Excursion 42,-
DURITTI COLUMN: Return of. 42,-
HUMAN LEAGUE: Trenhoeve 42,-
JAH WOBBLE: Legend of Lives. 42,-
THE BEAT: I Just Can't Stop It 42,-
PIRANHAS: 1. 42,-
CLAXO BABIES: 1. 42,-
HOLLYWOOD BRATS: 1 42,-
BAD MANNERS: Ska and b. 42,-
FISCHER Z: Going Death 42,-
FALL: Live 42,-
PENETRATION: Race Against Time. . 42,-
CABARET VOLTAIRE: Live 42,-
ALEX CHILTON: Like Flies on. 42,-
GERMS: G.I. 42,-
SELECTER: Too Much Pressure 42,-
IGGY POP. Soldier 42,-
CRASS: Stations of Crass 2LP 52,-
PUBLIC IMAGE: Second Ed. 2LP 70,-
FEELIES: Crazy Rhythm 42,-
WRECKLESS ERIC: Big Smash. 42,-
SPECIALS: 1 42,-
MADNESS: One Step Beyond. 42,-
TOYAH: Sheep Farming 42,-
RACHEL SWEET: Protect Innocent . . 42,-
ELVIS COSTELLO: Get Happy. 42,-
CLASH: London Calling 2LP 46,-
RAMONES. End of the Century 42,-
YPÖ-VIIS: Halpaa lystiä 42,-
EPPU NORMAALI: Akun tehdas 42,-
MEKONS: Quality of Mercy. 42,-
JAM: Setting Sons 42,-
DOLL BY DOLL: Gypsy Blood. 42,-
SID VICIOUS: Sid Sings 42,-
PRETENDERS: 1. 42,-
PEARL HARBOR & EXPLOSIONS: 1. . 42,-
SKIDS: Days in Europe 42,-
ESSENTIAL LOGIC:
Beat Rhythm News 42,-
THE FALL: Dragnet 42,-
ADVERTS: Cast of Thousands 42,-
POP RIVETS 42,-
RUTS: The Crack 42,-
MERTON PARKAS: Face in Crowd . . 42,-
PURPLE HEARTS: Beat That. 42,-
SEX PISTOLS:
Flogging Dead Horse (Best of). . . . 42,-
NINA HAGEN: Unbehagen 42,-
999: Biggest Prize in Sports 42,-
ALTERNATIVE TV: Live at Rat 42,-
ADAM & ANTS: Dirk Wears White . . . 42,-
SIOUXSIE & BANSHEES: Join Hands. 42,-
XTC: Drums and Wires 42,-
VIC GODDARD & SUBWAY SECT:
What's the Matter Boy 42,-

HEAVY ROCK -POIMINTOJA

STYX: Styx 42,-
» Lady 42,-
» Serpent. 42,-
» Miracles 42,-
WHITE SNAKE: Ready & Willing. . . . 42,-
MAX WEBSTER: Magnetic Live 42,-
MAGNUM: Marauder (Live). 42,-
IRON MAIDEN: 1 42,-
SCORPIONS: Action 42,-
» Animal Magnetism 42,-
ANGEL: Live (without Net). 2LP 70,-
MAHOGANY RUSH: What's Next . . . 42,-
JUDAS PRIEST: British Steel 42,-
WILD HORSES: 1 42,-
SAXON: Wheels of Steel 42,-
RIOT: Narita 42,-
WITCHFYNDE: 1. 42,-
SAMMY HAGAR: Loud & Clear 42,-
» Danger Zone. 42,-
BLACK SABBATH: Heaven & Hell. . . 42,-
VAN HALEN: Women & Children First .42,-
DEF LEPPARD: On Trough the Night . 42,-
URIAH HEEP: Conquest. 42,-
TRIUMPH: Progressions of Power . . . 42,-
MAGNUM: 2 42,-
AXE: Living on the Edge. 42,-
PAT TRAVERS: Crash & Burn 42,-
MOTORHEAD: On Parole 42,-
» Bomber. 42,-
KROKUS: Metal Rendez-Vous 42,-
GIRL: Sheer Greed 42,-
RUSH: Permanent Waves. 42,-
» All the World... (Live) 2LP 70,-
MARSEILLE: 1 42,-
SARCOFAGUS: Cycle of Life. 42,-
POPEDA: Raswaa koneeseen 42,-
NAZARETH: Malice in Wonderland . . 42,-
HEAD EAST: Different Kind of... . . . 42,-
ST PARADISE: 1. 42,-
DR MIX: Wall of Noise. 42,-
COZY POWELL: Over the Top 42,-
APRIL WINE: Harder & Faster 42,-
MOLLY HATCHETT:
Flirtin with Disaster 42,-
AEROSMITH. Night in the Ruts 42,-
UFO: No Place to Run 42,-
GILLAN: Mr Universe 42,-
AC/DC: Highway to Well. 42,-
38 SPECIAL: Rockin into Night 42,-
METAL FOR MUTHAS (kokoelma) . . 42,-
REO SPEEDWAGON: Nine Lives. . . . 42,-

SINGLEJÄ

UNDERTONES: My Perfect Cousin . . 10,-
PRETENDERS: Talk of the Town . . . 10,-
SHAM 69: Tell the Children 10,-
COCKNEY REJECTS: Great Rip-Off . 10,-
» Bubbles. 10,-
ELVIS COSTELLO: High Fidelity . . . 10,-
ANGELIC UPSTARTS: Out of Control 10,-
» We've Gotta Get out 10,-
RUTS: Staring at Rude Boys 10,-
EDDIE & HOTRODS: This Night. . . . 10,-
BOYS: You Better Move on 10,-
SECRET AFFAIR: My World 10,-
HYBRID KIDS: MacArthur Park 10,-
SHAKE: Invasion of Gamma Men. . . . 10,-
REVILLOS: Scuba Scuba 10,-
CURE: The Forest 10,-
SENSUURI: Hengissä läpi Helsingin . . 10,-
LOOSE PRICK: Yöt ympäri. 10,-
WIDOWS: We Are Coming 1-,-
VAU!: Yö asematunnelin keskitysleirissä10,-
ASTRONAUTS: Peili kertoo 10,-
TIGERS: El Diablo 10,-
WRECKLESS ERIC: Broken Doll. . . . 10,-
JAM: Going Underground 10,-
MEMBERS: Romance 10,-
STRANGLERS: Bear Cage. 10,-
SIOUXSIE & BANSHEES: Happy House 10,-
DEXY'S MIDNIGHT RUNNERS: Geno .10,-
MADNESS: Work Rest Play EP 10,-
UB40: Foof for Thought. 10,-
ANY TROUBLE: Yesterday's Love. . . 10,-
UK SUBS: Warhead 10,-
RAMONES: Baby I Love You. 10,-
ANOTHER PRETTY FACE:
Goodbye 70's 10,-
RATSIA: Tämä hetki ja tulevaisuus. . . 10,-
PROBLEMS: Katupoikien laulu. 10,-
SIG: Tiina menee naimisiin 10,-
LAMA: Totuus löytyy kaurapuurosta . 10,-
MAUKKA & VALLILAN VANGIT:
Oletko koskaan nähnyt traktoria . . 10,-
MIKKO SAARELAN SIIVET:
Lili Marlene 10,-

TILAUSLOMAKE
TILAAN TEILTÄ POSTIENNAKOLLA TOIMITETTAVAKSI SEURAAVAT TUOTTEET:

1 . . . . . 7 . . . . .

2 . . . . . 8 . . . . .

3 . . . . . 9 . . . . .

4 . . . . . 10 . . . . .

5 . . . . . 11 . . . . .

6 . . . . . 12 . . . . .

jos joki tilaamistani tuotteista on loppunut, lähettäkää tilalle vaihtoehtona:

1 . . . . . 2 . . . . .

3 . . . . . 4 . . . . .

MINUN NIMI ON . . . . . .

OSOITE JA TOIMIPAIKKA . . . . . .

. . . . . .

Postita kuponki osoitteeseen: UNITOR OY/EPE'S, Box 104, 33201 TAMPERE 20
Puhelintilaukset numeroon 931-36684

Perimme posti- ja pakkauskuluja 10 mk/lähetys

METROPOLIS

Kolmen LP:n kansio live-äänityksiä elokuulta 1979
tammikuuhun 1980 (julkaistaan kahtena kasettina)

RATSIA / JIM PEMBROKE BAND / ROCK BOYS / THE AGENTS / DUCKTAILS /
BRIARD / WIDOWS / MAUKKA PERUSJÄTKÄ & S.A.V. / VAAVI / PELLE
MILJOONA 1980 / TUOMARI NURMIO JA KÖYHIEN YSTÄVÄT
»Metropolis» JOHANNA 2011

JOUKKOJULKAISU

TIGERS

WHITE HOT ROCK

Tough rock'n'roll!

POKO REKORDS LP: PÄLP 13 / KASETTI: POKS 13

LOOSE PRICK: Yöt ympäri (PIS 049)
VAU!: Yö asematunnelin keskitysleirissä (PIS 050)
SENSUURI: Hengissä läpi Helsingin (PIS 052)
MIKKO SAARELAN SIIVET: Lili Marlene (PIS 054)

Poko Rekords
Pure Finnish Rock

POKO SINGLET

WIDOWS are coming

Poko Rekords
Pure Finnish Rock

POKO REKORDS LP: PÄLP 14 / KASETTI: POKS 14

Satakunnan Kirjapaino Osakeyhtiö, Pori 1990